

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Sal: 40 / Hejmar 473 / Gulan 2021

Düşmanı, saldırdığı her karış Kürdistan toprağına gömelim!

Daha fazla sorunları ortaya koymaya ve görevleri ifade etmeye gerek yoktur. Bunlar başta MK toplantımız olmak üzere gerçekleşen tüm yönetim toplantılarımızda değerlendirilmiş ve hepimizin önüne açık bir biçimde konmuştur. Gerisi pratiktir. Gün Özgürlük Hareketimizin aldığı kararları ve hazırladığı planları başarıyla pratiğe geçirme günüdür. Bunun da nasıl yapılacağı açıktır. En başta Önderlik ve şehitler gerçeğimiz bize bunun yol ve yöntemlerini açık bir biçimde göstermektedir. Yeter ki onları incelemeyi, onlardan öğrenmeyi ve onları özümseyerek pratikleşmeyi bilelim!

Böyle yaptığımızda çözemeyeceğimiz bir sorun, başarmayacağımız bir görev, aşamayacağımız bir engel, vuramayacağımız ve yenemeyeceğimiz bir düşman kesinlikle olmaz. En başta Önderlik ve şehitler gerçeğimiz bunun doğruluğunu bize göstermektedir. Yürüttüğümüz kırk yıllık savaşın zengin dersleri bize bu gerçeği öğretmektedir. O halde günün görevlerine, yeni atılım ve şehitler yılının devrimci çalışmalarına böyle yaklaşarak, önümüzdeki yılı zafer yılı haline getirelim! Faşist-soykırımcı düşmanı Metîna, Zap ve Avaşîn'e, saldırdığı her karış Kürdistan toprağına gömelim!

Stratejik açıdan 11 yıldır Devrimci Halk Savaşı Stratejisini esas alıyor olmamıza rağmen, şimdiye kadar bu stratejik değişime ciddi biçimde bir isteksiz ve tutucu yaklaşım içimizde ortaya çıkmıştır. Bu nedenle Hareketimiz ciddi bir parçalılık yaşamış, mücadelede ortak hedefe yürümekten uzak kalmıştır.

Hareket ve halk olarak kuşkusuz şimdiye kadar direndik ve şimdi de direnmeye devam ediyoruz. Mazlum Doğan Yoldaşın "Direnmek Yaşamaktır" ilkesini esas alıyor ve bu temelde yürüttüğümüz direnişle halk varlığımızı koruyup özgür yaşamı kazanmaya çalışıyoruz.

>6-10

PKK'nin öncülük ettiği mücadele, gerçekleri ortaya çıkarmaktadır

Cemil Bayık

23 Nisan'ı 24 Nisan'a bağlayan gece Türk devleti Medya Savunma Alanları'na yönelik kapsamlı bir saldırı başlattı. Bu saldırının Tayyip Erdoğan-Biden görüşmesinden sonra gerçekleşmesi bir tesadüf değildir. O güne kadar Biden, Erdoğan'la görüşmekten kaçınıyordu. Bu nedenle 23 Nisan'daki görüşme ile birlikte saldırının gerçekleşmesi bir anlaşmayı ifade ediyor. Biden'in AKP politikaları konusunda rahatsızlıkları vardı. Bu rahatsızlıklarını açıkça ortaya koymuştu. Anlaşıyor ki; Biden, AKP'nin bazı konularda ABD politikalarına uyması karşılığında bir kısım eleştirilerinden vazgeçmiş, bir uzlaşma gerçekleşmiştir. ABD, bu uzlaşma çerçevesinde AKP'nin Medya Savunma Alanları'na saldırısının önünü açmıştır.

Kürt'ün varlığını hedefleyen böyle bir saldırı karşısında Kürt halkı tümüyle bir direnişe geçmelidir. Kürdistan'ın tüm parçalarında ve yurt dışında hiçbir Kürt siyasi yapısı, kurumları ve halk bu direnişin dışında kalmamalıdır. Herkes ulusal savunma ruhuyla bu direnişte yerini almalıdır.

>2-5

1 Haziran stratejik atılımımızın 12. yılı ve görevlerimiz

Duran Kalkan

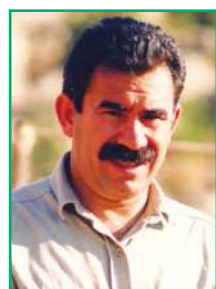
Bilindiği gibi, mücadele tarihimizde birincisi 2004, ikincisi de 2010 yılında olmak üzere iki kez 1 Haziran Devrimci Atılımı gerçekleştirmiş durumdayız. Fakat bu iki atılımın içeriği ve özelliği aynı değildir. Yani birbirinin benzeri ya da devamı niteliğinde olmayıp, esasta birbirini tamamlayıcı özelliğe sahiptirler. 1 Haziran 2004 Atılımının esas olarak ideolojik-örgütsel boyutu öndedir; 1 Haziran 2010 Atılımının ise esas olarak siyasi ve askeri boyutu öndedir ve bu atılım esasta bir stratejik değişimi ifade etmektedir.

1 Haziran 2004 tarihini Parti yönetimimiz belirlerken, 1 Haziran 2010 tarihi, Önder Apo'nun 31 Mayıs günü, "Artık siyasi çalışma yürütülemez" diyerek çekilmesi sonucunda gündeme geldi.

>21-24

Şehidin anısına gerekten karşılığı verin!

Rêber Apo'nun 18 Mayıs 1994 çözümlemesinden alınmıştır

Biz grup döneminin ilk şehidinin anısına çıkardığımız dersle parti olma gereğini duyduk. Zindan şehitlerimizin anısından çıkardığımız dersle ne pahasına olursa olsun ülkeye yönelme gereğini duyduk. Mazlumların, Kemallerin, Hayrilerin şehadetinden, Mahsum Korkmaz Yoldaşın şehadetinden gerillaya mutlaka işlerlik kazandırma dersini çıkardık, görev belledik, bütün çalışmalarımızı buna göre ayarladık. Azmimiz ve irademizi bunun için bilelik, iğne ucu kadar olanağı bunun için ayaklandırdık.

>16-20

Şehitler partisi olarak PKK gerçeği

Nedim Seven

Apocu Hareket ve PKK, ilk oluşumundan bugüne 45. yılını karşıladığımız Mayıs ayı şehitlerine kadar on binlerce şehit vermiştir. Halen Rojava, Rojhilat, Başûr ve Bakurê Kurdistan'da, yurtdışında ve dünya çapında bir mevzilenmeye ulaşan PKK, mücadele ettiği her coğrafyada bedeller veriyor. Günlük şahadet haberleri alıyoruz. Bu şahadetlerin her birine anlam yüklemek ve şehitler partimiz olan PKK'de bu değerleri yüceltmek, başta her PKK'linin olmak üzere her yurtsever, demokrat ve devrimcinin en vicdani, ahlaki ve politik görevlerinin başında geliyor.

Şehitlerimizi her koşulda yaşatmak, tarihsel sorumluluk gereğidir. Bu yaklaşım, özgürlük, demokrasi ve sosyalizm uğruna mücadele edip fedaice ölümü göze alarak yaşamı kutsallaştıran yüce değerleri sahiplenmek anlamına gelmektedir.

>11-12

Devrimci hareketlerle birleşik mücadele platformlarını oluşturmak taktik değil stratejiktir

Hêlin Ümit >13-15

1 Mayıs alanları emekçilerden vicdan ve zihniyet devrimi yapmalarını da istedi

Cihan Eren >25-27

Rojava Devrimi ve devrimci direniş

>28-31

PKK'nin öncülük ettiği mücadele, gerçekleri ortaya çıkarmaktadır

Cemil Bayık

Rêber Apo çizgisinde, PKK öncülüğündeki Kürt halkının özgürlük mücadelesi, on yıllardır sadece Kürdistan, Türkiye ve Ortadoğu'da değil, tüm dünyada çok önemli gerçekleri ortaya çıkaran ve netleştiren bir mücadeledir. Bu yönüyle sadece Kürt halkına ve Ortadoğu halklarına değil, tüm insanlığa hizmet eden bir hareket olduğu

cadele ve öngördüğü Ortadoğu gerçeği olmasaydı ne bölgedeki otoriter rejimler gerçeği ne de DAİŞ'in nasıl bir hareket olduğu bugünkü kadar net gözler önüne serilemezdi. Eğer PKK'nin yarattığı mücadele olmasaydı bugün Ortadoğu'da kapitalist modernitenin gerçek karakteri bugünkü düzeyde anlaşılmazdı. Avrupa, ABD ve tüm kapitalist modernist güçlerin soğuk çıkartlara dayalı politika ve uygulamaları bugünkü

rüşme ile birlikte saldırının gerçekleşmesi bir anlaşmayı ifade ediyor. Biden'in AKP politikaları konusunda rahatsızlıkları vardı. Bu rahatsızlıklarını açıkça ortaya koymuştu. Anlaşıyor ki; Biden AKP'nin bazı konularda ABD politikalarına uyması karşılığında bir kısım eleştirilerinden vazgeçmiş, bir uzlaşma gerçekleşmiştir. ABD, bu uzlaşma çerçevesinde AKP'nin Medya Savunma Alanları'na saldırısının önünü açmıştır.

Türkiye ile ilgili konularda doğru değerlendirme yapmak için içeride nasıl bir toplumsal, ulusal ve siyasal yapılanmaya sahip olduğunu ve dış ilişkilerini neye dayandığını iyi anlamak gerekir.

Lozan'la kurulan Ortadoğu düzeni aynı zamanda bir Kürt soykırım düzeni olmuştur

Türkiye, Osmanlı imparatorluğu artığı bir ülkedir. Osmanlı, çok milletli bir imparatorluktu. Osmanlı İmparatorluğu tek bir etnik topluluğa dayanan ulus devlet değildi. Zaten imparatorlukların tümü birçok halkı, ulusu ve dini topluluğu içine alan siyasi oluşumlardır. Kuşkusuz Osmanlı İmparatorluğu içinde diğer etnik topluluklar ve İslam olmayan inançlar devlet desteğine sahip değildi. Ancak etnik ve inanç topluluklarını bilinçli ve planlı bir soykırıma uğratma politikası ve stratejisi de yoktu. Esas olan imparatorluğun siyasi egemenliğini sağlamaktır. Nitekim kapitalizmin ulus devlet anlayışının etkisini hissettirdiği 19. yüzyıla kadar diğer etnik ve inanç toplulukları üzerindeki baskılar daha çok siyasal egemenliğini kabul ettirme yönündü.

Osmanlı İmparatorluğu dağılınca, imparatorluğun siyasal merkezinde yer alan Türk etnisitesinin hakim güçleri, imparatorluk süresince edindikleri siyasal hakim güç olma anlayışıyla bir ulus devlet olma ve diğer etnik toplulukları fiziki ya da kültürel soykırımla yok edip Türk uluslaşmasını en geniş bir coğrafya içinde gerçekleştirmeye yöneldiler. Birinci Dünya Savaşı içinde önemli bir nüfusa sahip olan Ermeni, Rum ve Süryanileri soykırıma uğratarak Türk etnisitesini hakim oldukları coğrafyada etkili kılmak için bir adım atmış oldular. Birinci Dünya Savaşı'nın sonu ve yeni Türkiye'nin sınırlarını belirleyen Lozan Anlaşması'ndan sonra Kürtleri fiziki ya da kültürel yoldan soykırıma uğratıp Kürdistan'ı Türk uluslaşmasının yayılma alanı haline getirme politikası izlediler. Zaten Lozan'da Musil ve Kerkük vilayetlerini İngilizlere -Irak'a- bırakma karşılığında Kürtler üzerinde soykırım politikası yürütme onayını almıştı. İngilizler de Musil ve Kerkük'ü elde tutma karşılığında Kürt soykırımına onay vermişti. Bu çerçevede Lozan'la kurulan Ortadoğu düzeni aynı zamanda bir Kürt soykırım düzeni olmuştur. Türk devletinin o günden bugüne temel politikası Kürtleri soykırıma uğratmak olmuştur; tüm politikalar ve kurumları da bu temelde şekillenmiştir. Şu anda Türk devlet gerçeği de bu politika ve yapılanma içindedir. Bu politika ve yapılanma tüm uygulamaları belirlemektedir. Bu açıdan izlenen tüm politika ve uygulamaları bu çerçevede anlamamak; sanki bu politika ve uygulamalar dışında bir şey olabilir gibi bir beklenti içinde olmak ağır bir gaflet durumunu yaşamak olur. Kuşkusuz bu zihniyet ve yapılanma köklü bir demokratik devrimle değişikliğe uğrayabilir. Lozan'la kurulan Kürt soykırımına

dayalı Ortadoğu düzeni ve bu düzeni oluşturan devletlerin ve siyasal güçlerin ilişkileri de Kürt soykırım politikası temelinde şekillenmiştir. Tüm politika ve ilişkiler bu çerçevede üretilmektedir. Bu Ortadoğu düzenine dayalı siyasal ilişki ve dengeler köklü değişmediği müddetçe, dış güçlerin politika ve ilişkileri de Kürt soykırımına dayalı siyasal sistem çerçevesinde yürüyecektir. Yüz yıl içinde tüm ilişki ve dengeler bu temelde gerçekleşmiştir. Bu ilişki ve dengelerin ise köklü bir zihniyet ve politika değişikliği ile değişebileceğini görmek gerekir.

Avrupalılar Kürt sorununun varlığını araçsallaştırmışlardır

Özellikle bu düzenin kurucuları, Türkiye ile ilişkilerini ilk önce Türkiye'yi Sovyetlere karşı konumlandırma temelinde yürütmüşler, İkinci Dünya Savaşı sonrası ise bu ilişkiler daha köklü ve karmaşık hale gelmiştir. Türkiye'nin önce NATO üyesi olması, daha sonra Avrupa ile sıkı ilişkiler geliştirmesi Kürt soykırımına dayalı bu ilişkileri daha da fazla bu eksende şekillendirmiştir. Türkiye'nin Kürt soykırımı yapmasını Türkiye'nin bir hakkıymış gibi kabul etmişlerdir. Bu açıdan Türkiye, Avrupa ve ABD ilişkilerini değerlendirirken bu gerçekliği görmek, Avrupa'nın zaman zaman yaptığı eleştirilere aldanarak Avrupa'nın Türkiye'de Kürt sorununun çözümüne dayalı bir demokratikleşme istediğini düşünmemek gerekir.

Rêber Apo, Avrupa'nın Türkiye ile ilişkilerini ve Kürt sorununa yaklaşımını 'tavşana kaç, tazıya tut' politikası olduğunu vurgulamıştır. Hala da ahlaksız ve soğuk çıkartlara dayalı bu politika yürütülmektedir. Kürtlerin özgür ve demokratik yaşama kavuşmasına dayalı bir politikaları yoktur. Kürt sorununun varlığını Türkiye üzerindeki çıkarlarını korumak ve Türkiye'yi istedikleri doğrultuda kullanmak için önemli bir enstrüman olarak görmektedirler. Avrupalılar da Kürt sorununun varlığını araçsallaştırmışlardır.

Avrupa ve ABD'nin Türkiye politikasının şekillenmesinde önemli olan bir etken de, Türkiye'yi Ortadoğu'da bir koçbaşı gibi kullanmak istemeleridir. Avrupa'nın Türkiye ile ilişkileri Osmanlı üzerinden, Kanuni Sultan Süleyman dönemine kadar gitmektedir. Osmanlı o dönemden itibaren Avrupa ile daha sıkı ilişki içinde olmuştur. Bu da esas olarak Balkanlar ve Anadolu üzerinde toplumsal ve kültürel etkiye bulunmuştur. 19. yüzyılın ilk çeyreğinden sonra Osmanlı'nın Batılılaşması denilen bir dönem başlamıştır. Böylece neredeyse 200 yıla yaklaşan bir Batılılaşma süreci yaşanmıştır. Avrupa ve ABD bu süreçte hem yarattıkları etkiyi bırakmak istemiyorlar hem de bu ilişki ve etkiyi dünyanın başka bir yerindeki ilişki gibi görüp Türkiye'yi tümünden kontrol edecekleri gibi bir sonuç alacaklarını düşünüyorlar. Türkiye de Lozan'da Kürt soykırımı üzerine kurulan bu ilişki çerçevesinde Batıyla ilişkilerini sürdürmeyi

Kürdistan'da başta KDP olmak üzere siyasal güçlerin durumunu, hiçbir şey bizim mücadelemiz kadar ortaya çıkaramazdı. Türkiye'de bugün yaşanan çeteleşme ve tüm olumsuzlukların orta yere serilmesi de bu mücadele olmasaydı gerçekleşmezdi. Gerçekleri bu düzeyde açığa çıkardığımız için gururluyuz ve onur duyuyoruz. Kuşkusuz tüm bunları sağlayan da Rêber Apo'nun felsefi bakışı, paradigması, ideolojik ve teorik çizgisi ve bu temelde yarattığı mücadele gerçekliğidir.

her gün daha iyi anlaşılmaktadır. Rêber Apo'nun geliştirdiği yeni paradigma ve bu temelde ideolojik ve teorik temellerini ortaya koyduğu Demokratik Modernite ve bu doğrultuda verilen mücadele, kapitalist modernitenin toplum ve insanlık karşıtı bir sistem olduğunu gözler önüne sermektedir. Böylece kapitalist modernitenin aşılması gerektiği bilinci ve tutumu da tüm dünyada adım adım gelişmektedir.

PKK'nin öncülük ettiği mücadelenin Kürdistan toplumsal ve siyasal yapısı içinde gerçekleri açığa çıkarmasının çok önemli sonuçları ortaya çıktığı gibi Ortadoğu, Türkiye ve dünyada da çok önemli sonuçları olmaktadır. Kürdistan'da başta KDP olmak üzere siyasal güçlerin durumunu, hiçbir şey bizim mücadelemiz kadar ortaya çıkaramazdı. Türkiye'de bugün yaşanan çeteleşme ve tüm olumsuzlukların orta yere serilmesi de bu mücadele olmasaydı gerçekleşmezdi. PKK'nin yürüttüğü mü-

düzye teşhir olup insanlık için büyük bir yük haline geldiği görülemezdi. Tüm bunların halklara ve insanlığa ne kadar büyük bir hizmet olduğu açıktır. Gerçekleri bu düzeyde açığa çıkardığımız için gururluyuz ve onur duyuyoruz. Kuşkusuz tüm bunları sağlayan da Rêber Apo'nun felsefi bakışı, paradigması, ideolojik ve teorik çizgisi ve bu temelde yarattığı mücadele gerçekliğidir.

Saldırının Tayyip Erdoğan-Biden görüşmesinden sonra gerçekleşmesi bir tesadüf değildir

23 Nisan'ı 24 Nisan'a bağlayan gece Türk devleti Medya Savunma Alanları'na yönelik kapsamlı bir saldırı başlattı. Bu saldırının Tayyip Erdoğan-Biden görüşmesinden sonra gerçekleşmesi bir tesadüf değildir. O güne kadar Biden, Erdoğan'la görüşmekten kaçınıyordu. Bu nedenle 23 Nisan'daki gö-

Böyle bir saldırı KDP desteği ve Irak'ın onayı ya da sessizliği sağlanmadan kolay kolay gerçekleşemez. Belki, TC böyle bir saldırıyı yapabilir, denilebilir ancak uluslararası destek, KDP ve Irak'ın onayı ve sessizliği olmadan böyle kapsamlı bir saldırının başarısız kalma ihtimali yüksektir. TC Garê'deki yenilgiden sonra böyle bir saldırıyı göze alamazdı. Zaten Garê saldırısından KDP de, ABD de haberdardı. TC'nin saldırı kapasitesi olsa da bu tür saldırılar siyasal destek alınmadığında büyük bir bozgunla karşılaşır. Garê'de onay alınmasına rağmen yenilgi alan Türk devleti, siyasal destek almadığı taktirde Metîna, Zap ve Avaşin saldırısında kısa sürede büyük bir yenilgiyle karşılaşmıştı. Bu açıdan bu saldırıların ABD ve Avrupa'nın onayı ile gerçekleştiğini bilmek gerekir. Çünkü bu gerçek görülmeden ne bu saldırılar ne de Kürt halkının özgürlük mücadelesi üzerindeki tasfiye konsepti anlaşılabilir.

dayatmaktadır. Batı bunu kabul ettiği sürece de Batı'nın çıkarları doğrultusunda bir politika yürütmeyi kabul etmiş olmaktadır. Mevcut durumda Avrupa da, Türkiye de Kürt soykırımına dayalı bu ilişki düzenini köklü bir değişikliğe uğratmadan sürdürmektedirler. İki tarafın derin siyasi ilişkilerinin böyle bir anlaşma ve ilişki içinde olduğunu görmek; bu nedenle politika üretip mücadele yürütürken bu gerçeği görmeyen bir gaflet içinde olmamak gerekir.

Kuşkusuz bu zihniyetle kurulan ilişkiler ve bu temelde şekillenen düzen mutlak değildir. Mücadele ile değişebilir. Nitekim mücadele ile değişme imkanları artmıştır. Hem Türkiye ve Kürdistan'daki siyasal mücadelenin yarattığı demokratik birikim hem de Avrupa'da ve Batıda gelişen toplumsal ve siyasal dinamikler; yine dünyanın değişen toplumsal ve siyasal dinamikleri Kürt soykırımına dayalı bu düzeni değiştirmeyi mümkün hale getirmiş bulunmaktadır. Ancak Türkiye'nin iç dinamikleri ve dış ilişkilerinin karakterini iyi anlayan ve bunu anlayarak gaflet içine düşmeyen bir mücadele çizgisi gerekmektedir.

Şu açıktır ki; verili olanı bırakmamak ve değiştirmek zordur. Verili olan ve eski ilişkilere dayalı yapılanmalar her zaman bir direnç gösterir. Nitekim Türkiye içinde de, dışında da eski ilişki ve kurulan düzende ısrar edenler bulunmaktadır. Bunu Türk devleti ile yürüttüğümüz mücadelede çok somut biçimde görmekteyiz. Özellikle Avrupa ve ABD'nin rolü çok olumsuz biçimde karşımıza çıkmaktadır. Kuşkusuz burada KDP'nin politikalarının da etkisi vardır. Bunu da ayrıca değerlendirmek önemlidir. Avrupa ve ABD, Türkiye'nin kendilerine muhtaç hale gelsin diye her zaman ekonomik, toplumsal ve siyasi olarak zorlanmasını istese de ne zaman Türkiye'deki siyasi sistem dağılma aşamasına gelse sahiplenmekte ve bu devlet yapılanmasını ayakta tutmaktadırlar.

İngilizler 'hasta' ülkeyi çıkarları gereği yaşıyorlar

Türk devleti 2014 güzünde 'Çöktürme Planı' hazırlamış ve 2015'te bu planı tüm imkanlarıyla pratiğe koymuştur. Buna karşı Kürt halkının özgürlük mücadelesi, Türkiye'deki demokrasi güçleri, Ortadoğu'da Türk devlet sisteminden rahatsız olan siyasal yapılanmalar ve çevreler, Türk devletinin Kürt halkına ve demokrasi güçlerine saldırısına karşı büyük bir tarihi direniş göstermişlerdir. Ağır bedellerle bu direniş kesintisiz sürdürülmüş, bu saldırıyı yürüten AKP-MHP faşist iktidarı yıkılma noktasına getirilmiştir. AKP-MHP iktidarının yıkılması, Türkiye'de köklü bir demokratikleşmenin önünü açacaktır. En azından demokratik mücadele birikimine dayalı olarak Türkiye'de köklü bir demokratikleşme süreci ortaya çıkacaktı. Bu aynı zamanda Ortadoğu'da demokratikleşmenin önünün açılması demektir. Ne var ki, kendi ekonomik ve siyasi düzenlerini böyle bir demokratikleşme sürecine göre ayarlamayan, böyle bir siyasi zihniyete kavuşmayan Avrupa ve ABD, bu iktidarın yıkılması ve Türkiye'deki köklü değişimi kendi çıkarlarına görmemektedirler. 'Faşist' ve 'diktatörlük' dedikleri AKP-MHP iktidarının imdadına koşmaktadırlar. Kendi çıkarlarına olacak yeni bir iktidar ortaya çıkana kadar bu hükümeti yaşatma politikası yürütmektedirler. Bu iktidara hem siyasi hem de ekonomik destek vermektedirler. Bu iktidarın kendini ayakta tutmak için yürüttüğü savaş politikasına da, aldıkları tavizler karşılığında destek veriyorlar. Osmanlı İm-

paratorluğu döneminde İngilizler, kendi çıkarları gereği 'hasta adam' dedikleri imparatorluğu çıkarları gereği yüz yıl kadar yaşattılar. Şimdi ise kendilerine bağlı, kendi parçası olarak gördükleri bu 'hasta' ülkeyi çıkarları gereği yaşıyorlar. Bırakalım sınırların değişmesini, iç siyasi düzenin bile değişmesini istemiyorlar. AKP-MHP iktidarına tam yıkılma aşamasındayken destek vermeleri, bu gerçekliği tüm çıplaklığıyla gözler önüne sermektedir.

PKK'nin öncülük ettiği özgürlük mücadelesi her gücün yüzündeki maskeyi düşürmekte, tüm gerçekliğiyle ortaya koymaktadır. Bu güçlerin gerçekliği ni-

terstir. Bilim ve teknolojinin geliştiği günümüzde sadece ters değil, olmaması gereken bir durumdur. Avrupa böyle bir karşılıklı yarara dayalı ilişkiyi değil de kendi çıkarlarını esas alan bir bağımlılık istemektedir. Bu nedenle Ortadoğu'nun gerçek anlamda demokratikleşmesini istemiyor. Türkiye demokratikleşirse Ortadoğu'nun da demokratikleşeceğini biliyor. Demokratikleşmeyen ama Avrupa'ya bağlı, Avrupa'nın modernist değerlerini taşıyan bir Türkiye'yi tercih ediyor. Kuşkusuz kendi ekonomik ve siyasi çıkarlarını klasik katı diktatörlüklerde görmüyor; Batı değerlerini biraz benimsemiş, kendi de-

ğünün tarihsel toplumsal gerçekliğine göre değil de aksine Batı'nın tarihsel, kültürel ve siyasal sistemini dayatarak aslında Ortadoğu'nun sürekli toplumsal ve siyasal kriz içinde kalmasını istemektedir. DAİŞ gibi siyasi sapkın hareketlerin çıkışında kapitalist modernitenin halkların iradesini ve toplumsal kültürünü dikkate almayan dayatmalarının büyük rolü vardır. Bu nedenle Rêber Apo DAİŞ'i kapitalist modernitenin gübreliginde yetişmiş sapkın bir güç olarak tanımladı. Avrupa, Ortadoğu'nun toplumcu kültürüne ve İslam'a doğru yaklaşacağına, işbirlikçi siyasi bir İslam oluşturarak kendine göre bir

cak bütünlüklü ele alındığında Ortadoğu manevi uygarlığın, Avrupa ise maddi uygarlığın merkezidir. Bu açıdan Avrupa bakışı ile Ortadoğu'da sorunları çözmek mümkün değildir. Bu nedenle Rêber Apo, 'Avrupa kendi çözüm anlayışını, modernitesini bazı alanlarda belli düzeyde hakim kılsa da bunu Ortadoğu'da başaramamaktadır,' derken bu farklı uygarlıklar arasındaki kan uyumsuzlığına dikkat çekmek istemektedir.

Uluslaşmak, zorunlu olarak ulus devlet olmak değildir

Rêber Apo Ortadoğu'yu tarih boyu bir federasyon olarak görmüştür. Bu gerçeklik Rêber Apo'nun ortaya koyduğu gibi her halkın ve toplumun devlet ve iktidar olmadan bir arada yaşamasının tarihsel temelidir. Zaten Ortadoğu'nun ulus devletlere bölünmesi 100-200 yıllık bir süredir. Ortadoğu'da 4 bin yıldan fazladır toplumlar, halklar yan yana, iç içe birbiriyle alıp vererek yaşamışlardır. Halkları parçalamak, aralarına kalın sınır çekmek bir gelişme ve ilerleme değildir. Uluslaşmak, zorunlu olarak ulus devlet olmak değildir. Ulus devlet burjuvazinin kendini var etmesinin koşuludur. Bu açıdan Rêber Apo, Ortadoğu'da sorunları devleti hedeflemekten çözümlerin daha kolay olacağını vurgulamıştır. Ulus devlet zihniyetinin tekçi ve soykırımcı zihniyeti ve siyasi anlayışını geriletmek ve yenilgiye uğratmak için doğru zihniyet, politika ve strateji de budur. Ulus devletin çağdaşlaşma, ileri ve gerekli olduğu anlayışını bırakmak gerekir. Bu zihniyet aslında karşı olunan ulus devlet anlayışının şekillendirdiği bir zihniyettir. Biz de ulus devletimizi kurarsak soykırımcı ve başka ulusları yok etmek isteyen bu zihniyet ve politikalarından kurtuluruz, anlayışının sonucudur. Görünüşte haklı ve doğru olarak görülsede, sonuçları açısından yanlış, soykırımcı ulus devlet anlayışına ve sistemine hizmet eden bir anlayıştır. Dikkat edilirse bölge devletleri, soykırım politikalarını meşurlaştırmak açısından, 'devlet kuracaklar' tezini kullanmaktadırlar. Ulus devlet zihniyeti ve hedefini başkaları böyle yapmış, biz niye yapmayalım, diyerek haklı görmek, doğru bir bakış açısı değildir. Biz doğrunun ne olması gerektiğini söylemeli ve yanlış olana karşı mücadele etmeliyiz. Rêber Apo, Kürtler dahil tüm halkları, bu ulus devletçi zihniyet ve bunun yarattığı çıkmazdan kurtarmaya çalışmaktadır.

Demokratik Modernite her halkın ve ulusun, Demokratik Konfederal toplumsal sistem temelinde, halkların ve toplumların demokratik özerkliğini (bu farklı modeller biçiminde olabilir) savunmaktadır. Tüm halklar için de, Kürtler için de doğru olan çözüm budur. Kürtlerin Ortadoğu'daki birliğini en geniş ve kapsamlı biçimde sağlayacak olan model de budur. Ulus devlette ısrar etmek, Kürtlerin %80'ini diğer ulus devletlerin soykırım değişiminde içinde bırakıp bazı Kürt egemenlerine otoritelerini kuracakları ve sömürecekleri bir coğrafya ve toplum sunmaktan başka bir anlama gelmez. Herhalde Kürdün ve Kürt coğrafyasının %80'ini ulus devletlerin soykırım düzeni içinde bırakmak iyi bir Kürtlük, yurtseverlik ve demokratlık olmaz. Şu anda Rojava'da bazıları -KDP'nin de desteğiyle- Rojava'nın çoğunluğunu Suriye'de soykırım sistemi içinde bırakıp sadece petrol alanlarında bir Kürt yönetimi olmayı hedefleyen anlayış ve politikayı savunmaktadır. Bu zihniyet Efrîn'de, Serêkaniyê'de işgalci Kürt düşmanlarıyla işbirliği yapmıştır. Dêrik ve Rîmêlan'daki petrol bölgeleri dışında kalan Kürtler bu zihniyet ve politika sahiplerinin sorunu

Rêber Apo, DAİŞ'i kapitalist modernitenin gübreliginde yetişmiş sapkın bir güç olarak tanımladı. Avrupa, Ortadoğu'nun toplumcu kültürüne ve İslam'a doğru yaklaşacağına, işbirlikçi siyasi bir İslam oluşturarak kendine göre bir Ortadoğu yaratmak istiyor. Aslında 150 yıldır bu konuda uğraşılıyor. Ortaya çıkan ise halklar üzerinde zulüm yapan despot iktidarlar ya da DAİŞ gibi sapkın hareketlerdir.

orta yere serip halkları ve toplumları bilinçlendirmek, gelecekte daha büyük değişim ve dönüşümlerin de zeminini ortaya çıkarmaktadır. Türkiye'de ve Kürtler içinde bazı kesimler Avrupa ve ABD'nin demokratik değişimden yana olduğunu sanıyorlar. Ancak AKP-MHP faşist iktidarı yıkılma noktasına gelmişken bu iktidara el vermeleri, bu kesimlerin de Avrupa ve ABD gerçekliğini anlamalarında önemli bir etkide bulunmuştur.

Avrupa Ortadoğu'nun demokratikleşmesini çıkarına görmüyor

Avrupa, Ortadoğu'nun demokratikleşmesini kendi çıkarına görmüyor. Demokratikleşen toplumlar ve ülkeler iradeli olur, kendi kararlarını kendileri verirler. Demokratik toplumlar ve ülkeler herkesle ilişki kurarlar ama bunu bir bağımlılık ilişkisi üzerinden yapmazlar. Dünyamız bir bütündür. Her toplum ve ülkenin diğer toplum ve ülkeleri tamamlayacak yanları vardır. Bu açıdan ilişki kurma dünya gerçekliğinin doğası gereğidir. Olması gerekendir de. Soğuk Savaş döneminde olduğu gibi toplumların ve ülkelerin birbirinden katı sınırlar ve duvarlarla ayrılması insanlık tarihinin gelişim diyalektiğine ve gerçekliğine

gerleri doğrultusunda liberalize olmuş ama Avrupa'ya bağlı ekonomik, toplumsal ve siyasal şekillenmeye dayalı devlet sistemini tercih ediyor. Eğer böyle olmasaydı AKP-MHP iktidarının yıkılmasını ve yerine gerçek anlamda demokratik bir yönetimin gelmesini tercih ederlerdi.

Avrupa ve ABD'nin tercih ettiği Türkiye'nin böyle olduğunu söylerken Avrupa'da mevcut Türkiye siyasi sistemini kabul etmeyen, demokratik değerleri destekleyen bir Avrupa toplumu gerçeğini de yadsımıyoruz. Hakim örgütlü bir güç olmasa da böyle bir kamuoyu gücü olduğunu bilmek ve bu gerçekliği siyasal mücadelenin destekçisi haline getirmek çok önemlidir. Çünkü; bu demokratik kamuoyu ile bizim Demokratik Modernite çizgimiz ve bunun öngördüğü siyasal yapılanma, bazı ortak paydalarla bir araya gelebilir. Bizim savunduğumuz değerlerle bu kamuoyunun savunduğu değerler yan yana yaşayan bir dünya konusunda bir uzlaşma ve ilişki düzeni içine girebilir.

Mevcut kapitalist modernist güçlerin öngördüğü Ortadoğu aslında şu anda kendi çıkarları doğrultusunda kullanıldıkları Türkiye'nin başka bir versiyonudur. Kapitalist modernite değerlerinin girdiği, sermayenin ve metallerin serbest ve güvenli dolaşımının gerçekleştiği bir Ortadoğu öngörmektedir. Ortado-

Ortadoğu yaratmak istiyor. Aslında 150 yıldır bu konuda uğraşılıyor. Ortaya çıkan ise halklar üzerinde zulüm yapan despot iktidarlar ya da DAİŞ gibi sapkın hareketlerdir. Avrupa ve ABD mevcut politikasını değiştirmesse bu kısır döngü ve kaos durumu sürecektir. Öngördüğü bir Ortadoğu yaratması söz konusu değildir. Hatta daha derin ve kapsamlı kriz ve kaos düzeni ortaya çıkarması kaçınılmazdır.

Kapitalist modernitenin bu Ortadoğu politikaları Rêber Apo'nun ortaya koyduğu Demokratik Modernite çizgisinde öngördüğü Ortadoğu düzenini ve bunun için mücadeleyi daha da önemli hale getirmiştir. Şu anda Rêber Apo'nun ortaya koyduğu Ortadoğu çözümü dışında her politika ve çözüm projesi çıkmazdan başka bir sonuç vermemektedir. Zaten Rêber Apo tüm çözümlemelerini aynı zamanda bir Ortadoğu çözümlemesi, Ortadoğu'nun Batı'ya karşı savunması olarak da ele almıştır. Ortadoğu ile Batı uygarlığının kökleri ayrıdır. Kuşkusuz Batı'nın da yarattığı önemli değerler vardır. Onlar da esas olarak toplumcu değerlerdir. Bu değerler Ortadoğu'nun toplumcu değerlerini güçlendiren, demokratikleşmesine katkı sunacak nitelikte değerlerdir. Bu değerleri, Batı'nın kapitalist modernitesinin bireyciliğe ve maddiyatçılığa dayanan değerleriyle aynı görmemek lazım. An-

Şu anda temel sorumluluk, her yerde, her türlü imkanla soykırımcı sömürgeci Türk devletine ve yürütülen saldırılara karşı mücadeleyi yükseltmektir. Bu mücadele etkili sürdürülürse sadece Bakurê Kurdistan'daki özgürlük mücadelesi ve kazanımlar değil, Rojava, Şengal ve Başûr'daki mücadele ve kazanımları koruma da sağlanmış olacaktır. Bu temelde tüm Kürt halkını, PKK'nin ve gerillanın Türk devletine karşı yürüttüğü mücadelesini destekleyerek geleceğimizi güvenceye almaya çağırıyoruz.

değildir; oralar işgal edilebilir, Kürtlerden arındırılabilir! Bunun bir gaflet, hatta ihanet olduğu açıktır. Çünkü; bu zihniyette olanların Dêrik ve Rimêlan petrol bölgelerini bile kurtarmaları mümkün değildir.

Türk devleti başta olmak üzere soykırımcı sömürgeci güçlerin Kürtler üzerinde soykırım politikası uygulamalarını meşrulaştıran ve normalleştirilen ABD ve Avrupa olduğunu görmek gerekir. PKK ile Kürtleri ayrı görerek, PKK yöneticilerinin başına ödül koyanlar bunlardır. Bu güçler, 'PKK ile Kürtler ayrı' diyerek, soykırımcı güçlerin politikalarına verdikleri desteğin üstünü örtüyorlar. Türk devletinin soykırım politikalarına 'PKK ayrı Kürtler ayrıdır' diyerek destek veriyorlar. Onlar da Türk devleti gibi Kürtlere değil, PKK'ye karşılanmış gibi bir algı yaratarak Kürt soykırımına destek olan politikaların üstünü örtüyorlar. Sanki soykırıma destek vermiyorlarmış, Kürtlerin dostuymuş gibi bir algı yaratmaya çalışıyorlar. Bu bakışın, bu politikanın teşhir edilmesi ve ipliğinin pazara çıkarılması gerekir.

Her kim ki PKK ile Kürt halkını birbirinden ayırıyorsa o soykırımcı sömürgeci Türk devletine hizmet ediyordur. TC'nin soykırım politikasının destekçisi ve ortağıdır. Kürt'ü dünya halklarının parçası yapan, kimliği ve kültürüyle tarih sahnesine çıkaran ve itibarlı kılan PKK'dir. PKK grup olarak 1973'te ortaya çıkmasaydı, yarım asıra varan büyük bir mücadele vermeseydi bugün ne Kürt ve Kürdistan ne de KDP, YNK ya da başka siyasi güç ayakta kalırdı. Şimdi ayaktalar; sanki PKK olmasaymış da bugünkü gibi ayakta kalacaklarmış gibi bir yanılgı içindeler. Kuşkusuz Başûr halkı da ağır bedeller ödemiştir. Siyasi güçlerin de bir çabası ve mücadelesi olmuştur. Ancak PKK tarih sahnesine çıkmasaydı bir yenilgi yaşar ve ayağa kalkamazlardı. PKK'nin 1973'te tarih sahnesine çıkışının Başûrê Kurdistan'ın böyle bir akıbete uğramasının önüne geçmede belirleyici bir rolü olmuştur. Bugün Kürt halkı her yerde

canlı ve ayaktaysa, bunda PKK'nin rolünü kim inkar edebilir? Bu açıdan PKK ile Kürt'ü ayrı görmek Kürt halkını da yok saymaktır. Bırakalım PKK'nin yattığı ulusal, toplumsal, kültürel ve siyasi sonuçları; PKK ile Kürt'ü ayırmak Kürt'e yapılacak en büyük kötülüktür. Kürt'ü yok etmek isteyen TC'nin tezlerine destek vermek ve soykırım politikasını yürütmesini normalleştirmek ve meşruiyet kazandırmaktır. Bu açıdan kim PKK'yi ayrı Kürtleri ayrı görüyorsa açıkça Kürt düşmanlığı yapıyordur.

PKK'ye karşı yürütülen savaşa, Bakur ve Rojava'da halka yapılan baskılara zemin sunan KDP'dir

Kuşkusuz PKK ayrı Kürt ayrı politikasını ortaya çıkaran, meşrulaştırmak ve normalleştirmek için en yoğun çabayı sarf eden KDP'dir. KDP kendini tek Kürt temsilcisi olarak göstermese, PKK'ye 'terörist' diyenlere destek vermeseydi, 'TC Kürtlere değil PKK'ye karşı' demeseydi, Avrupa ve ABD de 'PKK ayrı Kürtler ayrı' diyerek Türk devletinin soykırım politikasının destekçisi olamaz. KDP, TC'nin, 'ben Kürtlere değil PKK'ye karşı savaşıyorum' tezine destek verdiği için ABD ve Avrupa da TC'nin saldırılarının Kürtlere değil, PKK'ye karşı olduğu politikası ve tutumunu göstermektedirler. TC de zaten, 'ben Kürtlere karşı değilim, KDP ile ilişkim var' diyerek KDP ile ilişkisini Kürt soykırımı politikasını normalleştirme ve sürdürmede bir argüman olarak kullanıyor.

KDP, TC'nin tezlerini normalleştirip meşrulaştırmazsa, PKK'yi TC'nin söylem ve argümanlarıyla değerlendirmeseydi ABD ve Avrupa PKK'ye karşı savaşta TC'ye böyle açıktan destek veremez. Bu açıdan PKK'ye karşı yürütülen savaşa, Bakur ve Rojava'da halka yapılan baskılara zemin sunan KDP olmaktadır. KDP'nin politikalarının bunları yarattığını söylememiz gerekir. Yoksa gerçekler ifade edilmemiş olur. Bu gerçekler ifade edilmese ABD ve

Avrupa'nın PKK karşıtlığı ve TC'nin soykırım ve savaş politikalarına neden destek verdikleri tam anlaşılmaz.

PKK'nin terör listesine alınması da 3 PKK yöneticisi için ödüllü arama kararının çıkarılması da Türk devletinin savaş politikasına verilen destek olmaktadır. Nitekim TC her saldırısını, 'teröre karşı mücadele ediyorum' diyerek meşrulaştırmaktadır. Avrupa Birliği'nin PKK'yi bir bütün olarak 'terör örgütleri' listesine alma tarihi 2002'dir. Yani gerilla güçlerinin tek taraflı ateşkes ilan ettiği, güçlerinin büyük bölümünü Türkiye sınırları dışına çektiği dönemde 'terör örgütleri' listesine alınmıştır. ABD'nin 3 PKK yöneticisine ödüllü arama kararı çıkarması ise Türk devletinin Bakurê Kurdistan'da Kürtleri soykırıma uğratma politikasını tırmadığı bir dönemde denk gelmiştir. Böylece 1998'de Önderliğe yönelik komplo ile ne amaçlandıysa 6 Kasım 2018 kararıyla da bu amaçlanmıştır. 1998'de olduğu gibi ABD yine kompunun koordinatörü rolünü üstlenmiştir. 20 Nisan'da da 3 arkadaş ile ilgili kararını yenilemesi bir yönüyle bu arkadaşlar şahsında PKK'ye ve Kürt halkının özgürlük mücadelesine yönelik bir tezgah, komplo ve tasfiye saldırısı olduğu gibi diğer yandan AKP-MHP faşist iktidarını yıkılmaktan kurtarma adımı da olmuştur. Nitekim 23 Nisan'da Erdoğan görüşmesiyle gerillanın tasfiye edilme saldırısına onay verilmiştir. Öyle bir kirli politika yürütülmektedir ki, Kürt soykırımına destek karşılığında Ermeni soykırımını tanıma açıklaması yapılmıştır. Yine Kürtlerin mücadelesi ve varlığını, Türk devleti üzerinden bir tehdit ve şantaj aracı olarak kullanmak için, 'bu kararı yeni soykırımlar olmasın diye aldık' denmiştir. Bu da yürütülen kirli politikaların dışa vurumu olmuştur. 100 yıl önce gerçekleşmiş ve artık önüne geçilemeyecek soykırımı tanı ama bugün uygulanan soykırıma ise destek ver. Bundan daha büyük bir ahlaksızlık olamaz.

Türk devleti işte bu politikalar nedeniyle Bakur'da Kürt halkı üzerinde

her türlü baskıyı yapıyor. Rojava'yı işgal ediyor. Türk devleti ABD'nin bu politikası sonucu Metîna, Zap ve Avaşîn'e işgal saldırısı başlatmıştır. Böylece gerilla zayıflatılıp, etrafı kuşatılıp teslim alınmak istenmektedir. Bu saldırılar KDP politikalarıyla birlikte düşünüldüğünde amacın bu olduğu anlaşılmaktadır. Zaten bu nedenle KDP birçok yerde gerilla etrafında bir kuşatma çemberi oluşturmaya çalışmaktadır.

ABD ve Avrupa PKK'yi tasfiye etmede TC'ye öyle destek vermektedirler ki, TC kimyasal silah kullanıyor, ses çıkarmıyorlar; TC, Suriye, Libya ve Ermenistan'da kullandığı çeteleri Medya Savunma Alanları'nda gerilla üzerine sürüyor, buna ses çıkarmıyorlar. Her fırsatta, 'TC kendini korumada haklıdır' deyip soykırım saldırılarına destek veriyorlar. Bu desteği vermelerinin bir nedeni, PKK'nin mücadelesinin, onların TC ile ilişkilerinde sorunlar yaratmasını ortadan kaldırmak; diğer nedeni ise Rêber Apo'nun paradigmasının onların politikalarına alternatif hale gelmesine ve yüzlerindeki demokrasi maskesini düşürmesine öfkelenmeleridir. Bu güçlerin demokrasi ve özgürlük diye bir kaygıları olmadığını, PKK'nin Rêber Apo çizgisinde yürüttüğü demokratikleşme mücadelesini boğma çabasıyla açıkça ortaya koymuşlardır. Kapitalist modernitenin çıkar dışında hiçbir değeri olmadığı, TC'ye verdikleri soykırım desteğiyle çok açık biçimde gözler önüne serilmiştir.

KDP alanında MİT'le ilişkili yüzlerce ajan var

TC'nin saldırganlığı anlaşıldır. ABD ve Avrupa ise Kürt soykırımı üzerinden kurulmuş ilişkileri bugün de sürdürmekte, Türk devletini kullanma politikasının karşıtlığı olarak Kürtleri kurban etmektedir. Ancak KDP başta olmak üzere Başûr siyasetinin Türk devletinin saldırılarına sessiz kalmasını anlamak mümkün değildir. Kürdistan doğası yakılıp yıkılıyor, Başûrê Kurdistan hükümetinden ses yok. Gerillaya saldırıya ses çıkarılmadığı gibi Kürdistan doğasının yakılıp yıkılmasına da ses çıkarılmıyor. Kendileri sessiz ve suskun kaldığı gibi Başûrê Kurdistan halkının, kamuoyunun, demokratik kurum ve kuruluşlarının da sessiz kalmasını dayatıyorlar. Halkın ve demokratik güçlerin işgale karşı tepkisini önlemeye çalışıyorlar. Bu politika ve tutum işgal politikasına en büyük destek olmakta ve saldırganları cesaretlendirmektedir. Bu saldırıların Başûrê Kurdistan üzerindeki sonuçlarına gözlerini kapatmışlar. Tabii ki şu anda saldırı PKK ve gerillayadır. Hedef budur. Ancak bu hedefle neyi amaçladıklarını görmemek, Türk devletinin Kürt düşmanı ve soykırımcı gerçeğini görmemektir. Bu soykırım politikası tüm Kürtleri ilgilendirmektedir. Bu yönüyle PKK tüm Kürtleri ve tüm Kürdistan'ı savunma savaşı vermektedir. Bu nedenle defalarca tüm Kürt siyasi güçlerine, 'Gelin Kürdistan'ı birlikte savunalım' çağırısı yapılmıştır. Bu gerçekleşirse gerilla karşısında zorlanan Türk ordusu bir gecede işgal ettiği alanlardan kaçmak zorunda kalır. Gerillanın fedaice direniş gösterdiği bu Kürt yiğitliğine verilecek siyasi destek bile bu işgalleri bozguna uğratar. Ancak Kürt siyasi güçlerinden bu tutumu göremiyoruz.

Bizim ideolojik ve siyasi farklılıklar dışında KDP'ye karşı bir tutumumuz ve karşıtlığımız yoktur. Ancak KDP, TC ve başka ilişkileri nedeniyle PKK karşıtı bir pozisyon almıştır. Biz en büyük mücadeleyi ve savaş Türkiye devletine karşı veriyoruz. Çünkü Türk devleti, Kürt düşmanlığında öncü ve Kürtleri soykı-

rıma uğratmak istiyor. Bakurê Kurdistan'da ve Rojava'da yaptıkları tamamen bu politika ve amaç doğrultusundadır. Ancak mevcut durumda Türkiye ile çok iyi ilişkiler içinde olan KDP'dir. Türkiye en iyi müttefikleriyle bile bazı sorunlar yaşarken, dünyada en iyi ilişkide olduğu siyasi güç KDP'dir. Bunun nedenin de PKK karşıtlığı olduğu açıktır. Çünkü Türk devleti, tüm ilişkilerini PKK karşıtlığı üzerine kuruyor. Çelişkilerini de PKK ve Kürtler nedeniyle yaşıyor. Zaman zaman PKK ve Kürt politikaları nedeniyle ABD ve Avrupa ile bile sorun yaşıyan TC, KDP ile hiçbir sorun yaşamıyor. Çünkü KDP, PKK ve Bakur ile Rojava Kürtleri konusunda TC'yi memnun eden bir politika yürütüyor. Daha da ötesi MİT, KDP alanında cirit atıyor. KDP alanında MİT'le ilişkili yüzlerce ajan var. Bunların görevi gerillanın yerlerini tespit edip Türk devletine vermektir. Eğer KDP, MİT'le ve Türk devleti ile gerillayı katletmek için işbirliği yapanları suçlu görse, bunları mahkum edip üzerine gitse tek bir kişi MİT'e ajanlık yapmaz. Ancak KDP'nin TC ile ilişkileri ve PKK karşıtı politikaları Behdînan'da ajan örgütlenmesine zemin sunmakta ve önünü açmaktadır. Bu ajan ilişkileri sonucu yüzlerce gerilla ve gerilla komutanı katledilmiştir. Bu gerçeklik karşısında fazla izah ve değerlendirme yapmaya gerek yoktur.

Bu konuda biz Kürt toplumuna sesleniyoruz. Kürt toplumu bu tür ajanları içinde barındırmamalı. Tüm ilişki ve sohbetlerinde bunun Kürt halkına ihanet olduğunu söylemeli; ailesini ve çevresini böyle eğitmeli. Bu ajanlar ve TC ile işbirliği yapanlar toplum içinde en büyük suçlu olarak görülmeli, böylesinin toplumda kabul etmemek bir kültür haline gelmeli. Kürt melleleri camilerde bu yönlü vaazlar vermeli. Toplumun ajan yapı ve kişilere karşı tutum alması sağlanmalı. Toplumu bu konuda eğitmek de önemli bir ahlak ve vicdan çalışmasıdır. Toplumun ahlak ve vicdanını oluşturmada önemli rolü olan yurtsever mellelere de önemli görevler düşmektedir. Kürt siyasetçilerin tavırlarının ne olması gerektiğini söylemeye bile gerek yoktur. Yurtsever demokratik siyaset bu tür kişi ve yapılara karşı net tutum almalı.

Herkesin bu işgale karşı yapacağı bir şeyler vardır ve olmalıdır

Gerilla bir aydan fazladır fedaice direnmektedir. Bedeller ödeyerek Kürt düşmanlığında öncü ve Kürt soykırımını hedefleyen Türk devletine karşı tüm Kürtleri ve demokrasi güçlerini savunmaktadır. Gerilla bu rolünü bundan sonra da yürütecektir. Gerillanın fedaice direnişinin ayrıntıları HPG-BİM'in açıklamalarıyla kamuoyuna duyurulmaktadır. Ancak bu direnişi yalnızca gerillaya bırakmak tarihi bir gaflet olur. Yapılan saldırı sıradan değildir. Adım adım Kürt halkının mücadelesini geriletip Kürt'ü soykırıma uğratmak amaçlanıyor. PKK şahsında Kürt'ün varlığı hedefleniyor. Bu yönüyle saldırı kapsamlıdır; amaç uğursuz ve tehlikelidir. Bunu görmemek Türk devlet gerçeği karşısında kör ve sağır olmaktır. Üçüncü Dünya Savaşı'nın merkezinde yer alan Kürdistan ve Kürtler tarihin hiçbir döneminde olmadığı kadar tehlike ile karşı karşıydılar. Bu herhangi bir tehlike değildir. Soykırım saldırısı var. Kürt'ün varlığı yakın tehlike altındadır. Türk devletinin sık sık tekrarladığı, 'tek bir terörist kalmayana kadar' cümlesi, Kürtlüğünü savunan ve özgürlük talep eden tek bir Kürt kalmayana kadar, olarak anlaşılmalıdır. Rojava'da ilk önce, 'Kürt koridoruna izin vermeyiz' diyenler sonra özel savaş ve dünyayı aldatma gereği,

'terör koridoruna izin vermeyiz' diyerek Suriye'de işgal saldırıları gerçekleştirdiler. Bu açıdan Türk devletinin tüm saldırıları soykırım saldırısıdır; Kürt'ün varlığına yöneliktir. Soykırımcı sömürgeci Türk devletinin, Kürtlerin hiçbir kazanımına tahammülü yoktur. KDP ya da bazı güçlerle ilişkileri ise PKK'ye karşı yürüttüğü savaşı meşrulaştırmak içindir. 2017 referandumu sonrası ve Kerkûk'e yönelik Irak hareketinde TC'nin tutumunun ve rolünün ne olduğunu en iyi KDP ve Başûrê Kurdistanî siyasetçiler ve halk bilmektedir.

Kürt'ün varlığını hedefleyen böyle bir saldırı karşısında Kürt halkı tümüyle bir direnişe geçmelidir. Kürdistan'ın tüm parçalarında ve yurt dışında hiçbir Kürt siyasi yapısı, kurumları ve halk bu direnişin dışında kalmamalıdır. Herkes ulusal savunma ruhuyla bu direnişte yerini almalıdır. Kuşkusuz şu anda savaş PKK'ye karşı verilmekte, gerillalar ve tüm PKK yapısı bu saldırılara karşı direnmektedir. Kürdistan halkı açısından mevcut tutum da, direniş de yetersizdir. Neredeyse gafil bir yaklaşımla birçok kesim saldırının kendine yönelmesini beklemektedir. Kesinlikle bu durumdan çıkılması gerekiyor. Herkesin bu işgale karşı yapacağı bir şeyler vardır ve olmalıdır. Dünyanın en politik halkı olan Kürtler bulundukları her yerde birimler

durumlarını aştırmak içindir.

Şu kanıtlanmış bir gerçektir. Birbiryle mücadele edenler birbirlerini iyi tanırlar. Kürt halkı en azından 100 yıldır soykırımcı bir devletle karşı karşıyadır. Varlığını korumak için direnmektedir. Yarım asırdır da Rêber Apo'nun önderliğinde kıyasıya sürdürülen bir mücadele var. Bu mücadele içinde Rêber Apo ve PKK, Türk devlet gerçeğini çok iyi tanımıştır. Düşmanını bu düzeyde tanıma da mücadele edenler için büyük bir avantajdır. Bu açıdan Türk devletini en iyi tanıyan Rêber Apo ve PKK'dir. Türk devleti konusunda herkes Rêber Apo ve PKK'nin Türk devlet gerçeği konusunda yaptığı değerlendirme ve tespitleri büyük bir ciddiyetle dikkate almalıdır. Özellikle Türk devleti gibi hem kendi toplumuna hem de dünyaya karşı özel savaş uygulayan bir devleti en iyi anlayanlar, onunla günlük mücadele içinde olanlardır. Zaten bu mücadele Türk devletini hem Türkiye içinde hem de dışında teşhir etmiştir. Türk devletinin nasıl bir Kürt politikasına sahip olduğu da bu mücadele içinde tüm çıplaklığıyla gözler önüne serilmiştir.

Sedat Peker'in açıklamaları kırli savaşçılar arasındaki kavganın dışa vurumudur

hangi yasa dışı suçu işlediysək de vatan için yaptık, diyor. Bu nedenle Mehmet Ağar ve Süleyman Soylu gibiler hangi yasa dışı eylem, cinayet ve suç ortaya çıksa da bunu, vatan için yaptık, diyerek savunurlar. Çünkü; 'vatan söz konusu olduğunda' onlar için anayasa, yasa, hukuk, ahlak ve vicdan teferuatıdır. Vatan dedikleri de onların suçlarını örten bir klişedir. Bu açıdan, bu tür insanlık dışı suçların ortadan kaldırılması için en başta da, vatan söz konusu olduğunda her şey teferuatıdır, söyleminin sorgulanması ve mahkum edilmesi gerekir. Çünkü; bu söz her türlü suç işleminin kılıfı haline gelmiştir.

Sedat Peker, Uğur Mumcu da, Ağar tarafından, yazdıkları nedeniyle öldürüldü, diyor. Rêber Apo, Uğur Mumcu öldürüldüğü günün ertesinde, 'Yazdıkları için öldürüldü' demişti. Mumcu'nun ailesi Uğur Mumcu'nun bir sözünü paylaştı. Uğur Mumcu, devlet güvenliği hukuk güvenliği ile sağlanır, demiş. Devlet güvenliği için hukuk dışı işlerin yapılmaması gerektiğini vurgulamış. Mehmet Ağar gibileri ise devlet güvenliği adına hukuku, ahlakı, vicdanı bir tarafa atmışlardır. Anlaşıyor ki, ailesi Uğur Mumcu'nun hukuk-yasa dışı işleri eleştirdiği için öldürüldüğü iddiasında bulunuyor. Mehmet Ağar gibilerin zihniyeti ve eylemleri düşünüldüğünde bu iddia

ve dışarda destekleyen güçler bulunsada AKP-MHP iktidarı en zayıf dönemini yaşamaktadır. Devlet içinde ortaya saçılan pislikler de bu zayıflamanın sonucudur. Sedat Peker'in açıklamaları bir kişinin hezeyanı değildir. Kırli savaşçılar arasındaki kavganın dışa vurumudur. Eğer Özgürlük Mücadelemize karşı savaşta istenilen sonuç alınsaydı aralarında böyle bir kavga çıkmaz, pislikler ortaya saçılmazdı. Bu açıdan soykırımcı sömürgeci devletin her türlü imkanı kullanarak saldırı yapması Kürt halkının varlığı için büyük bir tehlike oluşmakla birlikte eğer etkili mücadele yürütülürse AKP-MHP ittifakı yıkılma noktasına da gelmiştir. Zaten bir devlet bu kadar kendi hukukunu uygulamıyor, bu kadar kırli yapılanma içine girmişse o devlet en zayıf dönemini yaşıyor demektir. Bir devlet kendi kurduğu yasalara ne kadar uyuyorsa o kadar güçlüdür. Bu yasaları bile uygulamıyorsa o devlet çok zayıflamış demektir. Ancak bu karakterdeki devletler kendiliğinden yıkılmaz. Aksine bu tür devletler karşılarında mücadele görmezse amaçlarına ulaşır ve kırli savaş yürütenler bu devletin gerçek sahibi haline gelirler. Bu açıdan mevcut iktidar zayıflamışken mücadelede hiçbir gevşeklik gösterilmemeli; mücadele yol ve yöntemleri zenginleştirilerek yükseltilmelidir.

ittifakını daha fazla geliştirmek gerekmektedir. Ancak sadece demokratik siyasi alandaki ortak mücadele yetmez. Türkiye halkının devrimci demokrasi güçleriyle birlikte faşizme karşı mücadeleyi yükseltmek çok önemlidir. Bu konuda HBDH'nin mücadelesini önemsemek ve bu mücadele birliğini birçok alanda geliştirmek faşizme karşı mücadeleyi daha güçlü kılacak, faşizmin yıkılmasında önemli rol oynayacaktır. Bu açıdan Kürt halkının devrimci demokratik dinamikleri bu çalışmayı ve mücadeleyi geliştirmek için daha fazla rol almalıdırlar. Çünkü; Türkiye'de faşizmi yenmek tüm demokrasi güçlerinin birliği ve mücadelesiyle olur. Türkiye'de bu ideolojik duruş ve siyasi anlayışa kavuşmadan ne Türkiye demokratikleşebilir ne de Kürtler özgür ve demokratik yaşama kavuşabilir. Kürtler içinde bu mücadeleyi önemsemeyen ve küçümseyen anlayışlar ve kesimler vardır. Bunlar aslında Kürt halkının mücadelesine zarar veren ve Kürt soykırım politikasına niyet ne olursa olsun güç katan zihniyet ve tutumlar olmaktadır. Türk devlet gerçeğini doğru anlamadıkları ve tanımadıkları için doğru siyasi anlayış ve mücadele çizgisi de ortaya koyamamaktadırlar. Kürt halkının soykırımcı sömürgeci sistemi kırıp özgür ve demokratik yaşama kavuşması açısından milliyetçi anlayış ve tutumlardan uzak durması yaşamsal önemdedir. Bazıları duygusal ve yüzeysel yaklaşımlarla milliyetçiliği Kürtlüğü savunmak olarak görme yanılığındalardır. Bu yanlışları gidermek de, bu yanlışlardan kurtulmak da soykırımcı faşizmi yenilgiye uğratmak için kaçınılmazdır.

Kürtler bulunduğu her yerde gerillanın direnişini güçlendiren bir tutum içinde olmalıdır

Şu anda Rojava'da da, Şengal'de de özgürlük güçlerine yönelik bir saldırı sürmektedir. Kürt Özgürlük Hareketi'ne yönelik tasfiye konsepti ve amaçları anlaşılırsa bunlara yönelik saldırıların neden yapıldığı anlaşılır. Şu anda savaşın ve mücadelenin merkezi Medya Savunma Alanları'na kaymıştır. Zaten Bakurê Kurdistan'daki mücadele her zaman diğer parçalardaki mücadeleyi etkilemiş, oralandaki mücadelenin yönünü belirlemiştir. Bu açıdan Bakur'daki mücadeleyi ve gerillanın direnişini güçlü tutmak çok çok önemlidir. Kuşkusuz Rojava ve Şengal'deki saldırılara karşı da direnmeye hazır olmak gerekmektedir. Ancak gerillaya karşı yürütülen saldırılara her alanda güçlü karşı konulmaz ve bu saldırı etkisiz kılınmazsa Kürdistan'ın diğer parçalarındaki mücadelenin de zayıf kalacağı bilinciyle hareket etmek çok çok önemlidir. Bu açıdan Kürtler bulunduğu her yerde gerillanın direnişini güçlendiren bir tutum içinde olmalıdır. Her yerden gerillaya katılımı artırmak çok önemli hale gelmiştir. Zaten Kürt halkı gerillanın şu anki direnişinin öneminin yetersiz de olsa farkındadır. Şu anda temel sorumluluk her yerde, her türlü imkanla soykırımcı sömürgeci Türk devletine ve yürütülen saldırılara karşı mücadeleyi yükseltmektir. Bu mücadele etkili sürdürülürse sadece Bakurê Kurdistan'daki özgürlük mücadelesi ve kazanımlar değil, Rojava, Şengal ve Başûr'daki mücadele ve kazanımları koruma da sağlanmış olacaktır. Bu temelde tüm Kürt halkını, PKK'nin ve gerillanın Türk devletine karşı yürüttüğü mücadelesini destekleyerek geleceğimizi güvenceye almaya çağırıyoruz.

■ ■ ■

Mevcut AKP-MHP iktidarını içerde ve dışarda destekleyen güçler bulunsada, AKP-MHP iktidarı en zayıf dönemini yaşamaktadır. Devlet içinde ortaya saçılan pislikler de bu zayıflamanın sonucudur. Sedat Peker'in açıklamaları bir kişinin hezeyanı değildir. Kırli savaşçılar arasındaki kavganın dışa vurumudur. Eğer Özgürlük Mücadelemize karşı savaşta istenilen sonuç alınsaydı, aralarında böyle bir kavga çıkmaz, pislikler ortaya saçılmazdı.

kurarak bu devletin hedeflerine yönelebilirler. Bakur'da, metropollerde milyonlarca Kürt yaşıyor. Buralarda yaşayan halkımız yüzlerce öz savunma birimleri oluşturup düşman hedeflerine yönelebilirler. Kürt halkı içinde binlerce doğal önderlik yapacak değerli yurtseverlerimiz vardır. Bunlar sorumluluk üstlenerek, kimseden beklemeden bu direnişe katılmalıdır. Bakur'da ve Türkiye'de bazı eylemler yapılıyor olsa da bunlar yetersizdir. Özgürlük Hareketimizin çizgisine uygun binlerce hedef vardır. Özgürlük Hareketimizin mücadelesine uygun biçimde, halka zarar vermeyecek bir eylem tarzıyla bu hedeflere yönelmek gerekir. Oluşturulan küçük birimler buraları hedefleyerek Türk devletini büyük bir çıkmaz içine sokabilir. Mevcut savaşın merkezinde PKK ve gerilla olsa da bu savaş tüm Kürt halkının ve siyasi güçlerinin savaşıdır. Bu savaş böyle anlamayan her Kürt, tarihi bir gafil içindedir. Sonradan pişman olacağı bir tutum içindedir. Bizim bu saldırının ve tehlikenin büyüklüğünü vurgulamamız bu tür gafil

Şu anda Türkiye'de devletin nasıl bir kırli savaş devleti haline geldiği, mafya ve uyuşturucu tacirleri ile iç içe geçtiği tüm açıklığıyla orta yere saçılıyor. Türk devlet yapısının lağım boruları gibi pislik dolduğu ve şimdi bu lağımın patladığı ifade edilmektedir. Türk devletinin bu gerçekliğini Özgürlük Mücadelemiz ortaya çıkarmıştır. Özel-kırli savaş uzun süreli sürdürülemez. Sürdürüldüğünde ise karşısında mücadele olursa pislikleri ve kokuları böyle ortaya çıkar.

Soykırımcı Türk devleti Kürt'ü soykırıma uğratmak için her türlü kırli yol ve yöntemi, ilişkiyi mubah görmektedir. Kürt'e karşı tüm çeteleri kullanmakta, insanlık dışı tüm yöntemleri uygulamaktadır. 'Vatan-millet söz konusu olduğunda her şey teferuatıdır' dediklerinde aslında Kürtlere karşı savaş söz konusu olduğunda her şey teferuatıdır, biçiminde anlamak gerekir. Mehmet Ağar, 'Vatan-millet için 1000 operasyon yaptık' demişti. Yani hukukla, yasayla ilgisi olmayan çetevari saldırılar yaptığını itiraf etmişti. Aslında, insan öldürdüysek de, uyuşturucu kaçaklığı yaptıysak da,

yabana atılamaz.

Rêber Apo, 1990'lı yıllarda Türk devletinin Kürt halkının özgürlük mücadelesini bastırmak için yürüttüğü kırli savaşta her yol ve yöntemi kullandığından kirlendiğini ve devletin devlet olmaktan çıktığını kapsamlı biçimde çözümlemiştir. Hatta devletin içinde bazı kesimlerin bu durumdan rahatsız olduğunu belirtmiştir. Şimdiki durum 1990'lı yıllardaki kirlenmeyi katbekat aşmıştır. Çünkü; Kürt halkına karşı yürütülen kırli savaş, o dönemi aşmıştır. Belki sokak ortasında işlenen cinayet azalmıştır. Daha doğrusu cinayetler devletin resmi güçleri tarafından açıkça yapılmaktadır. Zaten faili meçhul cinayetlerin yerine bugün yüzlerce başka kırli yol ve yöntem devreye konulmuştur. Şu gerçek bir daha ortaya çıkmıştır ki; Kürt'e karşı soykırım savaşı yürütüldüğü müddetçe kırli yol ve yöntemler kullanılacak, bu da Türk devletini kirliletecek, çetelerin ve insanlık düşmanlarının yapıldığı bir devlet olmaktan kurtulmak mümkün olmayacaktır.

Mevcut AKP-MHP iktidarını içerde

Gerilla bu konuda sorumluluğunu yerine getiriyor. Mücadelenin diğer tüm örgütleri ve bileşenleri de üzerlerine düşenleri yapmalıdır. Sadece Bakurê Kurdistan'da değil, Başûrê Kurdistan ve Rojava'daki halk ve demokratik güçler de mutlaka mücadeleyi yükseltmelidir. Başûrê Kurdistan halkı ve demokrasi güçleri, Başûrê Kurdistan yönetiminin engellerini de demokratik mücadele çizgisindeki kararlılıkla aşmalıdırlar. Gün mücadele günüdür. Bugün mücadele edilmeyecekse, ne zaman edilecek? Bu açıdan bugün imkanlarımız dahilinde elden ne geliyorsa o yapılmalıdır. Bugün işgale ve saldırılara karşı çıkılmaz ve mücadele edilmeyecek hiçbir şeyin anlamı kalmaz. Gelecek için de hiçbir şey yapmanın imkanı bulunmaz.

Türkiye'de tabii ki bu mücadele sadece Kürt halkının mücadelesi olarak sürdürülmemeli. Türkiye'de demokrasi güçlerinin mücadelesi ile Kürt halkının mücadelesini ortaklaştırmak çok önemlidir. Demokratik siyasal alanda gerçekleşmiş bu ortaklığı ve demokrasi

Dönemin devrimci görevlerini şehitler çizgisinde ve 1 Haziran atılım ruhuyla başaralım!

PKK'nin tüm kadro ve sempatizanlarına!

Önderlik ve şehitler çizgisinde doğru yürümeyi esas alacağız. Çünkü; doğru devrimci ve yurtsever yaşam şehitlerin kendileridir. Şehitlerimiz geçmişimiz, bugünümüz ve geleceğimizdir. Ancak bu gerçekliği doğru ve tam özümlediğimizde hakikate ulaşacağız ve doğru yolda başarıyla yürümeyi bileceğiz. Önderlik gerçeğine doğru katılmanın ve Önderlik çizgisini başarıyla uygulamanın tek yolu budur.

Değerli Yoldaşlar,

Hareket ve halk olarak yeni bir 18 Mayıs Şehitler Günü'nü ve Mayıs Şehitler Ayı'nı yaşıyoruz. Büyük şehidimiz Haki Karer Yoldaşın 18 Mayıs 1977 günü Antep'te katledilişi üzerinden tam 44 yıl geçmiş bulunuyor. Geçen bu 44 yıl boyunca, Önder Apo'nun, "Benim gizli ruhum gibiydi" dediği Haki Karer Yoldaşın komutasında yaşıyor ve savşıyoruz. Bu 18 Mayıs itibarıyla da 45'inci şehitler yılına giriyoruz. 45'inci şehitler yılında da neler yapacağımızı, geçen 44 yıl boyunca yaptıklarımız açık bir biçimde gösteriyor. Belli ki Önderlik ve şehitler çizgisinde özgürlük için daha güçlü savaşıyoruz ve daha büyük kazanacağız.

Bu temelde, öncelikle şehadetinin 44'üncü yıldönümünde ilk büyük şehidimiz Haki Karer Yoldaşı ve şahsında tüm özgürlük mücadelesi şehitlerimizi saygı, sevgi ve minnetle anıyoruz. Amaçlarını başarma ve anılarını yaşatma sözümüzü burada bir kez daha yineliyoruz. Bizlere ve halkımıza komuta eden ve her zaman doğru yolu gösteren büyük şehitler ordusunu yarattığı için Önder Apo'yu derin özlem ve saygıyla selamlıyoruz. 45'inci şehitler yılında özgürlük ve demokrasi için mücadele eden herkese üstün başarılar diliyoruz.

Değerli Yoldaşlar,

Her şeyden önce, Şehitler Günü ve Şehitler Ayı deyip geçmemek gerekiyor; 18 Mayısın nasıl Şehitler Günü, Mayıs ayının da nasıl Şehitler Ayı haline geldiğini çok iyi anlamak ve bunun derin bilincine ulaşmak gerekiyor. Bunun için de öncelikle 18 Mayıs 1977 günü Haki Karer Yoldaşın Antep'teki şehadetini doğru ve derinlikli anlamak gerekiyor.

Evet 1970'lerin başında Türkiye'de gerçekten de çok büyük bir devrimci gelişme oldu, tarihi önemde bir demokratik devrim yaşandı. Yine Başûrê Kurdistan'da da KDP hareketi gelişiminin doruğunda seyrediyordu. Fakat bütün bu gelişmelerin sonucu ne oldu? Çok açık ki, 1975 Cezayir Anlaşması'yla KDP hareketi tarihi bir yenilgi yaşadı. Türkiye devrimci-demokratik hareketi ise 12 Mart 1971 faşist-askeri darbesinin geliştirdiği saldırılar karşısında önderlerinin katledilmesi sonucunda çok ağır bir darbe yemiş ve yenilgi içine girmiş oldu. Söz konusu darbe karşısında DDKO ve türevi örgütlenmeler ise zaten hiçbir varlık gösteremedi. 30 Mart 1972 günü Kızıldere'de Mahir Çayan ve arkadaşlarının katledilmesi ardından 6 Mayıs 1972 günü Deniz Gezmiş ve arkadaşları idam edilirken, 18 Mayıs 1973 günü de İbrahim Kaypakkaya Diyarbakır'da işkenceye katledildi. Böylece Mayıs ayı Türkiye devrimci önderlerinin şehadet ayı haline geldi. Bu vesileyle hepsini saygı ve minnetle anıyoruz.

18 Mayıs'ı Şehitler Günü yapan gerçeklik

Dikkat edilirse, Türkiye cephesinde önemli bir direniş yaşanmış ve belli bir miras ortaya çıkmış olsa da, önderlerin katledilmesi biçiminde yenen darbe, söz konusu bu etkileri de en aza indirmişti. Ortam karmaşık ve sisliydi. Karamsarlık ve devrimci çizgiden kaçış ileri düzeyde yaşıyordu. İşte böylesi ağır belirsizlikler ortamında Önder Apo, yaşanan pratiklerin özeleştiril derslerini de çıkartarak yeni bir yol bulmaya ve doğru çizgiyi geliştirmeye çalıştı. Ancak bu da henüz söz olmaktan öteye geçen bir düzeyde değildi. Haki Karer Yoldaşın

şerek günümüze kadar getirmiştir. Bu tarihi özgürlük yürüyüşü bir şehitler zincirinin halkaları biçiminde gelişmiş, söz konusu şehitler kervanı yenilmez bir şehitler ordusu ortaya çıkarmıştır. Bu temelde Mayıs ayının her günü onlarca şehadetin yaşandığı günler haline gelirken, aslında yılın 365 günü de benzer bir nitelik kazanmıştır.

Haki Karer Yoldaşın şehadetinin daha birinci yıldönümü yaşanırken, 19 Mayıs 1978'de Hilvan'da Halil Çavgun Yoldaş katledilmiş; beşinci yıldönümünde ise Diyarbakır zindanında Ferhat Kurtay ve arkadaşları şehit düşmüştür. Kuşkusuz 18 Mayıs 1977 katliamını değerlendirirken, bunu 1 Mayıs 1977

idam edilen Şirin Elemhuli ve 3 arkadaşını, 11 Mayıs 1992 günü Tetwan'da şehit düşen Hozan Mizgîn Yoldaşı, 16 Mayıs 1997 Hewlêr Katliamı şehitlerini, 25 Mayıs 2012'nin büyük fedaileri Eriş ve Andok yoldaşları, 27 Mayıs 2020'de şehit düşen Merkez Komite üyemiz Kasım Engin Yoldaşı ve burada adlarını anamadığımız onlarca yoldaşı hiçbir zaman unutmamak ve her zaman saygı, sevgi ve minnetle anmak gerekir. Demek ki Mayıs ayına boşuna Şehitler Ayı denmemiştir. Her gününde tarihin en anlamlı şehadetleri yaşanmıştır. İşte bunların bilinciyle Mayıs ayını ele almak ve her gününü kahraman şehitlerimizi anma, şehitler çizgisinde özeleştiril verme ve

anlayacağı bir dille de sürekli ifade etmiştir. PKK'de Önderliksel gelişmenin özünde bir şehitler gerçeği olduğunu her zaman vurgulamış ve kendisinin de şehitlerin sözcülüğünü yaptığını belirtmiştir. Söz konusu görevi de yarım asırdır başarıyla yaptığı açık bir gerçektir. Nitekim yaratılan gelişmeler bunun açık bir kanıtı durumundadır. Önderliksel doğuşun Türkiye halklarının devrimci önderleri Mahir Çayan, Deniz Gezmiş ve İbrahim Kaypakkaya'nın anısına doğru sahip çıkma ve amaçlarını başarma temelinde olduğu tartışma götürmez bir gerçektir. Dolayısıyla Önderliksel doğuşta şehitler gerçeği temel belirleyici bir etkidir.

Aynı şeyi parti ve mücadelenin gelişimi açısından da belirtebiliriz. Nitekim, PKK'nin Haki Karer'in anısının örgütlenmesi ve eyleme geçirilmesi olduğunu Önder Apo onlarca kez ifade etmiştir. "Şehitler PKK'lidir" diyerek, PKK'nin bir şehitler partisi olduğunu belirtmiştir. Kahraman şehitlerimizin PKK ve PAJK biçiminde yaşadığını söylemiştir. Gerçek partileşme çizgisinin şehitler gerçeğini doğru anlama ve uygulama olduğunu dile getirmiştir. Nitekim Parti ve Özgürlük Mücadelemizin hiçbir tarihi adımı yoktur ki, şehitler temelinde kazanılmamış olsun.

Şöyle geriye dönüp tarihsel gelişme sürecine baktığımızda bu gerçekliği net bir biçimde görürüz. Nitekim Önderliksel doğuş ve ideolojik grup şekillenmesi Türkiye devrimci önderlerinin anısına sahip çıkma temelinde gerçekleşmiştir. PKK olmaya adım atma ve devrimci intikam mücadelesine yönelme Haki Karer Yoldaşın anısına sahip çıkma temelinde olmuştur. Büyük Zindan Direnişi'nin tamamen şehitler gerçeğini doğru anlama ve anılarına doğru sahip çıkma temelinde gerçekleştiği açıktır. Nitekim Mazlum Doğan Yoldaşın tarihi Newroz direnişinin Kürtlerin ve tüm ezilenlerin yürüttükleri özgürlük mücadelesine sahip çıkma ve bu soylu mücadelenin kahraman şehitlerinin anısını yaşatma temelinde gerçekleşmiş olduğu tartışma götürmezdir. Yine Dörtlerin direnişinin Haki Karer Yoldaşa bağı, zamanlama açısından bile sabittir.

Daha sonraki tarihsel gelişmenin de bu temelde gerçekleştiği ortadadır. Nitekim şanlı 15 Ağustos 1984 Gerilla Atılımı'na yürüyüş, tamamen şehitlerin anılarına sahip çıkma ve zindan direniş çizgisini sürdürme temelinde olmuştur. Daha sonra da peş peşe her şehadet Partiyi ve halkı daha çok eğitmiş ve örgütlemiş, kin ve öfkeyi daha çok büyütmüş, cesaret ve fedakârlığı daha fazla geliştirmiştir. Yenilmez Parti öncülüğü, zafere yürüyen gerilla direnişi ve özgürlüğe tutkun halk gerçeği bu temelde ortaya çıkmıştır. PKK davasını dönülmez kılan ve zafere kilitleyen şehitler gerçeği olmuştur.

Çok açık ki, Hareket ve halk olarak

18 Mayıs 1977 günü Antep'te planlı bir düşman saldırısıyla katledilmesi işte böyle bir ortamda gerçekleşti.

Demek ki, bu büyük şehadeti doğru ve yeterli anlamak gerekiyor. Bu şehadet bir tesadüf değil, tersine planlı bir saldırıydı; demek ki Haki Karer'den korkulmuş ve düşman tarafından bilinçli seçilmişti. Çünkü; Önder Apo'ya 'gizli ruhu olacak düzeyde' bir katılım gerçekleştirmişti. Çünkü; Önder Apo'nun sözlerinde zaferi görece kadar derin bir bilince ve öngörüye sahip olmuştu. Dikkat edilirse, maddi hiçbir dayanağın olmadığı, tersine bu alanın tümüyle olumsuzluk içerdiği bir ortamda sadece devrimci bilinç ve inanca dayalı olarak gerçekleşen bir devrimcilik ve bu temeldeki şehadet söz konusudur. PKK'nin temeli işte böyle bir devrimcilikle atılmış ve Önder Apo gerçeğine katılım daha baştan Haki Karer katılımı biçiminde somutlaşmıştır. 18 Mayıs'ı Şehitler Günü yapan gerçeklik işte budur.

Bu hakikat o kadar güçlüdür ki, dikkat edilirse daha sonra da kendi hükmünü icra etmiş ve kendi yürüyüşünü kahramanlık çizgisinde derinle-

Taksim katliamından kopuk ele almamak gerekir. O katliam ki, 12 Mart faşist saldırırganlığının gerçekleştirdiği devrimci önderlerin katliamının bir devamı ve yeni bir aşaması niteliğindedir.

Kuşkusuz Mayıs ayı şehitlerimizi burada tek tek sıralamak zordur. Fakat her gününde onlarca şehidimizin olduğunu bilmek ve Mayıs ayının her gününü bu temelde yaşamak şarttır. Örneğin; 1 Mayıs 1982 günü Beyrut'ta şehit düşen Abdulkadir Çubukçu'yu, 1 Mayıs 1985'te Şirvan'da şehit düşen Ramazan Kaplan ve arkadaşlarını, 1 Mayıs 1988 günü Mêrdîn'de şehit düşen M. Emin Aslan'ı da 1 Mayıs Şehitleri olarak her zaman anmak gerekir. 2 Mayıs 1983 günü Qendîl'de şehit düşen PKK kurucularından ve Hilvan-Siverek direnişlerinin komutanı Mehmet Karasungur ve İbrahim Bilgin yoldaşları, yine 2 Mayıs 2016 günü Amed'te şehit düşen saha komutanlarımız Azat Siser ve Çekdar Amed yoldaşları her zaman anmak ve doğru anlamak lazımdır.

Hemen hatırladığımız bazı şehadetleri sıralarsak; 9 Mayıs 2010 günü İran'da

şehitlerin izinde yürüme günü olarak yaşamak gerekir.

Kalıcı olan, tüm gelişmeleri yaratan, birleştiren ve eyleme geçiren şehitler gerçeğidir

Değerli Yoldaşlar,

Şehadet bir davanın doğruluğunun ve dönülmezliğinin kanıtı ve bir mücadelenin zafer gerçeği ve garantisidir. Böyle bir kanıt ve garantiye sahip olmayan davalar fazla etkileyici olamazlar ve dolayısıyla yayılıp zafere yürüyemezler. Uzun vadeli olamayıp kalıcı etkide bulunamazlar. Nitekim PKK, daha ilk adımından itibaren şehadet çizgisinde yürüyen bir hareket olmuş ve tüm kalıcı gelişmeleri büyük şehitler vererek yaratmıştır. Şöyle bir geriye dönüp yarım asırlık Önderlik yürüyüşüne bakalım; en canlı yaşayanın, hep kalıcı olanın, tüm gelişmeleri yaratanın, sürekli eğiten, örgütleyen, birleştiren ve eyleme geçirenin şehitler gerçeği olduğunu görürüz.

Nitekim bu gerçeği en derin bir biçimde Önder Apo görmüş ve herkesin

bizleri bugünlere getiren, eğiten, örgütleyen, birleştiren, cesur ve fedakâr kılan, her türlü zorluğa ve engele karşı yürüten gerçeklik, Önderlik ve şehitler gerçeğidir. Yoksa Önder Apo'nun, PKK'nin ve hatta Kürt halkının başka ne gücü vardır ki; bugün tüm dünya gericiliğinin birlikte yönelttiği faşist-soykırımcı saldırılara karşı direnebilsin! Açık ki tek gücü şehitler gerçeğidir. Bu büyük hakikatin yarattığı bilinç, verdiği cesaret ve fedakârlık, ortaya çıkardığı örgütlülük ve birliktir.

O halde yeni bir Şehitler Günü'nü ve Şehitler Ayı'nı yaşarken, bu gerçeklerin bilincine daha fazla varacağız. Önderlik ve şehitler çizgisinde kendimizi daha çok eğitip donatacağız. Şehitlerimizi daha yakın yaşayacağız. Şehitler pratiğinden daha derin ve doğru dersler çıkartacağız. Dönem görevlerini Önderlik ve şehitler çizgisinde başarmayı esas alacağız. Her zaman şehadete hazır olacağız ama şehitlerimizin izinden sapmadan ve amaçlarını başarabilmek için de kolay şehit düşmemeye ve daha çok yaşayıp mücadele etmeye çalışacağız.

Şehitlerimiz geçmişimiz, bugünümüz ve geleceğimizdir

Önderlik ve şehitler çizgisinde doğru yürüdüğümüzde her türlü görevi başardığımız açıktır. Bunun için her zaman Önderlik ve şehitler çizgisinde doğru yürümeyi esas alacağız. Çünkü; doğru devrimci ve yurtsever yaşam şehitlerin kendileridir. Şehitlerimiz geçmişimiz, bugünümüz ve geleceğimizdir. Ancak bu gerçekliği doğru ve tam özümsemişimizde hakikate ulaşacağız ve doğru yolda başarıyla yürümeyi bileceğiz. Önderlik gerçeğine doğru katılmanın ve Önderlik çizgisini başarıyla uygulamanın tek yolu budur.

Bu nedenle, şehitler hakikatine doğru ve tam ulaşmamız şarttır. Bu da Önderlik ve parti gerçeğini doğru anlamak ve başarıyla uygulamak demektir. Önder Apo başarısının yolunu hep burada gördü. Şehitlere uzak yaşamamak ama kolay da şehit düşmemek gerektiğini belirtti. Elbette büyük davalar büyük mücadeleler verilerek başarılıdır. Büyük mücadeleler de ancak bedel ödenerek, şehitler verilerek yürütülür. Böyle bir şehadet çizgisinde yürümek ve her zaman buna hazır olmak Apocu militanlığın gereğidir. Ancak yerinde olmayan, mücadelenin bedeli olarak gerçekleş-

tiririz. Tüm yoldaşların bu temelde yaklaşılarak, Mayıs Şehitler Ayı'nda 'Özgürlük Zamanı' Hamlemizi daha güçlü geliştireceğine, Önderlik ve şehitler çizgisinde daha güçlü savaşıp daha büyük başaracağına inanıyoruz.

Değerli Yoldaşlar,

Çok açık ki, 44'üncü şehitler yılında da büyük savaştık ve çok değerli şehitler verdik. Kasım Engin, Yılmaz Dersim, Zin Cizre, Leyla Van, Amara Batman, Agit Civyan, Agit Garzan, Sinan Dersim, Şoreş Beytüşşebap ve Hewram Rojhilat başta olmak üzere yüzlerce değerli kadın ve erkek yoldaşımız 44'üncü şehitler yılının şehidi oldular. Cenga Heftanin Devrimci Hamlesi'nin ve Garê Direnişi'nin ölümsüz şehitleri ortaya çıktı. Açık ki geçen büyük mücadele yılını da bu şehitlerimiz kazandı. Her biri birer özgür yaşam örneği ve direniş abidesi olan bu kahraman yoldaşlarımızı

yetidir. Önderlik çizgimizin gereğidir. Başta kadınlar ve gençler olmak üzere halkımızın ve tüm halkların isteğidir. Dolayısıyla 45'inci şehitler yılında da Önderlik ve şehitler gerçeğini daha derinden özümseyerek özgürlük direnişimizi başarı çizgisinde yürüteceğimiz kesindir.

Faşist-soykırımcı saldırılar öncelikle PKK'yi hedeflemektedir

Değerli Yoldaşlar,

Hareket ve halk olarak biz yeni bir Şehitler Günü'nü ve Şehitler Ayı'nı yaşarken, faşist-soykırımcı düşmanın başta Metîna, Zap ve Avaşin olmak üzere Medya Savunma Alanları'nda ve Kürdistan'ın dört bir yanında işgalci saldırılarını artırmaya çalıştığını görüyoruz. Kuşkusuz biz de bu faşist-soykırımcı saldırılara karşı topyekûn Devrimci Halk Savaşı çizgisinde direniş geliştiriyoruz. Bu tarihi mücadelenin

ve Zagros'a yönelik geliştirilen işgal saldırıları doğrudan söz konusu bu planlı saldırı sürecinin devamı ve son halkası olmaktadır.

Kuşkusuz 'Çöktürme Eylem Planı' da Uluslararası Komplö'yu başarması için görevlendirilmiş olan AKP yönetiminin görev kapsamıyla ilgilidir; bu temelde geliştirilen iç tasfiyeci saldırının, 23 Ağustos 2005 MGK toplantısının verdiği topyekûn faşist özel savaş konseptinin, 5 Kasım 2007 tarihli Bush-Erdoğan görüşmesinin, 20 Şubat 2008 Zap saldırısının, 2011-2012 topyekûn imha ve tasfiye amaçlı saldırının bir devamı olmakta ve bunların boşa çıkartılıp başarısız kılınması sonucunda gelişmektedir.

Nihayetinde bunların da, Önder Apo'ya yöneltilen Uluslararası Komplö saldırısıyla, PKK'ye karşı 1977-1998 arasındaki çok yönlü saldırılarla bağı olduğu açıktır. Elbette PKK'ye yöneltilen

ideolojik ve siyasi olarak PKK gerilla mücadelesi yürütemez hale getirilerek iyice zayıf düşürülmeye ve bu temelde sisteme teslim olmaya zorlanmak istenmektedir. Gerillasız ve PKK'siz bir Kürt Özgürlük Mücadelesinin de Filistin kadar bile etkinlik gösteremeyeceği ve böylece Kürt soykırımının önünün tümüyle açılacağı açıktır. Kısaca TC devleti ve AKP-MHP faşist iktidarı Kürt Özgürlük Hareketi'ni imha ve tasfiyeyi, Kürdistan'ın tamamını işgali ve Kürt soykırımını tamamlamayı hedeflemektedir. Metîna, Zap ve Zagros'a yöneltilen bugünkü saldırının esas amacı budur ve bunda en küçük bir tereddüt dahi olmamalıdır. Böyle bir süreci geliştirebildiği ölçüde de AKP-MHP faşizminin iktidarda kalıp ömrünü uzatacağı açıktır.

Mevcut saldırılar sonuç verir veya vermez, AKP-MHP faşizminin mevcut planı başarıya ulaşır veya ulaşmaz; bunlar ayrı şeylerdir. Söz konusu hedef

Faşist-soykırımcı düşman karşısında nasıl durmamız ve savaşmamız gerektiğini bize tarihi İmralı Direnişi ve kahraman şehitlerimiz gösteriyor. Fedai çizgisinde savaşan gerillamız, her zaman olduğu gibi şimdi de mücadelemize öncülük ediyor. İşgalci düşmana Kürdistan'ı dün mezar ettiği gibi, bugün de mezar ediyor. Bu temelde, Hareket ve halk olarak önümüz açıktır ve ne yapacağımız bellidir.

iyi anlamamız ve öğrettiklerini bilince güçlü çıkarmamız gerekiyor. Yeni mücadele yılında bizleri güçlü yürütecek ve büyük savaştıracak tek gerçeklik budur. O halde tüm şehitlerimizi olduğu gibi, özellikle de geçen yılın şehitlerini çok yönlü incelemeyi ve verdikleri dersleri derinden bilince çıkartarak yeni mücadele yılına daha güçlü yürümeyi başarmalıyız.

Şimdi 45'inci şehitler yılına da dört parça Kürdistan'da savaşarak ve dünyanın dört bir yanında mücadele ederek giriyoruz. Özellikle Metîna, Zap ve Avaşin başta olmak üzere tüm Medya Savunma Alanları'nda ve Kürdistan'ın dört bir yanında faşist-soykırımcı düşmana karşı tarihin en büyük ve anlamlı özgürlük savaşını veriyoruz. Kuşkusuz bu büyük savaşın da çok değerli ve anlamlı şehadetleri yaşanıyor. Yani Hareket ve halk olarak özgürlük için savaşmaya ve şehitler vermeye devam ediyoruz. Bu vesileyle hepsini saygı, sevgi ve minnetle anıyor, amaçlarını başarma sözümüzü yineliyoruz.

günlük gelişimini basın-yayın organları belli düzeyde veriyor. HPG-BİM yaşanan savaşın günlük bilançosunu olduğu gibi halkımıza ve kamuoyuna sunuyor. Merkez Karargah Komutanlığımız yaşanan savaşın durumuna ilişkin gereken açıklamaları yapıyor. Başta KCK olmak üzere kadın ve gençlik hareketlerimiz gerekli oldukça açıklama ve değerlendirmelerde bulunuyor.

Şimdi bunların tamamı arkadaşlarımızın bilgisi dahilindedir. Dahası yaşanan siyasi ve askeri gelişmeleri anlama ve değerlendirme noktasında hepimizin önemli bir bilinç düzeyi vardır. Çünkü; Önder Apo söz konusu gelişmeleri yaratan sistem gerçeğini tüm ayrıntılarıyla değerlendirmiş ve bu temelde bizleri eğitmiştir. Dolayısıyla her alanda Partili yoldaşların söz konusu gelişmeleri anladığına ve gereken değerlendirmeleri yaptığına inanıyoruz. Bu nedenle, burada yeniden uzun uzun değerlendirmeler yapmayı pek gerekli görmüyoruz. Sadece bazı hatırlatmalar ve vurgular yapmakla yetinmek istiyoruz.

imha ve tasfiye saldırıları da 19. ve 20. yüzyıllarda Kürt halkına ve çeşitli Kürt direniş hareketlerine yöneltilmiş olan imha ve soykırım saldırılarının bir devamı olarak gelişmiştir. Kısaca söz konusu olayların birbiriyle böyle bir bağlantısı vardır ve hepsi de Kürt düşmanı sömürgeci ve soykırımcı zihniyet ve siyasetin pratikleştirilmesi olmaktadır.

Dolayısıyla söz konusu tüm bu saldırıların amaç bakımından birbirinden hiçbir farkı yoktur. Hepsinde Kürt düşmanı sömürgeci-soykırımcı zihniyet ve siyasetin ürünü olmaktadır ve hepsi de Kürt direnişini kırıp ezmeyi, Kürdistan'ı işgal ve ilhak etmeyi, Kürt varlığına son verip soykırıma uğratmayı hedeflemektedir. Sadece planda ve araçta bazı değişiklikler vardır. Dahası özellikle bu son saldırı, çökmekte olan AKP-MHP faşizminin ömrünü uzatma hedeflidir. Aslında son altı yıllık saldırıların hepsinin böyle bir amacının olduğu söylenebilir. Ancak bu son saldırı çok daha fazla böyledir. Çünkü; gerillanın Cenga Heftanin Devrimci Hamlesi ve

kolay başarılı veya mutlaka başarılı diye hiç kimse söyleyemez. Ancak başarıp başaramamaktan ayrı olarak AKP-MHP faşizminin mevcut saldırılarının hedeflerinin böyle belirlenmiş olduğu tartışmasız bir gerçektir. Bu durumun tüm arkadaşlar tarafından böyle anlaşılması ve asla farklı anlayışlara kapılınmaması kesinlikle gerekir. Çünkü; farklı anlayışlar veya bu durumu esnetmek tehlikelidir; böyle bir durum faşist-soykırımcı saldırganlığa karşı mücadeleyi zayıflatır.

Burada 'Söz konusu saldırılar PKK'yi değil, tüm Kürtleri hedefliyor' demek çok fazla anlamlı olmamaktadır. Çünkü; bazıları da, 'Saldırıları sadece PKK'yi hedefliyor, diğer Kürtleri hedeflemiyor' demektedir. Bu sonuncu görüş sahiplerine şunları sormak gerekir: Peki saldırılar PKK'yi niçin hedefliyor? PKK'ye dönük saldırılar başarı kazanırsa, ardından diğer Kürtler saldırı hedefi olmayacak mıdır? Çok açık ki, Kürt özgürlüğünü herkesten çok PKK savunduğu için faşist-soykırımcı saldırılar öncelikle PKK'yi hedeflemektedir ve bu hedefe saldırı sonuç alırsa ardından tüm Kürt varlığına saldırı gelecektir. Çünkü; soykırımcı zihniyet ve siyaset bunu gerektirmektedir. Diğer yandan, evet saldırılar sadece PKK'yi değil, tüm Kürt varlığını hedeflemektedir, herkesi uyarmak ve doğru bilinçlendirmek için böyle söylemek iyidir; fakat şu an tüm saldırıların PKK'yi hedeflediği de açık bir gerçektir. Neden? Çünkü PKK, Kürt özgürlüğünü katıksız savunuyor ve bunun tutarlı mücadelesini veriyor da ondan. O halde, tüm Kürtleri uyarmak için söylenen sözler gerçekleri az da olsa kaydırmamalı ve PKK'nin özgürlük için kahramanca direnen gerçeğini bulandırır bir duruma düşmemelidir. Kısaca; özellikle biz, müttefik kazanalım diye kendi ideolojimizin ve direnişimizin önemini zayıflatır bir konuma düşmemeliyiz.

Soykırım saldırısını sadece TC devletinin ve AKP-MHP faşizminin yürüttüğünü sanmamak gerekir

Değerli Yoldaşlar,

Çok açık ki, Kürt soykırımını TC devleti ve AKP-MHP faşist iktidarı yürütmektedir. Fakat 'Kürt sorunu' olarak

Küresel kapitalist sistem çıkarıcılığının, bireysel ve ailesel çıkar kavgasının Kürt toplumunun içine de sokulduğunu, özellikle feodal-burjuva Kürt egemen sınıfının bu temelde daha çok işbirlikçi hale getirildiğini, bu tür çevrelerde değil yurtseverliğin, tutarlı milliyetçiliğin bile izinin bırakılmadığını da iyi görmemiz ve bu temelde ideolojik-politik tutum geliştirmemiz önemlidir. Herkesi kendimiz gibi görmemeli ve değerlendirmemeliyiz.

meyen, hata ve eksikliklerden kaynaklanan şehadetlere de asla fırsat vermememiz gerekir. Önder Apo her zaman böyle yaklaştı ve bizleri bu temelde eğitti. Şimdi bu gerçeklerin bilincine daha güçlü varmanın ve daha doğru uygulamanın zamanıdır.

İşte Şehitler Günü ve Şehitler Ayı bizlere bu gerçekleri daha çok düşündürdüren ve tartıştıran, bu temelde hata ve eksikliklerimizi gidererek her bakımdan kendimizi yenilememizi sağlayan gelişmelerin vesilesidir. Şehitler Günü ve Ayı'nı bu temelde ele alıp değerlendirmek gerekir. En büyük güç kaynağımız olan şehitlerden öğrenmeyi böyle sağlar ve kendimizi bu temelde yenileyip güçlendiririz. Şehitler Ayı'nı bu temelde Özgürlük Mücadelemizin daha çok güçlendiği ve yeni devrimci çıkışların yapıldığı bir süreç haline ge-

Her zaman olduğu gibi şimdi de Önderlik çizgisinde ve kahraman şehitlerimizin komutasında savaşılıyor ve kazanıyoruz. Faşist-soykırımcı düşman karşısında nasıl durmamız ve savaşmamız gerektiğini bize tarihi İmralı Direnişi ve kahraman şehitlerimiz gösteriyor. Fedai çizgisinde savaşan gerillamız, her zaman olduğu gibi şimdi de mücadelemize öncülük ediyor. İşgalci düşmana Kürdistan'ı dün mezar ettiği gibi, bugün de mezar ediyor. Bu temelde, Hareket ve halk olarak önümüz açıktır ve ne yapacağımız bellidir. Faşist-soykırımcı zihniyet ve siyaset yenilip tarihin çöp sepetine atılana kadar, Kürdistan varlık ve özgürlük mücadelesi zafer kazanana kadar bu kutsal direnişimiz devam edecektir.

Bu hakikat, her şeyden önce bize kahraman şehitlerimizin emri ve vasi-

Bilindiği gibi, söz konusu saldırılar yeni değildir ve bir anda ortaya çıkmamıştır. 23 Nisan günü başlatılan Metîna ve Zap-Zagros saldırıları, esas olarak 30 Ekim 2014 tarihli MGK toplantısının kararlaştırdığı 'Çöktürme Eylem Planı'nın ve bu temelde 24 Temmuz 2015 tarihinde başlatılan saldırganlığın somut ve kesintisiz bir devamı durumundadır. Bu çerçevede DAİŞ'in Şengal ve Kobanê'ye saldırılmış olduğunu biliyoruz. Cizir ve Sûr başta olmak üzere 24 Temmuz 2015 tarihinden itibaren Bakurê Kurdistan'ın kent ve kasabalarına da bu temelde saldırılmıştır. Efrin, Girê Sipî ve Serêkaniyê saldırıları da bu temelde gelişmiştir. Eylül 2016 Celê, Aralık 2017 Xakûrkê ve Haziran 2020 Heftanin işgal saldırıları da bu temelde yapılmıştır. Dolayısıyla şimdi 23 Nisan 2021 tarihinden itibaren Metîna, Zap

tarihi Garê Direnişi ile bu temelde Kürt halkının ve dostlarının geliştirdiği ülke içindeki ve dışındaki özgürlük mücadelesi AKP-MHP faşist diktatörlüğünü tam bir çözümlü ve çöküş noktasına getirmiştir. Bu nedenle, AKP-MHP faşizmi ancak bu tür işgalci ve soykırımcı saldırılarla ömrünü uzatabileceğine inanmaktadır. Aslında Kürt düşmanı soykırımcı zihniyet ve siyaset ile AKP-MHP faşist iktidarı çok büyük ölçüde iç içe geçmiş durumdadır.

Bunlar sonucunda AKP-MHP faşizminin son Metîna, Zap ve Zagros saldırılarının amaçlarını şöyle tanımlamak mümkündür: Askeri olarak buralardaki gerilla varlığı ezilerek Medya Savunma Alanları'ndaki gerilla üslenmesi tasfiye edilmek ve Kürt halkının özgürlük mücadelesindeki gerilla öncülüğü iyice zayıflatılıp etkisiz kılınmak istenmektedir.

da tanımlanan bu soykırım saldırısını sadece TC devletinin ve AKP-MHP faşizminin yürüttüğünü sanmamak gerekir. Evet, TC devleti ve AKP-MHP faşizmi bu soykırımda bir cellat ya da tetikçi olarak kullanılmaktadır. Fakat Kürt soykırımının bir küresel sistem sorunu olduğunu, günümüzün devlet ve iktidar sistemi olan kapitalist modernite düzeninin bu sorunu ortaya çıkartarak yüzyıla yayılan bir soykırımcı saldırı yürüttüğünü de iyi bilmek ve hiç unutmamak gerekir.

Aslında beş bin yıl önce bu sistemi ortaya çıkartan Gılgamış'ın, Aşağı Mezopotamya'da iktidarını sağladıktan sonra ilk yıkıcı saldırılarını Yukarı Mezopotamya'ya, Kürdistan ve çevresine yaptığı bilinmektedir. Açık ki günümüzün Gılgamışları da seçilip iktidarlarını kur-

bir çıkar durumu ve halklar için oynanan bir oyun olduğu açıktır. AKP-MHP faşizmi eliyle Kürtler katledilip Türkiye halkları için bir tuzak kurulmakta ve Türk-Kürt çatışması sürdürülerek buradan ekonomik ve siyasi çıkar sağlanmaya çalışılmaktadır.

İktidar ve devlet sisteminin ve küresel kapitalist modernite düzeninin bu yapısını ve işleyiş mantığını iyi anlamak gerekir. Onlar her şeyi kendi çıkarları için ve çıkarlarına göre yaparlar. Önder Apo'nun deyimiyle, "Karşılıksız tükürüklerini bile vermezler". Bugün de işleyen budur ve TC'nin Kürdistan'a saldırtılması temelinde birçok çıkar kavgası yürütülmeye çalışılmaktadır. Bizim bu çıkar sistemlerini ve yürütülen çıkar kavgasını çok iyi anlamamız, bu noktada hiç kimsenin oyununa düşmeme-

olmadıklarını görünce de hayal kırıklığı içine düşmemeliyiz.

Bütün bunlar, günümüzde başta KDP olmak üzere YNK ve benzeri güçlerin durumunu doğru anlamak açısından önemlidir. Çünkü; son yıllarda yaşananların, örneğin, KDP'nin içine düştüğü durumun başka türlü anlaşılması mümkün değildir. Çünkü; yaşananları milliyetçilik bir yana, işbirlikçilik ile izah etmek bile artık mümkün değildir. Basit maddi bireysel ve ailesel çıkarlar için tüm değerlerin bir yana itildiği çok düşküncü böyle bir duruma düşmek hiçbir biçimde doğru değildir ve de asla kabul etmemek gerekir. Ancak kabul etmemek ayrı, fiili yaşıyor olması ayrıdır. Kendi niyetlerimizle hareket ederek somut gerçekliği doğru ve yeterli göremez bir

esas alıyor ve bu temelde yürüttüğümüz direnişle halk varlığını koruyup özgür yaşamı kazanmaya çalışıyoruz. Nasıl ki Kobanê'den Şengal'e, Cizîr'den Sûr'a ve Xakûrkê'den Heftanîn'e kadar direndiysek, şimdi de Metîna, Zap ve Avaşın işgal saldırılarına karşı gerilla öncülüğünde direnmeyi esas alıyoruz. Zaten halk ve Hareket olarak direnmekten başka çaremizin olmadığını da çok açık bir biçimde görüyoruz. Direnerek halk varlığımızı korumaya ve özgür yaşamı kazanmaya çalışıyoruz.

Kuşkusuz Kürdistan'da 'Direnenin gereksiz olduğunu' düşünen ve söylenenler de var. Böyleleri, başta ABD olmak üzere dış sistem güçlerine dayanarak ve işbirlikçilik yapılarak yaşana-bileceğini sanıyorlar. Halbuki Kürdistan'ı ve Kürt halkını bu hale getiren küresel

da devam edeceğiz. Peki bu çağrılar sonuç veriyor mu? İstedığımız gibi sonuç vermese bile, en azından halkı ve kamuoyunu olumlu etkiliyor. Zaten biz de bu tür güçlerin katılımına değil, esas olarak kendimizin ve halkımızın özgücüne güveniyor ve bu temelde direnişi geliştiriyoruz. Şimdiye kadar böyle yaptık, bundan sonra da böyle yapacağız. Çünkü bize kazandıran tek tutum budur.

Diğer yandan Xakûrkê ve Heftanîn'le birlikte Metîna, Zap ve Avaşın direnişlerini stratejik düzeyde ele alıyoruz. Bu durum AKP-MHP faşizmi açısından da bizim açımızdan da böyledir. Medya Savunma Alanları'na yönelik işgal saldırılarında yenilen AKP-MHP faşizmi kesinlikle çökecektir; ömrünü daha fazla sürdürmesi mümkün olmaz. Gerilla olarak da bizim 1980'lerin başından itibaren bu alanlarda mevzilenerek direndiğimiz ve gelişme sağladığımız açıktır. Kuşkusuz biz bir gerilla hareketiyiz ve alanlarda gerilla tarzıyla üstlenip bu tarzda savunma yaparız. Fakat böyle de olsa Medya Savunma Alanları'nda yaratılan gerilla üslenmesinin dört parça Kürdistan'da özgürlük mücadelesini yayıp geliştirmek açısından stratejik önem arz ettiği açıktır. Bu nedenle, Heftanîn'den Xakûrkê'ye kadar tüm Medya Savunma Alanları'ndaki savaşın stratejik düzeyde ele alınması ve dolayısıyla tüm gücümüzün bu savaşa seferber edilmesi gerekli ve şarttır. Bu konuda da en küçük bir tereddüt ve farklı bir yaklaşım içinde kesinlikle olunmamalıdır.

Kuşkusuz burada da şu soru gündeme gelmektedir: Peki böyle bir direniş sonuç verir mi veya hangi oranda sonuç verir? Elbette bu soruya vereceğimiz cevap iki boyutlu olmaktadır. Kısa vadede TC işgaline karşı özgürlük direnişinin sonuç alma ve başarıya ulaşma şansı her zamankinden çok daha güçlüdür. Çünkü; bu direnişi kırk yıldır kesintisiz olarak sürdürüyoruz ve bu temelde Hareket ve halk olarak çok önemli gelişmeler sağladık. Buna karşılık düşman cephesi ise gerçekten en parçalı ve zayıf halini yaşıyor. Dikkat edelim, TC adına ortada normal bir devlet sistemi bile kalmamıştır. Her alanda tam bir çeteleşme yaşanmaktadır ve bir çete başı yönetimi olan

Xakûrkê ve Heftanîn'le birlikte Metîna, Zap ve Avaşın direnişlerini stratejik düzeyde ele alıyoruz. Bu durum AKP-MHP faşizmi açısından da bizim açımızdan da böyledir. Medya Savunma Alanları'na yönelik işgal saldırılarında yenilen AKP-MHP faşizmi kesinlikle çökecektir; ömrünü daha fazla sürdürmesi mümkün olmaz. Gerilla olarak da bizim 1980'lerin başından itibaren bu alanlarda mevzilenerek direndiğimiz ve gelişme sağladığımız açıktır.

duktan sonra ilk saldırı emirlerinden birini Kürdistan'a yönelik saldırı olarak vermektedir.

Dikkat edilirse, Hareket ve halk olarak biz ve devrimci-demokratik dostlarımız büyük bedeller ödeyerek yürüttüğümüz zorlu mücadele sonucunda AKP-MHP faşizmini tam çöküş noktasına getirdiğimizde, işte bu sistem güçleri harekete geçmekte ve TC faşizminin imdadına yetişmektedir. Nitekim 2020 yılı boyunca önce kahraman gerillamızın Cenga Heftanîn Devrimci Hamlesi temelinde ve ardından da KCK'nin başlattığı 'Özgürlük Zamanı' Hamlesi çerçevesinde yürüttüğümüz çok yönlü mücadele ile tam AKP-MHP faşizmini çöküş noktasına getirmişken, bir anda uluslararası güçler devreye girerek Erdoğan-Bahçeli faşizmini ayakta tutmaya ve ömrünü uzatmaya çalıştılar.

Bu noktada Metîna, Zap ve Avaşın saldırısının önünü açtılar. Bu çerçevede yaşadığımız son saldırının nasıl geliştiğini de doğru incelemek ve iyi anlamak gerekir.

Açık ki 23 Nisan tarihi tesadüfen ortaya çıkmış bir tarih değil, tersine özenle seçilmiş bir tarihtir. Çünkü; TC devletini kuran TBMM'nin ilk açılış günüdür. Metîna, Zap ve Zagros saldırısını başlatmıştır. Bütün bunlar herhalde yaşanan tesadüfler değildir.

Yüzyıldır devam eden bütün bu olup bitenleri, Önder Apo, "Tavşana kaç, taziye tut politikası" olarak tanımlamıştır. Yani bir yandan Kürdistan'ı parçalayıp sömürgeci-soykırımcı egemenlik altına alarak bir insanlık suçu olan soykırım saldırılarına destek vereceksin, diğer yandan ise 'Kürtleri tanıyorum, destekliyorum' diyerek sözde Kürt dostu geçineceksin! Küresel kapitalist sistem güçlerinin bir yandan "PKK terörüne karşı mücadele" adı altında TC'nin Kürt soykırımına her türlü desteği verirken, diğer yandan da Başûr ve Rojava Kürtleriyle sözde iyi ilişkiler içine giriyor olması, tam da bu gerçeği ifade etmektedir.

Açık ki Özgürlük Mücadelemizin gelişimi karşısında TC soykırımcılığı çöküş noktasına gelince hemen imdada koşup faşist-soykırımcı sistemin yaşaması için çalışmakta, Kürtler soykırım noktasına gelince de tam ölünmemesi için biraz ön açılmakta ve esas olarak da işbirlikçi Kürtlük beslemeye ve kendi denetimleri altında geliştirilmeye çalışılmaktadır. Bunun aslında sistem güçlerinin sömürsünü gerçekleştirdikleri

Stratejik açıdan 11 yıldır Devrimci Halk Savaşı Stratejisini esas alıyor olmamıza rağmen, şimdiye kadar bu stratejik değişime ciddi biçimde bir isteksiz ve tutucu yaklaşım içimizde ortaya çıkmıştır. Bu nedenle Hareketimiz ciddi bir parçalılık yaşamış, mücadelede ortak hedefe yürümekten uzak kalmıştır. Neredeyse herkesin kendine göre stratejik anlayışı, planlaması, örgütlemesi ve pratikleşmesi yaşanmıştır.

miz ve mümkün olduğu oranda bu çıkar çatışmasından Özgürlük Mücadelemizi yararlandırmayı bilmemiz gerekir. Bu temelde yaşanan çıkar ilişkilerini deşifre edip AKP-MHP faşist saldırganlığını en ileri düzeyde teşhir etmeye çalışırken, esas olarak kendi öz gücümüze güvenmemiz ve kendi potansiyelimizi eğitip örgütleyerek mücadeleye sevk edip bu güce dayanmamız gerekir.

Diğer yandan, söz konusu bu çıkarlılığın, bireysel ve ailesel çıkar kavgasının Kürt toplumunun içine de sokulduğunu, özellikle feodal-burjuva Kürt egemen sınıfının bu temelde daha çok işbirlikçi hale getirildiğini, bu tür çevrelerde değil yurtseverliğin, tutarlı milliyetçiliğin bile izinin bırakılmadığını da iyi görmemiz ve bu temelde ideolojik-politik tutum geliştirmemiz önemlidir. Herkesi kendimiz gibi görmemeli ve değerlendirmemeliyiz. Kendimiz gibi

duruma düşmememiz lazımdır. Eğer düşersek, o zaman dışımızdaki güçleri doğru değerlendiremez, onlardan gerçekleştirecek beklentiler içine girer ve politikada hata yaparız. Bu noktada da herkesi olduğu gibi değerlendirmeyi bilmemiz, çıkar çelişki ve çatışmalarının yarattığı imkân ve fırsatları değerlendirmeye çalışırken, esas olarak kendi gücümüze güvenmeyi ve dayanmayı bilmemiz gerekir.

Direnerek halk varlığımızı korumaya ve özgür yaşamı kazanmaya çalışıyoruz

Değerli Yoldaşlar,

Bedeli ne kadar ağır olursa olsun, her türlü düşman saldırısı karşısında Hareket ve halk olarak kuşkusuz şimdiye kadar direndik ve şimdi de direnmeye devam ediyoruz. Mazlum Doğan Yoldaşın "Direnmek Yaşamaktır" ilkesini

kapitalist modernite güçleridir. İşte bu somut gerçeği göremiyorlar ya da görmek istemiyorlar. Kendi düşüncelerine, 1990'dan bu yana yaşadıklarını örnek olarak gösteriyorlar. Yani 1990'dan bu yana yaşadıklarını kendi eserleri ve dış güçlerin desteği olarak sanıyorlar. Halbuki bunların hepsi PKK öncülüğünde halkımızın geliştirdiği amansız özgürlük mücadelesi sayesinde olmaktadır. Böyle bir mücadele yokken kendilerinin de ne durumda oldukları çok iyi bilinmektedir. Fakat işte bu gerçekleri de göremiyorlar veya görmek istemiyorlar.

Elbette biz bu anlayışları eleştiriyoruz ve halkımızın bilincinin çarpıtılmamasına çalışıyoruz. Bunu yapmaya da devam edeceğiz. Aynı zamanda bu tür güçleri de sürekli Kürdistan'ı birlikte savunmaya ve bu temelde düşmana karşı birlikte direnmeye çağırıyoruz. Bunu hem Kürdistan'da ve hem de Türkiye'de yapıyoruz. Böyle yapmaya

AKP-MHP ittifakı Medya Savunma Alanları'ndaki savaşta da esas olarak her türden çeteyi kullanmaktadır. Savaşta kaynaklı ekonomik kriz artık toplum açısından kaldırılamaz hale gelmiştir. Dış çevrelerin çıkar mücadelesi Türkiye'yi adeta tükenme noktasına getirmiştir. Böyle bir durumun daha fazla devam etmesi zordur. Dolayısıyla yaratıcı bir devrimci direniş karşısında AKP-MHP faşizminin ömrünü daha fazla uzatmasının imkânı ve şansı tükenme noktasındadır.

Elbette ne kadar eskise ve çürüse de hiçbir şey kendiliğinden yok olup gitmez. Bunun için asgari düzeyde de olsa bir etki gerekir. Bu nedenle, AKP-MHP faşizmi de kendiliğinden çökme-yecek, ancak asgari düzeyde başarıyla yürütülen bir devrimci direniş temelinde çöktürülecektir. Böyle bir sonucu, içinde bulunduğumuz koşullarda gerçekleştirmenin imkânı ve şansı vardır. Bu

nedenle de yürüteceğimiz devrimci direnişin faşizmi yıkacağı ve büyük başarılar kazanacağı açıktır. Bunu görmek ve inanmak, bu temelde de özgürlük direnişini daha çok geliştirmek için seferberlik halinde çalışmak gerekir.

İkinci olarak şunu da belirtelim: Farz edelim ki kısa vadede direniş somut ve açık sonuçlar yaratamadı, bazı şeyler muğlak kaldı ve direniş sürüp gitti. Böyle bir durumda da direnmek ve mutlaka mevcut direnişi sürdürmek gerekir. Çünkü; sadece direniş Kürt varlığını ve özgürlük umudunu yaşatmakta ve ilerde yaşanabilecek özgürlük hamleleri için büyük bir miras ortaya çıkarmaktadır. Dolayısıyla Hareket ve halk olarak bizim için her türlü işgalci

yoldaşlar şahsında ve yine Reşit Serdar, Rüstem Cudi, Çiçek Botan ve Sara yoldaşlar şahsında 1 Haziran Atılımımızın tüm kahraman şehitlerini saygı, sevgi ve minnetle anıyor, amaçlarını başarma sözümüzü yineliyoruz. Yeni atılım yılını 'Özgürlük Zamanı' Devrimci Hamlemizin zaferine dönüştürecekimizi belirtiyoruz.

Bilindiği gibi, yakın mücadele tarihimizde iki tane 1 Haziran Atılımı bulunuyor. Birincisi 1 Haziran 2004, ikincisi ise 1 Haziran 2010 atılımları oluyor. 1 Haziran 2004 Atılımı daha çok ideolojik-örgütsel boyutu önde olan, paradigmasal değişime ve Üçüncü Önderliksel Doğuşa dayanan, her türlü tasfiyeci etkiyi yok etmeyi ve PKK'yi yeni para-

taşırılmasına bağlıdır.

Dikkat edilirse, iki farklı tarihi süreçte başlatılan ve birbirini tamamlayan 1 Haziran Devrimci Atılımımız temelde hem ideolojik-örgütsel bakımdan hem de siyasi-askeri olarak önümüz açıktır. Çünkü Önder Apo, her türlü riski göze alarak bize doğruları öğretmiş ve yürünmesi gereken yolu göstermiştir. Bu temelde zengin dersler içeren uzun bir pratik süreç de yaşanmıştır. Önder Apo'nun öğrettikleri doğru özümseirse ve uzun pratiğin zengin dersleri yeterince çıkarılıp yeni mücadele sürecine taşırılsa, o zaman yeni atılım yılında her bakımdan doğru çalışmayı ve savaşmayı başarı ve hedefimiz olan yeni zaferleri kesinlikle kazanırız. Tüm yol-

mektedir. Bu durum özgürlük ve demokrasi mücadelelerine muazzam imkân ve fırsatlar sunmaktadır. Yine mevcut sistem AKP-MHP faşizmini ne kadar ayakta tutmaya çalışsa da, yaşadığı çıkar çelişki ve çatışmaları nedeniyle bu konuda fazlasıyla açık vermektedir. Bütün bunlar da AKP-MHP faşizmini yıkmaya mücadelesinde çok önemli avantajlar olmaktadır.

Türkiye'nin iç durumu ve AKP-MHP faşizminin geldiği nokta ise açıktır. Şimdi tamamen çeteleşmiş olan sistem, bölge ve dünyanın yeni yönetimiyle uyumlu hale getirilmeye çalışılmaktadır. Fakat eskisi gibi ABD ve NATO sistemiyle uyumlu hale gelecek bir devlet ve iktidar gerçeği ortada

Geçen Şubat ayı ortasında gerçekleşen Garê Direnişi ve başarılı sonucu söz konusu hazırlık açısından çok daha güçlendirici olmuştur. Özellikle hem parti öncülüğünde ve savaşçı güçte hem de dört parça Kürdistan'daki halkımızda ve dostlarımızda yarattığı moral ve coşku, Hareketle birlikte halk cephemizin de yeni mücadele yılına daha hazırlıklı girmesine yol açmıştır. Bunun yanında Kürdistan'da yürüttüğümüz ulusal birlik çalışmaları genelde olumlu etki yaparken, özellikle Türkiye devrimci güçleriyle oluşturduğumuz HBDH ittifakı, AKP-MHP faşizmine karşı hem mücadele gücünü büyütmede hem de faşizmin alternatifini ortaya çıkarmada önemle ele alınması gereken bir gelişme olmuştur. Böylece anti-faşist savaşı Türkiye'ye yaymanın imkânları çok daha fazla artmıştır.

Elbette bütün bunları anti-faşist devrim cephesi açısından önemli gelişmeler ve hazırlıklar olarak görmek gerekir. Bunlara dayanarak yeni yılda anti-faşist devrimci savaşın çok daha güçlü gelişeceği söylenebilir. Bu anlamda yeni mücadele yılına bizim daha hazırlıklı ve güçlü girdiğimiz kesindir. Söz konusu hazırlıkları zamanında ve yaratıcı bir temelde hayata geçirmemiz durumunda yeni atılım yılının AKP-MHP faşizminin yıkılma yılı olması kaçınılmazdır. Zaten Hareket olarak bizim planlamamız ve hedefimiz de bu temeldedir. İnanıyoruz ki tüm parti öncülüğü olarak görevlerimizi bu temelde başarıyla yerine getireceğiz ve yeni yılı Önder Apo'nun fiziki özgürlüğünün önünü açan bir zafer yılı haline getireceğiz.

İçimizde Devrimci Halk Savaşı Stratejisi'ne isteksiz ve tutucu yaklaşım var

Ancak bunun için çözmemiz gereken önemli ideolojik-örgütsel sorunlarımız olduğu gibi, ciddi stratejik ve taktik sorunlarımız da vardır. Örneğin; stratejik açıdan 11 yıldır Devrimci Halk Savaşı Stratejisi'ni esas alıyor olmamıza rağmen, şimdiye kadar bu stra-

ve soykırımcı saldırıya karşı özgürlük uğruna direnmekten başka bir var olma ve kurtulma çaremiz yoktur. Tüm yoldaşların bu gerçekleri görerek AKP-MHP faşist-soykırımcı saldırganlığına karşı özgürlük direnişini her alanda seferberlik halinde geliştirmeleri ve her türlü pasifizme, teslimiyete ve işbirlikçiliğe karşı mücadeleyi de bu direnişle birleştirerek sürdürmeleri gerekir.

Nitekim son savaşta yaşanan ilk 15 günlük sürecin sonuçları ortadadır. Gerilla Karargahımız ortaya çıkan bilanço-yu günlük olarak kamuoyuna duyurmaktadır. Düşman teknik güce dayanarak bazı stratejik alanlara güç indirmişse de hem ilerleyememekte hem de kendini korumakta zorlanmaktadır. Gerilla güçlerimiz ilk saldırıları zararsız karşılamış ve hızla düşmana taktik saldırılar yaparak darbe vurur hale gelmiştir. Nitekim düşman karargahı, yaşadığı zorlanma ve çıkmazı tipki Şubat 2008 Zap savaşında olduğu gibi çeşitli gerekçelerle izah etmeye çalışmaktadır. Önümüzdeki süreçte gerillanın daha çok aktivite kazanacağı ve düşmanı tuzağa çekerek ezici darbeler vurabileceği açıktır. Böyle bir ezici darbenin düşmanı tümünden yenilgiye uğratma ve alandan çekilmeye zorlama ihtimali vardır. Böyle bir çabanın faşizme karşı savaşı Kürdistan ve Türkiye'nin her alanına yaymayla birleşmesi ise AKP-MHP faşizminin kesin yenilgisini hızla ortaya çıkartacaktır. O halde hem Medya Savunma Alanları'ndaki özgürlük savaşçıların ve hem de Kürdistan ve Türkiye'nin her alanındaki devrimci güçlerin tarihi görevlerini iyi görme ve faşizmi yıkarak bunu başarma sorumlulukları vardır. Şimdi bu tarihi görev ve sorumluluğa tam olarak sahip çıkma ve gereğini yerine getirme zamanıdır.

1 Haziran Devrimci Atılımı

Değerli Yoldaşlar,

AKP-MHP faşist-soykırımcı saldırganlığına karşı sonu alıcı, zafer kazancı direnişin stratejisini, tarz ve taktiklerini 1 Haziran Devrimci Atılımımız vermektedir. Nitekim Hareket ve halk olarak böyle bir atılımın da yeni bir yıldönümünü yaşamaktayız. Şehitler Ayı anmalarıyla birlikte yeni bir atılım yılına girmekteyiz. Bu vesileyle, başta Önder Apo olmak üzere tüm yoldaşların, kahraman gerilla güçlerimizin, halkımızın ve dostlarımızın 1 Haziran Atılımını kutluyor ve yeni atılım yılında üstün başarılar diliyoruz. Adil, Viyan ve Nuda

digma temeline yeniden yapılandırmayı hedefleyen yeni bir partileşme atılımını içeriyor. Kuşkusuz bu süreç günümüzde de devam ediyor ve 17 yıllık pratiğin söz konusu hedefler temeline eleştirel ve özeleştirel değerlendirmesinin yapılması gerekiyor. Çünkü; hedefler doğrultusunda sağlanan gelişmeler var, hala başaramamış olan durumlar var. Dahası AKP-MHP faşizmine karşı yeni atılım yılında yürütülecek başarılı mücadelenin ideolojik-örgütsel çizgisini bu hamle veriyor. Başaran parti öncülüğünün yaratılması, esasta bu atılımın sonucunu ifade ediyor. Dolayısıyla 1 Haziran 2004 Atılımı temeline öngörülen ideolojik-örgütsel çizginin, hedeflenen yeni parti öncülüğünün 17 yıllık pratiğin dersleri temeline ve doğru bir biçimde ortaya çıkartılması ve yeni atılım yılına taşınması gerekiyor.

1 Haziran 2010 Devrimci Atılımı ise

daşların partileşme ve Devrimci Halk Savaşı Stratejisini pratikleştirme görevlerine böyle yaklaşması ve yeni atılım yılında mutlaka doğruları uygulayan ve başarılar kazanan bir düzeye kendini getirmesi gerekir.

Önemli pratik hazırlıklarımız var

Değerli Yoldaşlar,

Üçüncü partileşme dönemimizin on sekizinci ve Devrimci Halk Savaşı Stratejik dönemimizin on ikinci yılına girerken, hem ideolojik-örgütsel çizgi mücadelesinde hem de siyasi ve askeri mücadelede çözmemiz gereken önemli sorunlarımızın ve başarmamız gereken tarihi önemde görevlerin bulunduğu açıktır. Nitekim geçen Şubat ayında gerçekleştirdiğimiz Merkez Komite toplantımız söz konusu çizgisel sorunlarımızı ve başarmamız gereken tarihi

kalmamıştır. Türkiye egemen yapısının çok sert bir iç çatışma yaşama olasılığı az değildir. Dış güçler bundan korkmakta ve bir yandan bu durumdan çıkar sağlamaya çalışırken, bir yandan da biraz yumuşak bir değişim arayışı içinde olmaktadır. Bu nedenle fazla etkili değildir. Dolayısıyla çözüm gücü olarak iç demokratik güçler, başta Kürt Özgürlük Hareketi olmak üzere Türkiye'nin anti-faşist demokratik güçleri giderek öne çıkmaktadır. Türkiye'de faşistleşme gideceği yere kadar gitmiştir, faşizmin bundan öteye gidebileceği yer kalmamıştır. Bu nedenle, kendi eksiklerini aşması durumunda yakın geleceği demokratik güçlerin belirleyeceği kesindir.

Dolayısıyla sorunu düşmanın durumu olmaktan çok kendi durumumuz ve sorunlarımız olarak koymak daha doğrudur. Bu noktada Hareket ve halk

Önder Apo, stratejinin düşünce, taktiğin ise uygulama olduğunu belirtti. O halde bir stratejinin başarısı için doğru düşünce kadar yaratıcı ve zengin taktikler de gerekir. Gerçekten tarz ve taktikte önemli bir darlık ve yüzeysellik yaşanmaktadır. Bunun program ve stratejik anlayıştaki yüzeysellikle de bağı vardır. Aslında başta savaş olmak üzere her türlü çalışmada bizim tarzımız gerilladır. Neden? Çünkü gerilla, sonsuz yaratıcılık ve zenginlik demektir de ondan.

daha çok siyasi-askeri boyutu önde olan, esas olarak bir strateji değişimini içeren, AKP faşizminin 14 Nisan 2009 siyasi soykırım operasyonları ile her türlü siyasi faaliyet imkânını esasta ortadan kaldırması ardından üçüncü stratejik dönem olan demokratik siyasi mücadele stratejisini sonlandırarak dördüncü stratejik dönem olan Devrimci Halk Savaşı Stratejisi temeline mücadeleleyi ifade eden, barışçıl siyasi temelde gerçekleştirilemeyen KCK çözümünü Devrimci Halk Savaşı ile gerçekleştirmeyi hedefleyen bir mücadele atılımı oluyor. Böyle bir strateji temeline 11 yıl mücadele edilmiştir ve farklı taktik aşamalardan geçen stratejik süreç devam etmektedir. Böyle bir süreçte Rojava Devrimi gibi tarihi önemde gelişmeler yaratılırken, gerçekleştirilememiş birçok hedef de bulunmaktadır. Dolayısıyla bu 11 yıllık sürecin Devrimci Halk Savaşı Stratejisi temeline eleştirel-özeleştirel sorgulamadan geçirmesi ve zengin derslerinin çıkartılması gereklidir. Çünkü; 12. atılım yılının başarısı, bu derslerin doğru ve yeterli çıkartılmasına ve yeni mücadele yılına

görevlerimizi ortaya koymuştur. Yeni atılım yılının başarısı, kesinlikle söz konusu sorunların Önderlik çizgisi temelineki çözümüne ve önümüzdeki görevlerin çizgi temeline ve Apocu tarz, üslup ve tempo ile yerine getirilmesine bağlıdır.

Burada yeniden AKP-MHP faşizminin, TC devletinin ve genelde kapitalist modernite sisteminin ve onun yaşadığı Üçüncü Dünya Savaşı'nın durumunu analiz etmeye gerek yoktur. Bu konuda gerekli çözümlemeleri Önder Apo yeterli düzeyde yapmıştır. Yönetimimiz sık sık bu tür analizler yapmakta ve yaşanan yeni gelişmeleri bu temelde anlamlandırmaktadır. Kapitalist modernite krizinin hem kendisinden hem de genel iktidar ve devlet sisteminden kaynaklandığı açıktır. Yaşanan kriz kaos düzeyindedir ve otuz yıllık Üçüncü Dünya Savaşı da buna çözüm getirmemiştir. Kimler nasıl değerlendirirse değerlendirsin, mevcut kriz ve kaos durumunun devam edeceği ve bu temelde Üçüncü Dünya Savaşı'nın da süreceği açıktır. Çünkü; artık sistemin kendisi kriz sistemidir ve bunu da savaşla yönetebil-

olarak Önder Apo öncülüğünde yürütülen yarım asırlık çalışma ve mücadele ile önemli bir düzey kazandığımız açıktır. Düşünsel, örgütsel ve pratik tecrübe olarak önemli bir gelişme düzeyi yaşanmıştır. Eleştiri ve özeleştiriyi de söz konusu tecrübenin dersleri çıkarılarak gelişme ilerletilmeye çalışılmıştır. Bütün bunlar, devrim cephesi olarak bizim yaşadığımız gelişme düzeyini gösterir. Bunların yanında da önemli pratik hazırlıklarımız vardır. Örneğin; başta PKK Merkez Komite toplantısı olmak üzere KCK Yürütme Konseyi, HPG Komuta Konseyi, PAJK ve Komalên Ciwan yürütme toplantıları yapılmış; bu temelde hem geçen pratiğin dersleri çıkartılırken hem de yeni mücadele yılının planlama ve düzenlemesi yapılmıştır. Bunlar dışında birçok konferans ve yönetim toplantısı da gerçekleştirilmiştir. Yine bütün bunlar, bir yandan pratik mücadele kesintisiz olarak yürütülürken yapılmıştır. Bütün bunların yeni mücadele yılı için çok önemli hazırlıklar olduğu ve Hareket olarak 2021 yılı mücadelesine her zamankinden daha hazırlıklı girdiğimiz açıktır.

tejik değişime ciddi biçimde bir isteksiz ve tutucu yaklaşım içimizde ortaya çıkmıştır. Bu nedenle Hareketimiz ciddi bir parçalılık yaşamış, mücadelede ortak hedefe yürümekten uzak kalmıştır. Neredeyse herkesin kendine göre stratejik anlayışı, planlaması, örgütlemesi ve pratikleşmesi yaşanmıştır. Bu durum son Önderlik müdahalesiyle kısmen doğru anlaşılır ve düzeltilir hale gelmiştir. Ancak bunun ne kadar yapılabildiği henüz belli değildir. Esas olarak bu yeni atılım yılında bu durum tam olarak ortaya çıkacaktır. Kuşkusuz bu kadar uzun süre stratejik anlayışta yaşanan bu parçalılık ve muğlaklığın mücadelemize ciddi zararları olmuştur. Şimdi yanlış ve hatalar aşıldığı ölçüde söz konusu zararlar da telafi edilecektir.

Buradan çıkartacağımız sonuç; Devrimci Halk Savaşı Stratejisi'ni doğru anlamak ve yaratıcı tarz ve taktiklerle hayata geçirmek olmaktadır. Ancak bu noktada hala hatalı ve yetersiz yaklaşımlar görülebilmektedir. Örneğin; yerli yersiz durmadan "Devrimci Halk Savaşı" denmekte ama bunun gereği pratikte

yerine getirilmemektedir. Öyle ki, 'Devrimci Halk Savaşı' deyince sanki savaş görevlerinin yerine getirildiği ve doğruya ulaşıldığı sanılmaktadır. Belli ki bu da ciddi bir yanılgı ve yüzeysel bir yaklaşımdır. Tabii bunun da fazla zamana yayılmadan aşılması ve doğruya ulaşılması gerekir.

Benzer bir biçimde mevcut planların yeterince pratikleştirilmemesi tehlikesi de vardır. Evet, geçen kış döneminde tüm temel örgütler düzeyinde gereken toplantılar yapılmış ve Devrimci Halk Savaşı Stratejisi'nin gerektirdiği karar ve plan düzeyi ortaya çıkartılmıştır. Ancak bu, henüz kâğıt üzerindedir; örgüte ve eyleme dönüştürülmüş değildir. Eğer dikkat edilmez ve ısrarla yaklaşılmazsa böyle kalma tehlikesi vardır. Nitekim geçen yıllarda bu durumun örneği çok görülmüştür. Böylesi durumların bir kez daha yaşanmaması için mevcut karar ve plan düzeyinin pratiğe eksiksiz geçirilmesi gerekir.

Peki Devrimci Halk Savaşı Stratejisi'ne göre çalışmak ve mücadele etmek ne demektir? Çok açık ki, tüm görevleri halk savaşı temelinde örgütlemek ve yürütmek demektir. Çünkü strateji, prog-

Doğru stratejiyle birlikte tarz ve taktikte yaratıcılık ve zenginlik de önem taşıyor. Önder Apo, stratejinin düşünce, taktiğin ise uygulama olduğunu belirtti. O halde bir stratejinin başarısı için doğru düşünce kadar yaratıcı ve zengin taktikler de gerekir. Gerçekten tarz ve taktikte önemli bir darlık ve yüzeysellik yaşanmaktadır. Bunun program ve stratejik anlayıştaki yüzeysellik de bağı vardır. Aslında başta savaş olmak üzere her türlü çalışmada bizim tarzımız gerilladır. Neden? Çünkü gerilla, sonsuz yaratıcılık ve zenginlik demektir de ondan. O halde gerillacılıkta sebat etmeyi, sonsuz derinleşmeyi geliştirmeliyiz. Gerillanın sadece adını kullanan değil, içeriğini en güçlü bir biçimde hayata geçiren olmalıdır.

Örneğin; gerillanın en temel bir ilkesi gizlilik. O halde başta gerilla güçlerimiz olmak üzere tüm Hareket olarak kendimizi düşmana açık hedef yapmamalıyız. Stratejik olarak savunmada olmak, taktik olarak da savunmada olmak ve kendini hedef yaparak düşmanı beklemek anlamına gelmez. Tersine stratejik savunma, en iyi taktik saldırı ile birleşirse başarı kazanır. O halde ge-

Diğer yandan, savaşı sadece dar bir alanda yürütmek, adeta cephe savaşı yürütür duruma düşmemek gerekir. Oysa bizde gerçekleşen çoğunlukla bu olmaktadır. Rojava'da da Medya Savunma Alanları'nda da yaşanan pratik, bir yönüyle de böyledir. Örneğin; şimdi savaş sadece Metîna, Zap ve Avaşîn'de yoktur; Kürdistan'ın ve Türkiye'nin her yerinde var. AKP-MHP faşizmi sadece Medya Savunma Alanları'nda saldırı yürütmüyor; dört parça Kürdistan'ın ve Türkiye'nin her yerinde saldırı yürütüyor. O halde sadece Metîna, Zap ve Avaşîn değil, sadece Medya Savunma Alanları değil, her alandaki parti ve savaşçı güçleri, hatta Kürt gençliğinin hepsi olduğu yerde savaş yürütmeli ve faşizme darbe vurmalıdır. Doğru olan budur ve böyle olursa AKP-MHP faşizmi hızla çöküşü yaşar.

Düşmanı Metîna, Zap ve Avaşîn'e, saldırdığı her karış Kürdistan toprağına gömelim!

Değerli Yoldaşlar,
Stratejik ve taktik anlayıştaki ye-

örneğin, düşman bilincinde zayıflama ya da düşmanı abartma durumu çeşitli biçimlerde yaşanmaktadır. Düşman bilincinin zayıflaması demek, aslında asimile olmuş ve soykırıma uğramış olmak demektir. Bu duruma karşı bu temelde mücadele etmek gerekir. Yine düşmanı abartmak da benzer anlama gelir. Elbette taktik olarak düşmanı ciddiye alacağız; çünkü, vahşidir ve soykırımcıdır, çok önemli imha araçlarına sahiptir, dolayısıyla bunları kullanmak isteyecektir. Bu nedenle dikkatli ve tedbirli olmamız, düşmana saldırı fırsatı vermemeye çalışmamız gerekir. Fakat ideolojik ve stratejik olarak da düşmanın Mao'nun dediği gibi gerçekten de kâğıttan olduğu açıktır. Her yönüyle deşifre olmuş, ipliği pazara çıkmış, köhnemiş durumdadır. Önder Apo'nun geliştirdiği özgür yaşam ideolojisi, Demokratik Konfederalizm ve Devrimci Halk Savaşı karşısında ayakta kalma şansı yoktur. Bu gerçeği görece bir teorik ve ideolojik bilince sahip olmak gerekir.

Yine ideolojik duruşta, sınıf ve cins mücadelesindeki zayıflıklar devam etmektedir. Küçük-burjuva bireyciliğinin etkilerinin parti içinde epeyce gelişmiş olduğunu MK toplantımız açıkça tespit etmiştir. Bu temelde her türlü küçük-burjuva etkiye, ruh haline, anlayış ve tutuma karşı komünal yaşam ve kolektif çalışma çizgisinde mücadele etmek gerekir. Yine cins mücadelesindeki zayıflıktan da öteye, bu mücadeleden kaçış durumu sürmektedir. Bu alanda haddinden fazla bir darlığın ve kaçışın yaşandığı rahatlıkla belirtilebilir. Oysa cins mücadelesi Kadın Özgürlük Devrimi'ne ve bu temeldeki devrimci çalışmalara yaklaşımı ifade eder ki, Kadın Özgürlük Devrimi'nin de Ekolojik Devrimle birlikte paradigmanın temeli olduğu açıktır. Peki paradigmaya dar yaklaşarak, hatta ondan kaçarak devrimci çizgiyi doğru ve yeterli olarak nasıl anlayacağız ve uygulayacağız? Bunun gerçekleşmeyeceği, dolayısıyla doğru bir cins mücadelesi vermeden hiçbir devrimci çalışmada ciddi başarı sağlanamayacağı açıktır.

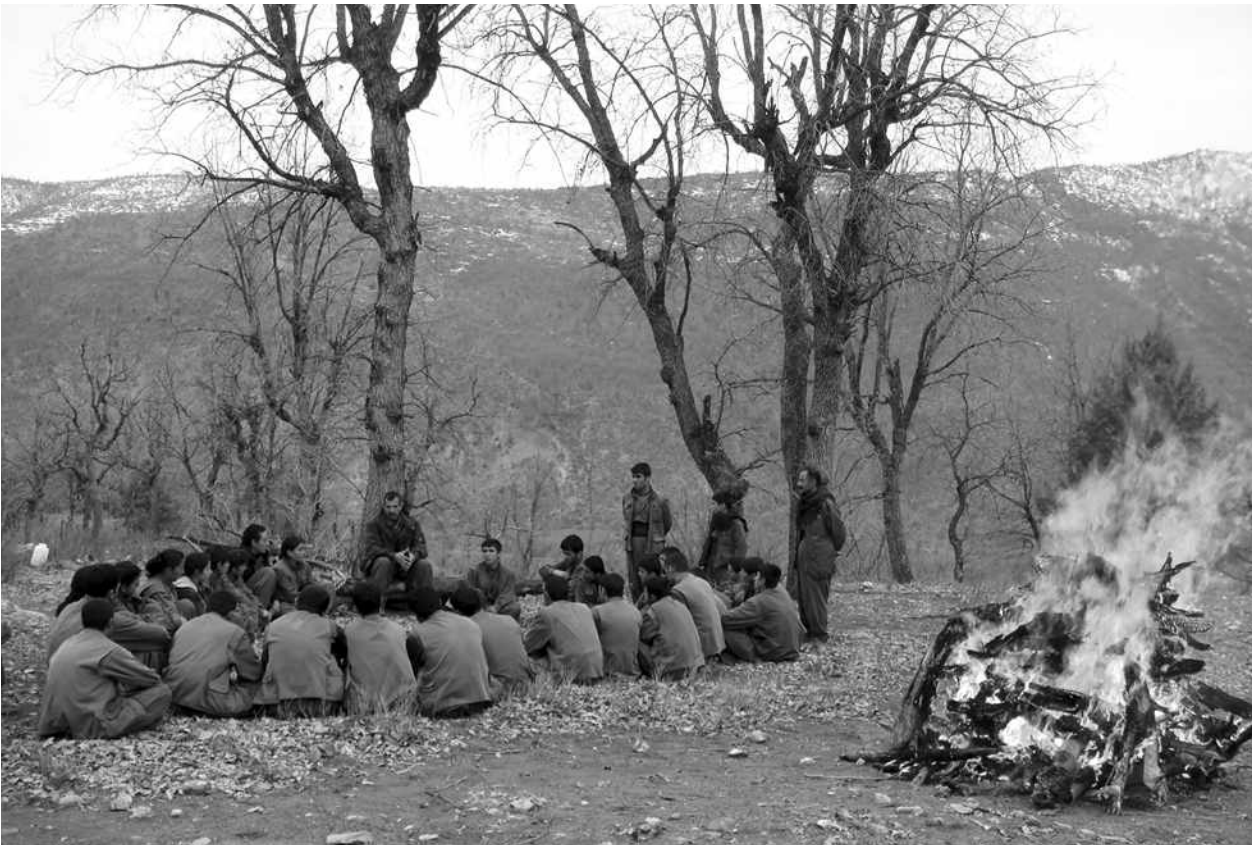
Her ne kadar eleştiri ve özeleştiriye açık gibi görünsek de gerçeğin pek

tersine örgütte, yoldaşlarıyla ilişkilerinde belli olur. Dolayısıyla yoldaşlarla bir olamamak, ortak bir yönetim ve örgüt haline gelememek, aslında Önderliğe doğru katılmamış olmayı ifade eder. Bir devrimcinin eleştiri karşısında tepki duyması, onun bireyciliğini ve her şeyin kendisine göre olmasını istediğini gösterir. Bu da örgüte katılmamış olmak demektir. Kuşkusuz tüm bunları ve benzer çizgi dışı anlayış ve tutumları tereddütsüz ve itirazsız aşmak ve kendini Önderlik çizgisinde düzelterek parti öncülüğünün gelişimine katkı sunmak gerekir.

Değerli Yoldaşlar,

Aslında bütün bunları yeniden belirtmek bile gerekli ve doğru değildir. Çünkü tekrar, alışkanlık yaratmakta ve hatanın devamına hizmet etmektedir. Doğru düşüncenin etkisini azaltmaktadır. Bu nedenle, daha fazla sorunları ortaya koymaya ve görevleri ifade etmeye gerek yoktur. Bunlar başta MK toplantımız olmak üzere gerçekleşen tüm yönetim toplantılarımızda değerlendirilmiş ve hepimizin önüne açık bir biçimde konmuştur. Gerisi pratiktir. Gün Özgürlük Hareketimizin aldığı kararları ve hazırladığı planları başarıyla pratiğe geçirme gündür. Bunun da nasıl yapılacağı açıktır. En başta Önderlik ve şehitler gerçeğimiz bize bunun yol ve yöntemlerini açık bir biçimde göstermektedir. Yeter ki onları incelemeyi, onlardan öğrenmeyi ve onları özümseyerek pratikleşmeyi bilelim!

Böyle yaptığımızda çözemeyeceğimiz bir sorun, başaramayacağımız bir görev, aşamayacağımız bir engel, vuramayacağımız ve yenemeyeceğimiz bir düşman kesinlikle olmaz. En başta Önderlik ve şehitler gerçeğimiz bunun doğruluğunu bize göstermektedir. Yürüttüğümüz kırk yıllık savaşın zengin dersleri bize bu gerçeği öğretmektedir. O halde günün görevlerine, yeni atılım ve şehitler yılının devrimci çalışmalarına böyle yaklaşarak, önümüzdeki yılı zafer yılı haline getirelim! Faşist-soykırımcı düşmanı Metîna, Zap ve Avaşîn'e, saldırdığı her karış Kürdistan toprağına gömelim!

ramla belirlenmiş amaçların başarılmasının en kısa yol ve yöntemleri, bu temelde güçlerin mevzilendirilmesi ve yönetilmesi olmaktadır. O halde propagandadan sanata, ekonomiden eğitime, siyasetten savaşa kadar her alandaki tüm devrimci çalışmaların halk savaşına bağlı, ona hizmet edecek ve onun zaferini yaratacak temelde planlanması, örgütlenmesi ve yürütülmesi gerekir. Her parti kadrosunun bir komutan, her parti komitesinin bir savaş karargâhı olarak çalışması gerekir. Böyle olmayan, savaşla uğraşmayan kadro ve komite strateji dışı, dolayısıyla çizgi dışı, parti dışı demektir. Yine halk savaşına bağlı olmayan ve onun başarısına hizmet etmeyen her türlü çalışma çizgi dışı, parti dışı olur. Artık bu gerçeği görerek ve doğru anlayarak kendimizi düzeltmemiz ve bütünlüklü bir parti olarak çalışır hale gelmemiz gerekiyor.

Dikkat edilirse, burada sadece savaş olacak, savaş dışında hiçbir çalışma olmayacak denilmiyor. Dolayısıyla yanlış anlamamak gerekiyor. Fakat esas ya da temel mücadelenin savaş olduğu da açıkça belirtiliyor. Bu nedenle, diğer tüm çalışmaların da savaşa bağlı, ona hizmet eder ve savaşı geliştirir temelde yapılması gerekiyor. Ve herkesin halk savaşına ne kadar katıldığı ve savaşı ne kadar güçlendirdiği ile kendini sorgulaması, eleştiri ve özeleştirisinin bu temelde yapılması gerekiyor.

Bir devrimcinin Önderliğe doğru katılımı Önderlikle ilişkilerinde değil, tersine örgütte, yoldaşlarıyla ilişkilerinde belli olur. Dolayısıyla yoldaşlarla bir olamamak, ortak bir yönetim ve örgüt haline gelememek, aslında Önderliğe doğru katılmamış olmayı ifade eder. Bir devrimcinin eleştiri karşısında tepki duyması, onun bireyciliğini ve her şeyin kendisine göre olmasını istediğini gösterir. Bu da örgüte katılmamış olmak demektir.

gerillanın taktik savunması olmaz. O, düşmanı üzerine çeken bir savunma eylemi planlasa da, aslında bunu düşmanı tuzağına düşürmek ve saldırıp ezebilmek için yapar.

Peki bunları niçin belirtiyoruz? Çok açık ki, çok fazla savunmada kalıyor ve çok az saldırı yapıyoruz. Bu noktada stratejik savunma ile taktik saldırıyı birbirine karıştırıyoruz. Bir avcı gibi düşmanı aramamız gerekirken, çok fazla beklemede kalıyoruz. Düşmandan bilgi alarak ezici eylemler planlayıp uygulamada zayıflık yaşıyoruz. Her alanda birden değil, parça parça savaş yürütüyoruz. Oysa Hareket ve halk olarak bizim gerçekten büyük zaferler kazanmaya, dolayısıyla düşmana ezici darbeler vuracak eylemler planlamaya ve uygulamaya ihtiyacımız var. Bu da düşmanı takiple, doğru ve yeterli istihbarat edinmekle ve fırsat yakalayıp anında değerlendirmekle mümkün olur. Gerilla fırsat ve imkânları anında değerlendiren bir inisiyatif savaşı demektir.

tersizlik yanında ideolojik ve örgütsel çizgi duruşunda ve parti öncülüğünü doğru temsilde de hata ve yetersizlikler vardır. Aslında tüm bunlar son Merkez Komite toplantımızda çok ayrıntılı değerlendirilmiş ve çözüm yolları tüm yoldaşlara iletilmiştir. Bu temelde gereken düzeltmelerin hızla yapılması ve ortaya çıkartılan karar ve plan düzeyinin Apocu tarz, üslup ve tempoyla ertelemeyen hayata geçirilmesi gerekir. Bir kere karar verilip plan yapıldı mı, gerisi pratiktir ve o da yaratıcı tarz, kazanımcı üslup ve yüksek tempo demektir. Bu temelde pratik görevlerin peşinden koşmayı ifade eder. Fakat bizde pek böyle yapmayan, fazlasıyla geç kalan, erteleyen, tarza ve üsluba dikkat etmeyen duruşlar da vardır. Öncelikle bunlar aşılarak tarz, üslup ve tempoda Apoculaşmak, bu temeldeki düzeltmeyi ertelemeyen yapmak gerekir.

Bunun dışında yaşanan bazı önemli yetersizliklere dikkat çekecek olursak;

böyle olmadığı pratik alanlarda çokça ortaya çıkmaktadır. Bazı arkadaşlar somut bir eleştiri ile karşılaştıklarında hemen tepki göstermekte, böyle bir durumda ya üst yönetime şikâyetçilik yapmak ya da hemen başka alana düzenlemesini istemektedir. Bu durum bir tür istifa veya en azından kendi düzenlemesini kendisinin yapması olmaktadır. Bu düzeyde kendi doğrularını dayatma, adeta kolektif bir yönetim olamama, parti komitesi haline gelememe yaşanmaktadır. Tabii bunun sorumluluğu da hep dışarda, başkasında görülmektedir. Ayrıca "ağırdır" denilerek devrimci görevlerden bir tür kaçış durumu da görülmektedir.

Belli ki bu anlayış ve tutumların hepsi yanlıştır ve hemen düzeltilmeyi gerektirir. Bir devrimci her zaman ve her göreve hazır olmalıdır; 'görevin ağırı yoldaş, hafifi bana olsun' demek doğru devrimci ve Apocu bir yaklaşım değildir. Bir devrimcinin Önderliğe doğru katılımı Önderlikle ilişkilerinde değil,

Bunlar temelinde, ilk büyük şehidimiz Haki Karer Yoldaşı ve şahsında tüm özgürlük şehitlerimizi saygı, sevgi ve minnetle bir kez daha anıyor; tüm yoldaşları Önderlik ve şehitler çizgisinde kendini yenileyerek 1 Haziran Atılım ruhuyla düşmana karşı savaşıp yeni atılım yılını büyük zafer yılı haline getirmeye çağırıyoruz!

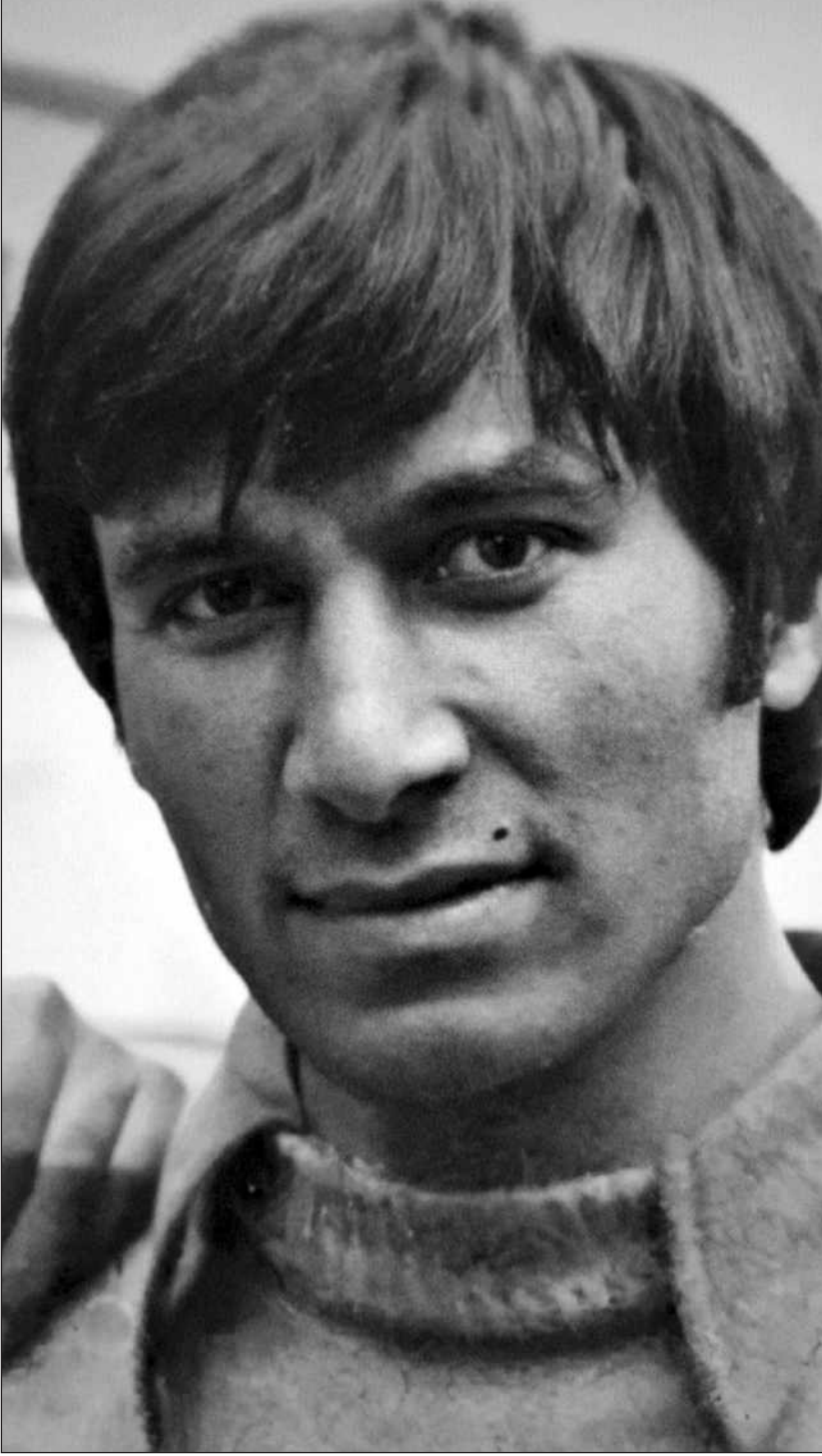
Kahrolsun Faşist-Sömürgeci-Soykırımcı Diktatörlük!

Yaşasın Özgürlük ve Demokrasi Mücadelemiz!

Yaşasın 1 Haziran Devrimci Halk Savaşı Atılımımız!

Yaşasın Medya Savunma Alanları Direnişimiz!

**Şehit namirin!
Biji Réber Apo!**

Şehitler partisi olarak PKK gerçeği

45. yılına girdiğimiz Mayıs Ayı Şehitleri geriye dönülüp bakıldığında Haki Karerlerden Mehmet Karasungur, İbrahim Bilginlere, 18 Mayıs zindan direnişçiliğinden yaşanan şehadetlerden yarım asrı bulan mücadalenin tüm evrelerinde özgürlük uğruna verilen bedellerle bugünlere gelen PKK, Kürt halkı ve Ortadoğu halkları ve dünya halkları için savaşçı, kahraman ve direnen öncü kişilikler yarattığı rededilemez bir gerçekliktir.

Nedim Seven

devrim ve sosyalizmin en somut ifadesi, mücadele uğruna verilen şehitler gerçeğidir. Onun için Önder Apo, Apocu Hareket partileştiği süreçte PKK için yaptığı tanımlamanın başında, "PKK bir şehitler partisidir" demektedir.

Özgürlük, demokrasi ve sosyalizmin somutlaştığı değerler bütünü şehitlerimiz olmaktadır. Bunun adı da PKK'dır. Henüz PKK kurulmamış, Haki Karer, Önder Apo, Kemal Pir ve o dönemdeki yoldaşlar küçük bir grup halinde iken yurtsever, devrimci gelenekten gelen yalnız Apocu olmayan Fevzi Aslansoy faşistler tarafından 18 Mayıs 1976'da katlediliyor. Önder Apo şehitlere bağlılık ve sahiplenme anlamında bizzat cenazeye katılıyor. Bu koşullarda 10 bin civarında katılımın gerçekleştiği cenaze Pirsûs'ta (Suruç) defnediliyor. Bu cenazede "Kahrolsun Sömürgecilik, Yaşasın Bağımsızlık" sloganları atılıyor, pankartları asılıyor. M. Hayri Durmuş, Kemal Pir ve Mustafa Gezgör dahil 40 civarında devrimci bu törenden dolayı Diyarbakır Cezaevine götürülüyor. Bu sahiplenme Önder Apo'nun tarzı ve öncülükteki ısrarı ile oluyor.

Yine Önder Apo, PKK Hareketini geliştirirken esasta Apocu ruhtaki yaratılan mücadele ve yoldaşlık esaslarına uygun tarihsel bir anlam yükleyerek, 18 Mayıs 1977'de Stêrka Sor kontra, ajan örgütü tarafından katledilen Haki Karer Yoldaşın anısına PKK'nin kuruluşunu gerçekleştiriyor. Önder Apo, 'Kürt Sorunu ve Demokratik Ulus Çözümü' adlı tarihi savunmasında, bizzat kendi cümleleri ile şöyle diyor: "Ankara'da bir kaç gün geçmişti ki, Antep'te

Haki Karer'in şehadet haberi geldi. Bu haber üzerine adeta yıkıldığını söyleyebilirim. Ciddi bir darbe aldığımız kesindi. Mühim olan anısına doğru yanıt vermektir. Cenaze törenine bizzat katılamadım. Daha sonra Ordu Ulubey'de mezarını ziyaret ettim. Anısına bağlılık temelinde verdiğim söz, grubu partileşmeye dönüştürmekti. Aynı yılın sonbaharında parti programının taslak metnini bizzat yazdım. Yaptığım Antep'in kenar mahallelerinde bir şehadetin izinde yürüme çalışmalarıydı." Önder Apo yine savunmalarında şehidin anısına anlam verme ve bağlılık anlamında şunları belirtir: "Haki Karer'in anısına hazırlanan parti programı temelinde 26-27 Kasım 1978 tarihinde Diyarbakır'ın Fis köyünde iki gün süren kurucu kongre niteliğindeki 22 kişilik toplantımız, dönülmez yolun önemli bir başka kilometre taşıydı. PKK olarak adlandırılma ve ilan edilme aslında bir dönemin sonuydu. Hem dünya ve Türkiye koşullarında hem de grup pratiğinde yapılması gerekenler esas olarak yerine getirilmişti. Burada devrimci tarz önemlidir. Çünkü sadece söylemle yetinilmedi. Yoğun bir eylemlilikle iç içe yaşandı. Mevcut objektif koşullardan anlaşılması gereken şey, kent, sınıf ve ulus devletin bağrında 'karker' sınıfı adına çıkışı gerçekleştirilmeydi. Teori ve pratik seviye buna denk geldi. Benzer birçok grup vardı. Ama hiçbirisi bizim grubumuz kadar komple bir devrimciliği kendisinde somutlaştırmamıştı. Bu yüzden askeri darbe (12 Eylül 1980) karşısında hazırlıksız yakalanacaklardı."

Yine Önder Apo, Haki Karer'i bir

cümlesinde, "Benim gizli ruhum gibiydi" biçiminde tarif eder. Önder Apo, özgürlük, demokrasi ve yaratılan mücadele değerlerini en anlamlı şekilde şehitlere yüklediği anlam ve şehitlerin anısına sahiplenme konusunda sonsuz çaba sahibi olmuştur.

**Mayıs ayının Şehitler Ayı olarak
adlandırılmasının esası,
mücadele felsefesi ve dayandığı
mücadele çizgisidir**

Örneğin; Önder Apo Mazlum Doğan için şöyle bir belirleme yapmıştır: "Mazlum Yoldaş, ideolojimizi iyi bilen bir arkadaşımızdı. Partimizi ruhandan tanıyan ve öyle kalmaya büyük özen gösteren görkemli bir kişilik. Bu anlamda bu kişilik tam bir PKK oluyor". PKK'nin yaşam sözü, onun zirvesi oluyor. Şüphesiz Apocu Hareket ve PKK, ilk oluşumundan bugüne 45. yılını karşıladığımız Mayıs ayı şehitlerine kadar on binlerce şehit vermiştir. Halen Rojava, Rojhilat, Başûr ve Bakurê Kurdistan'da, yurtdışında ve dünya çapında bir mevzilenmeye ulaşan PKK, mücadele ettiği her coğrafyada bedeller veriyor. Günlük şehadet haberleri alıyoruz. Bu şehadetlerin her birine anlam yüklemek ve şehitler partimiz olan PKK'de bu değerleri yüceltmek, başta her PKK'linin olmak üzere her yurtsever, demokrat ve devrimcinin en vicdani, ahlaki ve politik görevlerinin başında geliyor. Şehitlerimizi her koşulda yaşatmak, tarihsel

4. Mayıs ayı şehitleri şahsında Kürdistan Devrimi ve Demokratik Sosyalizmin gerçekleşmesi uğruna şehit düşen tüm yoldaşları saygı ve minnetle anıyoruz. Şehitler partisi olarak PKK'nin tüm uluslararası kompo, entrika, hile, ahlak ve siyaset dışı her türlü işbirlikçi-ihanetçi güruh, ulus devlet ve kapitalist moderniteden kaynaklı saldırılara rağmen görkemli ve her anı, her günü tarih yaratan fedai ruhunu zirvelerde yaşatan PKK'ileri tüm mücadele alanlarında selamlıyoruz.

"Özgürlük Zamanı-Dem Dema Azadiye" Hamlesi kapsamında Önder Apo'nun fiziki özgürlüğü kesinleşene kadar tarihin bir emri olarak şehitlere, Önder Apo'ya, halkımıza, demokratik sosyalist değerlere verdiğimiz ilk bağlılık sözümüzü yinelerken, kesin zafer için PKK kişiliğinde kesinleşen tüm zamanların kararlı yürüyüşünü inadına sürdürdüğümüzü tüm dünya insanlığının bilmesi gerekir.

Önder Apo ve PKK'nin ilk günden itibaren başlattığı özgürlük yürüyüşünde şehitlere yüklediği en temel anlam, şehitlerle özdeşleşen özgürlük gerçeğidir. Apoculuk ilk oluşumundan itibaren başta ruhsal ve manevi değerler etrafında birleşme olarak şekillenmiştir. Nitekim fikir, felsefe, düşünce ve eylemde birlik yaratılmadan önce PKK'ilerde gerçekleşen, ruh birliği olmuştur.

Henüz üniversite öğrencisi iken Önder Apo'nun en temel özelliği, yoldaş ve arkadaş bağlılığıdır. Yeni yeni pekişen, henüz tam sistemleşmemiş düşünceleri, kararlıca ve cesurca en karşıt koşullara, dezavantajlara rağmen Önder Apo'da ruhsal olarak özgürleşen ve bağımsız davranan bir kişiliği şekillendirmiştir.

Nitekim PKK'de ilk komün olarak adlandırabileceğimiz, Önder Apo, Kemal Pir ve Haki Karer arasında düşünce ile birlikte asıl ruhta buluşma vardır.

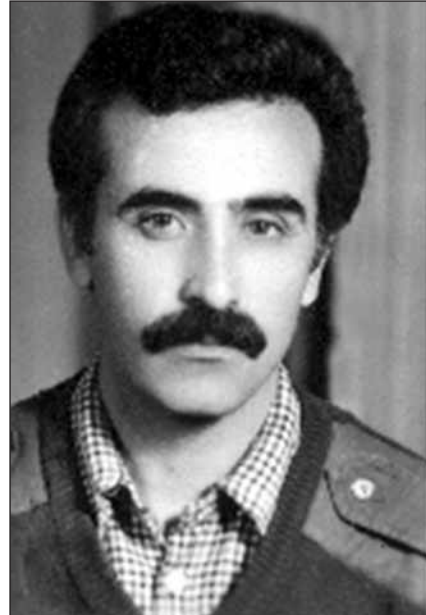
Apocu ahlak, Apocu felsefe, Apocu kültür bu komünün buluştuğu ruh birliğinde mevcuttur.

Henüz partileşmemiş olan bu küçük grupta, kararlı, cesaretli, inisiyatifli ve yaratıcı olmayı başaran Önder Apo ve ilk arkadaşları, özde ilk olarak bir kaç söz ve aynı ruh etrafında birleşmişlerdir. Önder Apo kişiliğinde somutlaşan bu ruhun 'özgürleşen ruh' olarak adlandırılması oldukça önemlidir.

Bu ruhta cesaret, kararlılık, inisiyatif, yaratıcılık en önemlisi de yoldaş ve arkadaş bağlılığı vardır. Bu ruh, devrimcileşmiş bir ruhtur. Özgürlük ve sosyalizm mücadelesinde bu ruh başarının ve zaferin garantisi olmuştur. 45 yıl boyunca esasta yaratılan tüm mücadele değerlerinin dayandığı kök hücre bu ruh birliği olmaktadır. Bunun adı da tarihe mal olan, gerçekleşmiş ve somutlaşmış olan Apocu ruh olmaktadır.

'PKK bir şehitler partisidir'

Önder Apo ve PKK'de gerçekleşen

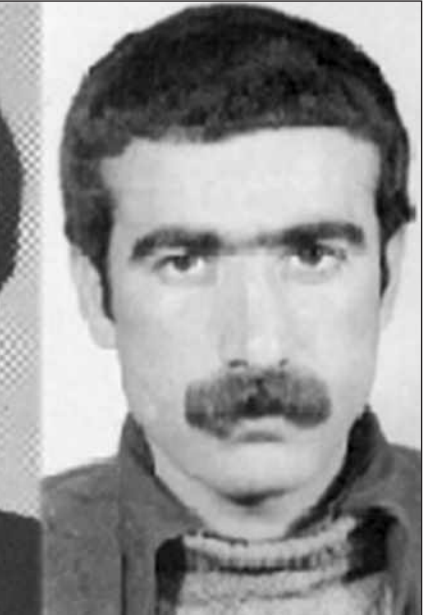
Mehmet Karasungur

İbrahim Bilgin

Abdulkadir Çubukçu

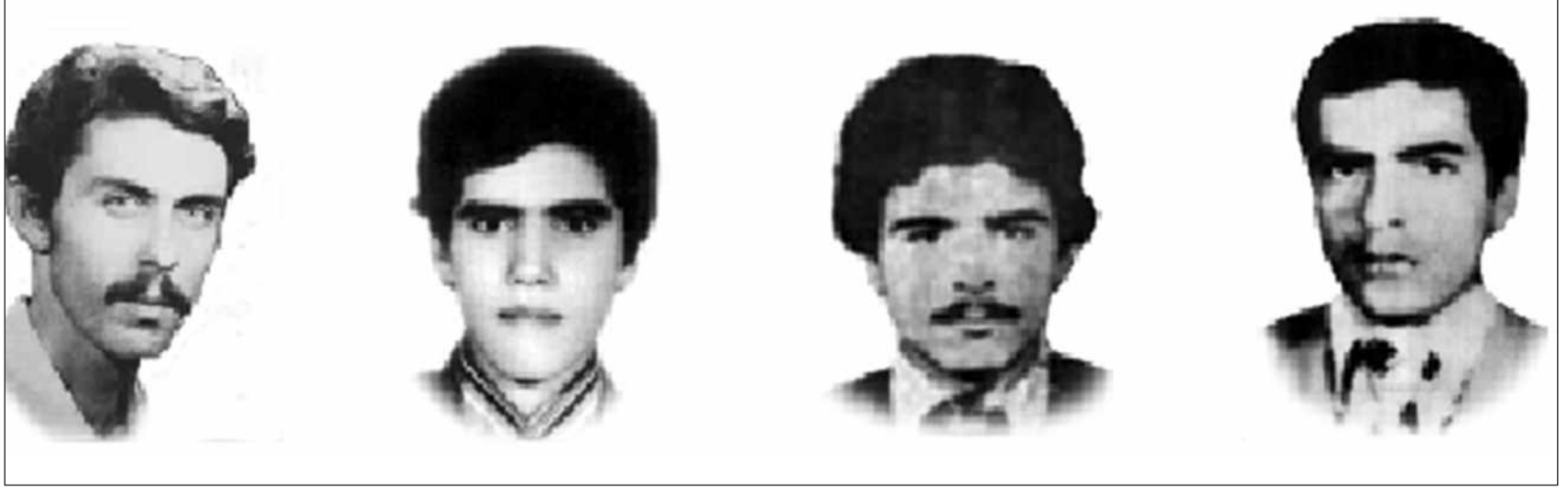

Halil Çavgun

sorumluluk gereğidir. Bu yaklaşım, özgürlük, demokrasi ve sosyalizm uğruna mücadele edip fedaice ölümü göze alarak yaşamı kutsallaştıran yüce değerleri sahiplenmek anlamına gelmektedir.

PKK tarihinde Mayıs ayının Şehitler Ayı olarak adlandırılmasının esası, mücadele felsefesi ve dayandığı mücadele çizgisi gereği Mayıs ayında şehit düşen sembol devrimcileri özgür yaşam çizgisinde anlamlandırmak içindir.

Nitekim PKK'li olmayan fakat 6 Mayıs 1972'de katledilen Deniz Gezmiş, Hüseyin İnan, Yusuf Aslanların anısına, 18 Mayıs 1973'te, "Ser verip sır vermeyen" devrimci duruşun sahibi büyük devrimci İbrahim Kaypakkaya'nın faşist işkenceler sonucu katledilmesi ve şehadete ulaşması anısına, 18 Mayıs 1976'da Fevzi Aslansoy adlı devrimcinin faşistlerce katledilerek Ankara Hacettepe Üniversitesi'nde öğrenciyken yaşanan şehadeti anısına, Haki Karer anısına 15-22 Mayıs arası haftada yapılan afiş, pankat vb propaganda faaliyetlerini yürüten ve 19 Mayıs 1978 günü Hilvan'da katledilen Halil Çavgun anısına, Lübnan, Filistin'de ilk PKK şehidi olan Beyrut kenarındaki kampta İsrail uçaklarının saldırısı sonucu şehadete ulaşan Abdulkadir Çubukçu Yoldaş anısına, -ki 1 Mayıs 1982'de bu olay yaşanmıştır- yine 17-18 Mayıs 1982'de Çağdaş Kawa Mazlum Doğan olarak tarihselleşen çizgide yaşamlarını Diyarbakır zindanında feda eden Ferhat Kurtay, Necmi Öner, Eşref Anyık ve Mahmut Zengin yoldaşların anısına ki bu yoldaşlar büyük cesaretin ve kararlılığın, direnişin adı olarak "Teslimiyet ihanete, direniş zafere götürür" sloganının ve yaşam çizgisinin temsilcileridir. 2 Mayıs 1983'te Qendil'de, Irak Komünist Partisi ve YNK arasında arabuluculuk yapmak için bulundukları sırada YNK'nin Irak Komünist Partisi kampına saldırısı sonucu şehit düşen Mehmet Karasungur ve İbrahim Bilgin anısına, 21 Mayıs 1985'te, Hacı (Sabri Gözübüyük) Yoldaş komutasındaki beş kişilik grup Türk ordusuyla yaşanan çatışmada şehit düştüler, bu yoldaşların anısına, 1 Mayıs 1988'de Mêrdîn'de Sabri (Mehmet Emin Aslan) ve arkadaşları, 25 Mayıs 1988'de Cemşid (Ahmet Kesip) ve yanındaki arkadaşlar Şemzînan'da şehit düştüler; bu yoldaşların anısına, 11 Mayıs 1992'de Garzan eyalet komutanlığını yürütürken şehit düşen Hozan Mizgîn (Gurbet Aydın)-ki büyük kadın devrimci ve devrimci sanatın sembolü olan yoldaşımızın anısına ve Mayıs ayında şehit düşen isimsiz tüm kahramanlar adına PKK ve Önder Apo, Mayıs Şehitleri olarak anlam yüklemiş ve bu ayı devrimci mücadelenin temel yaşam ve direniş çizgisi olarak tanımlamıştır.

PKK, ilk oluşumundan bugüne on binlerce şehit vermiştir. Halen Rojava, Rojhilat, Başûr ve Bakurê Kurdistan'da, yurtdışında ve dünya çapında bir mevzilenmeye ulaşan PKK, mücadele ettiği her coğrafyada bedeller veriyor. Günlük şehadet haberleri alıyoruz. Bu şehadetlerin her birine anlam yüklemek ve şehitler partimiz olan PKK'de bu değerleri yüceltmek, başta her PKK'linin olmak üzere her yurtsever, demokrat ve devrimcinin en vicdani, ahlaki ve politik görevlerinin başında geliyor.

Haki Karer'in anısına, ikinci doğuş, bugün milyonların anlam bulduğu PKK'yi yaratmıştır

Şüphesiz Mayıs ayı şehitleri olarak 1 Mayıs işçi ve emekçi bayramı kutlamalarında 1 Mayıs 1977'de İstanbul Taksim Meydanı'nda faşist TC güçleri tarafından yapılan saldırı sonucu katledilen 34 savunmasız insanın anısı da Mayıs ayı şehitleri çizgisinde daha fazla tarihsel anlamına kavuşmuştur. Önder Apo kişiliğinde gelişen ve PKK'de somutlaşan bu devrimci ruh, Önder Apo'nun ikinci doğuş olarak tanımladığı ve en devrimci intikamın esasta mücadelenin ideolojik, politik, örgütsel anlamda süreklileşen bir tarzda geliştirilmesi olduğu bizzat pratik anlamda Haki Karer Yoldaşın anısına kuruluşunu ilan ettiği PKK kimliği olmuştur. Savaşan, direnen ve direnerek özgürleşen bir kültürün yaratılması ve bu kültürün toplumsallaşma olarak ifade bulması, Önder Apo'nun şehitleri doğru anlamlandırma ve yaşatması ile başarılmıştır.

Mücadele tarihimizde kahramanlaşan halk gerçekliğinin en temel sembolleri Egîd (Mahsum Kormaz), Mazlum Doğan, Zilan ve Bêrîtanların yaşam, direniş ve mücadele çizgimiz haline gelmesi Önder Apo'nun direk çabalarına ve tarzına bağlıdır. Haki Karer'in anısına, ikinci doğuş, bugün milyonların anlam bulduğu PKK'yi yaratmış, Egîd anısına HRK'den gerilla ordulaşması olan ARGK'ye geçmiş, yüzbinlerin gerillalaştığı tüm Kürdistan'da hatta Arap coğrafyasına kadar mevzilenen gerilla ordulaşması ile sahip

çıkılmış, Zilan Yoldaşın 6 Mayıs 1996'daki Önder Apo'ya karşı düzenlenen saldırı karşısındaki 30 Haziran 1996'da Dersim'de düşmanı imha eden büyük fedaî eylemi ve anısına, 'Nasıl Yaşamalı' sorusuna cevap anlamında kadın özgürlük ideolojisi çizgisinde ve Kadın Özgürlük Partisinin kuruluşuna giden yolu belirlemiştir. Bêrîtan direnişçiliğiyle de her türlü ihanete ve işbirlikçi ve teslimiyetçiliğe karşı özgür kimlik ve kişiliği yaşatmıştır.

Nitekim tüm mücadele tarihimizde Önder Apo'nun tarzı, yöntemi ve değerleri koruma, geliştirme ve yüceltme

dellerle bugünlere gelen PKK, Kürt halkı ve Ortadoğu halkları ve dünya halkları için savaşçı, kahraman ve direnen öncü kişilikler yarattığı rededilemez bir gerçekliktir.

Apocu ruh ve PKK kişiliği ölümsüzleşen şehitlerin çizgisinde tüm dünya halklarına ve uluslarına mücadele pratiği ile yeni yaşamın yolunu ve perspektifini oluşturmuştur.

Özellikle de güncel anlamda 10-14 Şubat 2021'de, TC özel savaşı karşısında AKP-MHP faşizmini yenilgiye uğratan Garê Direnişi ve Garê Zaferi, Şoreş Beytüşşebap komutasında 15

lenmektedir. PKK'li kişiliğin yakın dönemde bu AKP-MHP faşist iktidarını çöküşe götüreceğinden kimsenin şüphesi olmasın. Dönem açısından yapılması gereken en tarihi görev Avaşin, Zap ve Metîna'da direnen Kürdistan gerillasının direnişine sahip çıkmak olmaktadır. Medya Savunma Alanları'nda tarihi bir direniş yaşanmaktadır. TC'nin işgal ve sömürgeci saldırılarını boşa çıkarmak ve yenilgiye uğratmak için kendine demokratım, yurtseverim, sosyalistim, özgürlükçüyüm diyen herkesin gerillanın direnişine sahip çıkması, desteklemesi gerekiyor.

Mizgîn (Gurbet Aydın)

yaklaşımı olarak PKK'de gerçekleşen en somut ifade, PKK'nin bir Şehitler Partisi olduğu gerçeğidir. Bu devrimci ruh, Apocu ruh olarak değer yaratmış, değerleri biriktirmiş ve şehirlerden dağlara, ovalara, zindanlardan neredeyse dünyanın her yerine bu ruh ve irade evrensel düzeyde toplumsallığı etkileyen bir düzeye ulaşmıştır. Bu toplumsallık bilinçli, iradeli, yeniyi ve değişime açık, ilkelerinden taviz vermeyen ve gerçekten de özgür yarınlarda geleceği umut ve komünal toplumsallık olarak yaşanacak bir dünyayı ve evrenin yolunu göstermiştir.

45. yılına girdiğimiz Mayıs Ayı Şehitleri geriye dönülüp bakıldığında Haki Karerlerden Mehmet Karasungur, İbrahim Bilginlere 18 Mayıs zindan direnişçiliğinden yaşanan şehadetlerden yarım asrı bulan mücadelenin tüm evrelerinde özgürlük uğruna verilen be-

yoldaşın fedaice, ölümden yaşamı anlamlandırması, Apocu ruh ve kahramanlığın yeni dönem çizgisi olmaktadır.

2015'ten günümüze kadar hiçbir toplumsallıkta yeri olmayan mitoloji, din, fese ve bilimde dahi yöntem olarak seçilmeyen ve her toplumsallıkta ve kutsallıkta düşman dahi olsa dokunulmayan şehitliklere AKP-MHP faşist rejiminin saldırıları insanlık dışı karakterlerini göstermiştir. Bu yönelimler faşistleşen ruhların ve kör zihniyetlerin, iktidarda kendini kaybeden vandalların, iktidar ve para biriktiren AKP-MHP faşist iktidarının çürümüşlüğüne somut kanıtı olmaktadır.

Bu faşist ruh ve çürümüş iktidar sevdalısı dikta rejimin tek anlayacağı dil, hükümlerliklerini yıkmak ve onları tarihin çöplüğüne gömmek olmaktadır.

Mayıs ayı şehitlerinin anısına sahip çıkmak, Önder Apo ve PKK'yi sahip

Haki Karer, Deniz Gezmiş, Mahir Çayan, İbrahim Kaypakkaya tüm Kürdistan, Ortadoğu ve dünyada direnerek şehadete ulaşanlar, yeni yaşamın ve özgür geleceğin perspektifidir. Önder Apo çizgisinde yaşam ve özgürlük mücadelesinde kararlıca mücadele eden halklar, dünya insanlığının yaşam ve mücadele çizgisi olmuşlardır. Bu görüş ve değerlendirmelerle 45. mücadele yılında Mayıs Ayı Şehitlerini bir kez daha saygı ve minnetle anıyoruz.

**Mayıs Ayı Şehitleri Ölümsüzdür!
Şehitler Partisi Olarak PKK Gerçekliğini Sahiplenelim!**

Başarı ve Zafer, Direnerek Özgürleşenlerin Olacaktır!

Şehit Namirin!

Bijî Rêber Apo!

■■■

Şîrîn Elemhulî

Devrimci hareketlerle birleşik mücadele platformlarını oluşturmak taktik değil stratejiktir

Hêlîn Ümit

Serxwebûn: *Türkiye devrimci mücadele önderleri olan Deniz Gezmiş, Hüseyin İnan ve Yusuf Aslan ile İbrahim Kaypak-kaya'nın katledilmelerinin bir yıldönümüne daha girmiş bulunuyoruz. Bu bağlamda, Türkiye devrimci mücadelesi bizzat Önder Apo'nun yürüttüğü öncülük 50 yılı bulan bir tarihsel süreci dolduruyor. Özgürlük ve bağımsızlık adına verilen bu uzun soluklu mücadele Önder Apo tarafından nasıl yürütüldü?*

Hêlîn Ümit: Türkiye'de devrim mücadelesi ezilenlerin, emekçilerin, bu coğrafyada köklü bir geçmiş yaratan halkların, kadınların ve elbette gençlerin özgürlük, demokrasi, eşit ve komünal yaşam arayışı ile özdeşleşiyor. Bu uzun soluklu mücadelede, günümüz Türkiye'sinde nasıl devrimci olunacağını, devrim için nelerin göze alınması gerektiğini gösteren en önemli deneyim, 1968 kuşağının liderlerinin pratiğinde açığa çıkmıştır. Bu pratik sadece Türkiye devriminin ölçülerini belirlemedi, Kürdistan devrimci mücadelesinin de önünü açmıştır. Bunun için şahadetlerinin yeni bir yılını karşılarken, Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan'ı, Diyarbakır zindanlarına 'ser verip sır vermemeyi' öğreten eşsiz militan İbrahim Kaypak-kaya'yı saygı ile anıyor, anılarına bağlılık sözümüzü Türkiye devrimci mücadelesini sonuca götürmek temelinde ele aldığımız bir kez daha belirtiyorum. Bu kararlılıkla yola çıkarak Kürdistan ve Ortadoğu'da tarihin gördüğü en radikal devrimci dalgayı, eşsiz bir tarihsel örnek olarak halklara armağan eden tüm Mayıs ayı özgürlük şehitlerini Haki Karer Yoldaş şahsında minnetle anıyor, onlara verdiğimiz sözü 'Özgürlüğü Sağlama Zamanı' Hamlesi ile taçlandırma kararlılığımızı belirtiyorum.

Kürdistan'da dalga dalga büyüyerek bir halk hareketi haline gelen mücadelemizi doğru ve yeterli anlamanın öncelikle Türkiye'deki devrimci gençlik hareketi içerisinde doğuşunu kavramaktan geçtiğini belirtmek gerekir. Kürt halkının özgürlük ve kimlik arayışı, Türkiye devrimci hareketinin yarattığı bilinç ve eylem atmosferinin dışında başka şartlar altında şekillenmiş olsaydı, açıktır ki başka özellikler taşıyacak ve gelişim seyri farklı olacaktı. Eğer ki bu kadar ağır soykırımcı faşist saldırılar altında kalmasına rağmen Türkiye halklarının özgürlük ve demokrasi mücadelesinden köklü kopuşlar yaşanmamışsa bunun nedeni, kendisini Türkiye'deki devrim mücadelesinin devamı ve olmazsa olmaz öncüsü olarak ele almasında görülmek durumundadır. Önder Apo'nun mucizevi dediği PKK'nin ilk oluşum sürecinde tüm bu sorularla boğuşmak zorunda kaldığını, hem ilkel milliyetçi hem de sosyal şoven diye tanımladığımız gericilikle mücadele temelinde PKK çizgisinin şekillendiğini daha iyi anlıyoruz. Önderliğimiz de bunu çeşitli boyutlarıyla her fırsatta dile getirmiştir. Bununla birlikte PKK çizgisinin şekillenmesine yaşamı, mücadelesi ve şahadet gerçekliği ile damgasını vurmuş olan Kemal Pir, 'Türkiye devriminin yolu Kürdistan devriminden geçer' özdeyişi ile aslında Önder Apo'nun fikir-

lerini özetlemiş olmaktadır.

Çok iyi biliyoruz ki Türkiye devrimci hareketi içerisinde Kürt halkının özgürlük mücadelesine yaklaşımda çok geniş bir yelpazede yaklaşımlar geliştirilmiştir. Ulusların kendi kaderini tayin hakkı denilen self determinasyon hakkı başta olmak üzere Kürt halkının kimlik mücadelesini ayrı bir devlet kurmaya bağlayanlar olduğu gibi, Türkiye halkının tümünü sömürge olarak tanımlayarak Kürt halkının varlık ve özgürlük sorununu Türkiye'nin kurtuluşu çerçevesinde çözeceğine inanan birbirinden farklı birçok örgütsel yapı var olmuştur. Dikkatli baktığımızda bu sorun o kadar kafa karıştırıcı ki, birçok örgütün karakterini belirlemiş, bölünerek çok çeşitli fraksiyonlara hatta iç çatışmalara

Türkiye ve Kürdistan devriminin sadece tarihsel değil güncelde de geleceklerinin birbirine bağlı olması, bunun tüm devrimci hareketler açısından çok daha iyi anlaşılması, Halkların Birleşik Devrimci Hareketi'nin mayasını oluşturmuştur. Bu anlamda Denizlerin, Mahirlerin, İbrahimlerin son nefeslerine kadar savunmuş oldukları Kürt halkının varlık ve özgürlük mücadelesi ile Türkiye halklarının demokratik yaşam ve sistem arayışlarının bir devrim programı çerçevesinde bir araya gelmesi oluyor.

kadar yol açmıştır. Bu anlamda Türkiye ve Kürdistan devriminin ilişkisinin nasıl olacağına yaklaşım sorunu, sadece bir yöntem sorunu değil özgürlüğe, demokrasiye, halkların birlikte nasıl yaşayacağına yönelik bir sistem tercihi olmuştur.

Önder Apo için Kürdistan devrimi, Türkiye'deki demokratik devrimin özünü teşkil etmiştir

Önder Apo, yarım asra varan mücadele gerçekliğinde Türkiye devrimci mücadelesinin gelişmesini ele alması da hep özgünlükler taşımıştır. Her şeyden önce Denizlerin, Mahir ve İbrahimlerin açığa çıkardığı mirası hem

sahiplenmiş hem takipçisi olmuş hem de sonuçlar çıkararak başarıdan alıkoyan yönleri ile mücadele etmeyi bilmiştir. İdam sehpalarında dile gelen Kürt varlığı ve halkların birlikte mücadele ve yaşam çağrısı, bunun sosyalizmin bir gereği olarak ifade edilmesi Önderliğimizin duygu ve düşünce dünyasında deprem etkisi yaratmıştır. İnkâr ve imha kıskacında son nefesini vermesi için saldırı altında olan Kürt varlığının Türkiye devrimci gençlik hareketi tarafından en radikal tonda savunulması, Önder Apo'da kararlılık ve cesaret yaratan unsurlar olarak görülmelidir. Eğer tasfiye edilip ezilmeyeydi bir Mahir sempatanı olarak ardından yürüme arayışının olduğunu da biliyoruz.

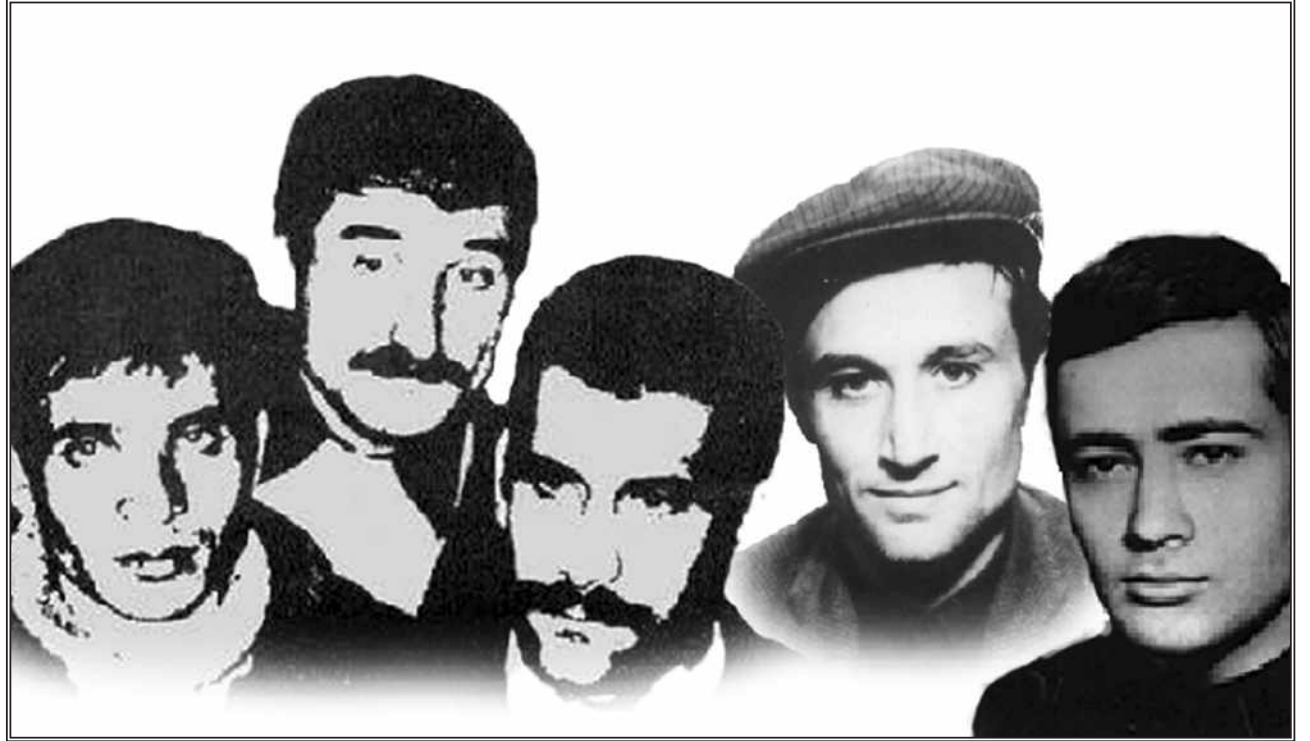
Yerinde ve zamanında söylenen sözün gücünü, etkisini asla küçümsemeliyiz. Benzer bir durumu 'Kürdistan Sömürge'dir' kavrayışı ve tanımlaması etrafında yaşadığımızı, nefes kesen, her anı destansı olan PKK mücadelesi olarak geliştirdiğimizi biliyoruz. Bunun için 12 Mart 1971 yılında gerçekleşen ve özünde Türkiye sol-sosyalist mü-

varan mücadelesi ile Özgürlük Hareketi ortaya koymuş durumdadır. Bunun anlaşılması ancak anlamak istememe ve farklı çıkarlar, hesaplar, karakter ve özelliklerle açıklanabilir. Özgürlük felsefesinde sığılık ve çarpıtma olarak yargılanabilir. Türkiye devriminin Kürdistan devriminden geçtiğine ikna olmayanlar, egemen ulus olmanın avantajlarından, Kürt halkının kendi devrimci gelişimini sağlayamayacağına duyulan şovenist bakış açısından kaynağını alır ki bunun devrimcilikle, sosyalizmle, halkların özgür irade ile birlikte yaşaması ile ilişkisinin olmayacağı açıktır. Bu anlamda Önder Apo Kürdistan'da, Kürt halkının varlık ve özgürlük sorununa yanıtlar üretir ve bunun yakıcı savaşına ilerlerken, Denizlerin Kürt ve Türk halkının kardeşliğine, bağımsızlığına ve ortak mücadele çizgisine yaptığı çağrıya cevap vermiş, onların 'Türkiye Halk Kurtuluş Ordusu' kurarak başlatmak istedikleri gerilla yürüyüşünü Türkiye ve Kürdistan dağlarında gerillacılığı vazgeçilmez bir direniş ve savunma unsuru olarak geliştirmekle ya-

htiyacı duyuyorum. Önder Apo, bu büyük devrimcilerin anısına onların savundukları ve yürümek için çıktıkları yola girmiş fakat bununla sınırlı kalmayarak büyük devrimci ideali özlem olmaktan çıkarak yaşanabilir bir hakikat haline getirmiştir. Öyle zannediyorum ki şehide de, yoldaşa da, savunulan kutsal sosyalizm mücadelesine de bundan daha iyi bağlanma biçimi yoktur.

Yenilmeyecek bir mücadele tarzını açığa çıkarmak Önderliğimizin Türkiye devrimci geleneğine en büyük katkısı olmuştur

Önderliğimizin Türkiye devrimini, Kürdistan'daki özgürlük mücadelesini sonuca götürme temelinde geliştirme yaklaşımı bu devrimcilerin mirasını sahiplenme ile sınırlı kalmamıştır. Deniz, Yusuf ve Hüseyinlerin henüz söyleyecek sözlerini ifade edemeden katledilişlerini, İbrahimlerin henüz hedefledikleri eylemleri gerçekleştirmeden ele geçirilmelerini ve şehadetlerini içine asla sin-

cadelesinin önder kadrolarına yönelen darbe ikliminde, Kürt halkının varlık ve özgürlük sorununa yanıt arayan Önderliğimizin uzun bir süre arayış içerisinde olduğunu, arayışının özünün sadece mücadele etmek değil nasıl mücadele edileceği yönündeki sorgulamalardan oluştuğunu, Türkiye devrimi ile birlikte mücadele etmeyi tercih etmesine rağmen sosyalist gençlik liderlerinin katledilmesi ile birlikte kendi özgün tarz ve yöntemini geliştirdiğini belirtebiliriz. Fakat bu gelişirken de dikkat edilirse yanında hep Türkiye'li arkadaşlar vardır. 'Ruh ikizim' dediği Haki Karer arkadaş bu zor, sancılı günlerin hem tanığı hem en temel yol arkadaşı olmuştur.

Türkiye devrimi ile Kürdistan devrimi arasındaki ilişkiyi en iyi özetleyen bu 'ruh ikizliği' durumudur. Önder Apo için Kürdistan devrimi, Türkiye'deki demokratik devrimin özünü teşkil etmiş ve Türkiye'de devrim sorununa cevap arayan devrimci demokratik sosyalist çizgiye bu ilişki temelinde yanıt oluşturmuştur. Bunun ne kadar isabetli bir tespit ve yaklaşım olduğunu yarım asra

nitlamıştır. Günümüzde her ne kadar gerilla mücadelesi PKK ile, Kürdistan dağlarında özgürlüğü inşa eden komünal yaşam grupları ile özdeşleşse de Türkiye devrimci gençlik hareketinin büyük bir kararlılık ve heyecanla Türkiye'nin bağımsızlığı ve özgür bir ülke konumuna gelmesi için gerillacılık peşinde koştuklarını biliyoruz. Önce Filistin kamplarına sonra Türkiye ve Kürdistan dağlarına bu amaçla yönelmişlerdir. Sivas'ın Şarkışla ilçesine bunun için gittiklerini ve burada bir ihanet sonucu devlet güçleri tarafından yakalandıklarını da konuyla ilgilenen herkes bilmektedir. İbrahim Kaypak-kaya'nın da Çorum'lu bir devrimci olarak Dersim'de yürüttüğü faaliyetler, devlet güçleri ile girdiği çatışma ve ardından zindan süreci sadece devrimci romantizm açısından değil, hedef ve amaçları ile bir bütünlük halinde okunmak zorundadır. Bunu devrimcilerin romantik olmaması anlamında belirtmiyorum. Sadece günümüzde sembol düzeyine indirgenmiş yaklaşımların aşılması biçimde değil özde doğru yaklaşımın geliştirilmesi ve bu geleneğe sahip çıkılması için vurgulama

dirememiştir. Önder Apo'ya göre iyi insanların, özgürlük ve eşitlik peşinde koşanların, ezilen sınıf ve halkların başaracak gücü, akli, yöntemi ve tarzı yakalaması mümkündür. Tarihte hep azınlık durumunda kalmış olan egemen sınıf ve kesimlerin kazanması bir kader değildir. Eğer doğru olan başarılı bir şekilde hayata geçirilememiş ve yarıda kalmışsa orada yerine getirilmeyen, görülmeyen, çözümlenmeyen bir başka hakikat daha vardır. Bunu açığa çıkarmak ve yenilmeyecek bir mücadele tarzını açığa çıkarmak Önderliğimizin Türkiye devrimci geleneğine en büyük katkısı olmuştur. Güncel gerçeklik, bu tarihsel rolün başarıyla oynandığına ve devrimci öncülerin açtığı bayrağın yere düşürülmediğinin ispatı konumundadır. Eğer AKP-MHP faşizminin darbe, komplo, gasp, devlet şiddeti kısacası zulümle yönettiği bir ülkede Kürdistan özgürlük mücadelesi her sahada direnişin öncülüğünü yürütüyorsa, Türkiye'deki sol demokratik mücadele tam anlamıyla bastırılmıyorsa bunun Önder Apo'nun ortaya çıkardığı mücadele duruşu ve çizgisi ile olduğu açıktır.

Önder Apo'nun kişiliğinde gelişme gösteren Önderliksel çıkışların büyük bir emek, çaba, duygu ve düşünce gücü, pratik kararlılık ve eylem çizgisi ile oluştuğunu biliyoruz. Yani Denizler katledildiğinde Önder Apo, bir gençlik grubuna öncülük eden konumdadır. Fakat devrimci önderlerinin Türk devlet faşizmi tarafından tasfiye edilmesinden çok önemli dersler çıkarmıştır. Bu dönemde devlet ve iktidar sorununa günümüzde ulaşmış olduğu çözümleme düzeyi ile yanıt verememiş olsa da Türk devlet geleneğini, bölgedeki konumlanışını, halklara karşı uluslararası sistem tarafından tahkim edilmesini tespit etmiştir. Türk özel savaş sisteminin bu düzeyde çözülmesi, soykırımcı sömürgeciliği tüm kurumlarıyla reddedilmesini getirmiştir. Hele söz konusu mücadelenin merkezine Kürt varlığının özgürlük temelinde çözümünü almış bir hareket olması itibarıyla tedbir asla elden bırakılmamıştır. Çünkü öncesinde, başını kaldırmamak üzere üzerinden geçilen bir Türkiye sol-sosyalist mücadele gerçeğini yaşamıştır. Cevabı aranan bir soru ve belki de birçok kesimin kafasını karıştıran soru Önder Apo'nun neden Kürdistan'a yöneldiğidir. Şu açıktır ki; Türkiye devrimci liderlerinin, yürüttükleri mücadelede yoğunlaşıp derinleştikçe karşılarına çıkan Kürt halkının varlık ve özgürlük sorunu karşısında daha fazla netleştikleri ve büyük bir cesaretle sömürgeci sisteme tavır aldıkları gerçeğidir. Eğer ömürleri yetse ya da erkenden tasfiye edilmeselerdi bu yönlü çok daha radikal tavır alacakları, mücadele edecekleri ve Kürt halkının kendi öz varlık savaşına tereddütsüz katılacakları tartışmasızdır. Ne yazık ki Kürt hakikati ile yeni yeni tanıştıkları bir dönemde Denizler katledilmişlerdir. Bu devrimci önderler katledildikten sonra Türkiye sosyalist hareketi ciddi bir kriz yaşamış ve önemli oranda dağılmıştır. Eğer bu dönemde Türkiye sol hareketleri yaşadıkları Önderlik krizini çözebilselerdi günümüz Türkiye'si bambaşka olacak ve Kürt halkının varlık ve özgürlük için yürüttüğü mücadelenin gelişim seyri farklı olacaktı. Bu anlamda, Önder Apo şahsında Kürdistan'a yönelik sadece Türk devlet geleneğinin hakim kılmak istediği soykırımcı sömürgecilikten kopuş olmuştur. Aynı zamanda Türkiye sol-sosyalist geleneğinin radikal eleştirisi temelinde gelişim göstermiştir.

Birleşik mücadele platformları taktik değil stratejiktir

Bu anlamda Önder Apo'nun Kürt varlığı ve özgürlüğü mücadelesine yönelik ilk adımlarını attığı koşullarda Türkiye devrimci geleneğinin bu konuda doyurucu yanıtlar üretememesi, beklenti içerisinde olduğu devrimci liderlerin katledilişi, darbe sonrası Türkiye sol güçlerinin ağır bir krizi yaşaması ve soykırımcı sömürgeciliğin argümanlarından kopamama durumu Önder Apo'nun tabir yerindeyse kendi yolunu kendisinin çizmesini getirmiştir. Bununla birlikte Önder Apo'yu böyle bir çıkışa zorlayan diğer bir gerçeklik; Kürdistan'da gelişme gösterecek devrimci mücadelenin, belirli bir birikime ve ciddi bir potansiyele sahip olan demokratik sol çizgi tarafından destekleneceğine, tamamlanacağına dair beslediği inançtır. Bu konudaki beklentinin son yıllara kadar karşılanmadığını biliyoruz. Neredeyse Türkiye'deki soykırımcı sömürgeci TC devleti ile başa baş bir savaş ile karşı karşıya kalmıştır. Kürdistan devriminin geliştirdiği mücadeleden güç alarak Türkiye'de ezilen halkların, kadınların, emekçi ve yok-

sulların ekmek sudan daha fazla ihtiyacı olan devrimci mücadelenin geliştirilmesi sağlamamıştır.

Fakat tüm bunlara rağmen Önder Apo açısından en temel ittifak gücü, halkların gerçek temsilcisi olarak görüldüğü demokratik sol hareketler olmuştur. PKK'nin kuruluşunun üzerinden iki yıl geçmeden, bu devrimci çıkışa 1980 darbesi ile karşılık veren TC'ye yanıt, 1982 yılında kurulan Faşizme Karşı Birleşik Direniş Cephesi'ni kurmak olmuştur. Devrimci hareketlerle birleşik mücadele platformlarını oluşturmak taktik değil temel bir stratejik yaklaşım olarak günümüze kadar gelmiştir. Önderliğimiz, Kürdistan'daki devrimci pratiği ve bunun sonuçlarını Türkiye sol, sosyalist güçlerle paylaşmış, bu temelde yanına gelen her bir devrimci ile köklü yol arkadaşlıkları geliştirmeyi esas almıştır. Mücadelenin açığa çıkardığı maddi-manevi tüm imkanları Türkiye devrimci güçlerinin mücadeleyi geliştirme temelinde değerlendirmeleri için hizmetlerine sunmuştur. Bunu bir lutuf olarak değil Türkiye ve Kürdistan devriminin birleşik mücadelesi ile sonuç-

Halkların Birleşik Devrimci Hareketi'nin-HBDH kuruluşunun ilanı, Hareketimiz için Önder Apo'nun ortaya koyduğu çizginin somutlaşması, bir hareket olarak pratiğe dökülmesi oluyor. Bu anlamda belki de yarım asırdır ilk defa Türkiye ve Kürdistan halkları, birleşik mücadele yürütmenin zeminine, silahına kavuşuyor.

alınacağına duyulan inanç ile gerçekleştirmiştir. Türkiye devrimci hareketlerinin de, Kürdistan devrimcilerinin de her geçen gün daha fazla idrak ettiği bu hakikat ne kadar etkili ve zaman kaybetmeden hayata geçerse Türkiye devrimi ve Kürt halkının özgürlük ve kimlik sorununun çözümü de o kadar yakın ve kesindir.

Bu temelde bir kez daha vurgulamak gerekirse; Denizlerin mahkeme salonlarından haykırdığı 'ulusların zulme karşı direnme hakkı' PKK gerçekliğinde öz savunma ve devrimci savaş çizgisine kavuşmuştur. PKK'de direnen hiçbir zaman salt bir Kürtlük gerçeği değildir. Kürt, kadın gerçekliğinde olduğu gibi devlet ve iktidar sisteminin en alt zeminine yerleştirildiği, en doğal hakkı olan var olma mücadelesini yürütmek zorunda olduğu için öne çıkmaktadır. PKK'de direnen insanlık değerleridir, demokrasi değerleri ve sosyalizmin ilkeleridir. Türkiye halklarının demokratik ve özgür yaşam istemidir. Kürtleri inkar eden, onun yokluğu üzerinde varlığını inşa eden, bir halkı en anlamsız bir yaşama, yoksulluğa mahkum eden halklar asla özgür olamazlar. Herşeyden önce insanı insan yapan, toplumu toplum yapan değerlerden kopacakları için soysuzlaşırlar, çirkinleşirler, yoksullaşırlar. Bunun için Önderlik çizgisi

ve öncülüğü sadece Kürt halkının varlık ve özgürlük savaşımına indirgenemez. Kürt halkı ve kadınlar soykırım kısırcasında olduğu ve tüm değerleri tecavüz kültürü altında kaldığı için kurtuluşun ve öncülüğün başını çekmek zorundadırlar. Ancak Türkiye halklarının durumu bundan daha iyi bir konumda değildir. Sadece daha örtüktür; iktidarlar ve egemen sınıflar sanki Türkiye halkı adına hareket ediyormuş mizansenini yarattıkları için daha az görünüldür. Bu, Türkiye halklarının demokratik toplum, devrim ihtiyacını hafifletmiyor; tam tersine daha acil hale getiriyor. Egemen sınıfların ve iktidar erkinin bu kadar ihanetine uğramış başka bir halk var mıdır, tam bilemiyoruz. Fakat Türkiye halkları çok derin bir ihanet ile karşı karşıyadırlar. İhanetin derinliği fark edilse onurlu olduğunu söyleyen tek bir birey, toplumsal alt üst oluş yaşanmadan rahat bir nefes dahi alamaz.

Bu anlamda Önder Apo, hiçbir zaman Türkiye halklarının devrimci mücadelesi karşısında umutsuzluğa kapılmadığı gibi 'Anadolu topraklarının bereketine' vurgu yaptı. Bu topraklarda doğru çalışma yürütenlerin mutlaka sonuç alacağını, toplumsal ahlak ve vicdanın dipdiri olduğu bu coğrafyada devrimci direnişin hep yeşereceğine

ele aldı ve Kenya'dan başlayarak 'Türkiye devrimini yapma' kararlılığı ile politik-askeri hat geliştirdi. Ana başlıklarıyla sunmaya çalıştığım bu ele alış biçimi Önder Apo'yu bir Türkiye Devrim Önderi haline daha fazla getirdi. Bu durumu gören ve Önderlik gerçekliğimizde ifadesini bulan radikal demokratik sosyalizm çizgisinin, her türlü tekelciliğe, rant ve sömürgeciliğe, soykırımcılığa, adaletsizliğe, işçileştirmeye, köleliğe, ekonomik talana son vererek Türkiye emekçi sınıfının, ezilenlerinin, kadınlarının, inanç ve kimlik gruplarının demokratik komünal sistemini açığa çıkaracağını anlayan Türk egemen sınıfları, AKP-MHP darbesi ile halklarımızı yeni bir öz savunma ve özgürlük savaşına zorunlu bırakmıştır.

HBDH'nin kuruluşu Önder Apo'nun ortaya koyduğu çizginin somutlaşmasıdır

Serxwebûn: *Özgürlük Mücadelemiz Türkiye devrim önderlerine nasıl sahip çıktı, HBDH burada nasıl bir çizgi ve devrimci çıkışı izledi?*

Hêlin Ümit: Özgürlük Mücadelemiz Türkiye devrim önderlerine her yönüyle

inandı. Yanına gelen Türkiye devrimci dostlarında bunun umut ve kararlılığı ile mücadele etme azmini yaratmak isterken, Özgürlük Hareketi'ne katılmış Türkiyeli arkadaşlara ise Türkiye devrimini geliştirip güçlendirme temelinde öncülük misyonu verdi. Bu temelde eğiterek Türkiye'deki devrimci hareketlerdeki liderlik krizinin çözülmesine çalıştı. Beklediği gelişmelere cevap olacak taktiksel öncülüğü yapacak komutanların çıkışıydı. Türkiye devriminin önu ideolojik-teorik olarak açılmış, pratikte gerekli olan tüm çabalar sergilenmişti. Olmayan şey ise öncülük, önderlik gerçekliği idi. Türkiye'deki devrimcilerin yetersiz kaldığı konularda, pratik olarak da yükü omuzlamaktan hiç geri durmadı. Başta Karadeniz, Akdeniz dağları olmak üzere Türkiye dağlarında, Türkiye halklarının devlet ve iktidar baskı ve zulmüne karşı kendi özgüç ve iradesini geliştirmesi için gerilla açılımları yapmayı planladı. Bunu gerçekleştirdi. Türkiye devrimci hareketinin örgütlenme yetersizliğini görerek örgüt ve yapılar oluşturdu. Bu anlamda Devrimci Halk Partisi-DHP deneyimi ile Türkiye gençliğine yeni ve özgün perspektifini ulaştırdı. Bu temelde katılan onlarca Türkiyeli devrimci, Kürdistan devrimi ile buluştu, savaştı, esir düştü, direndi. Uluslararası Kompro sürecini Türkiye Cumhuriyetini demokratikleştirme temelinde yeni bir mücadele temelinde

sahip çıkmıştır. Eğer günümüzde bu devrim önderleri hala saygı ve sevgi ile anılıyor ise bu hakikatte en büyük payın Hareketimizde olduğunu söylemek abartı değildir. Türk ulus devletinin uluslararası kapitalist sistem içerisinde bölge halklarına karşı ileri bir karakol görevi ile tahkim edilmesi, yer altı ve yer üstü zenginliklerinin tamamının kapitalist sistemin havuzlarına akıtılması, emekçilerin, işçilerin, ezilenlerin modern köleler olarak sömürülmesi ve bundan daha fazlası karşısında 'Tam bağımsız Türkiye' sloganı etrafında Türkiye Cumhuriyetinin demokratikleşmesi, Türkiyeli sol, sosyalist hareketin, büyük gençlik çıkışının öncelikli mücadele gerekçesi olmuştur. Türkiye'nin daha özgür ve demokratik bir ülke haline gelememesinin temel nedeni olarak uluslararası kapitalist sistem ve esas olarak da emperyalist güçler görülmüştür. 6. Filo'ya karşı gerçekleşen eylemler bunun göstergesiydi. Türkiye'deki rejimler bu sistemle işbirliği içerisindeki egemen sınıflar olarak ele alınıyordu. Ancak devleti, devletin ordu gücü ve mekanizmalarını birbirinden ayırarak yaklaşım gösteriliyor, hatta ordu içerisinde 'ilerici subay'lardan çoğu zaman medet umuluyordu. Devlet gerçekliğini çözümleme ve bir bütün olarak ele alma yaşanmadığı gibi, askeri zor aygıtlarını elinde bulundurmeyen bir iktidarın bir dakika

bile ayakta kalamayacağı gerçekliğini göz ardı ediyorlardı. İyi niyetliydi; Türkiye halklarının kendi öz dinamikleri ile ayakta kalması, üreten, yaratan emekçi toplumun yöneten ve kendi kararlarını veren bir düzeye gelmesi için mücadele ediyorlardı. Yani toplumduydular. Toplamları için göze almayacakları hiçbir bedel yoktu. Bu anlamda cesaretin timsaliydiler. Toplumsal eşitsizliklere karşı öfkeli ve komünal değerlere tutku düzeyinde bağlıydılar. Kimsenin kimseden üstün olmadığı, özgür, eşit yani sosyalist bir dünya peşindeydiler. Kendilerinden önceki binlerce halk savaşçısı gibi bireysel bir yaşam, kendileri için toplu iğne başı kadar bir şey biriktirmediler. Çoğu yoksul halk çocuğu olduğu gibi şehadetlerinden sonra arkalarında yırtık bir postal, eski bir mont dışında maddi hiçbir şey bırakmadılar. Kapitalist sistemin başı ABD ve NATO kararı ile gerçekleşen 12 Mart 1971 darbesinde tehlike olarak görülen bu devrimci gençlik önderlerinin sahip oldukları maddi birikim ya da devletten pay talep etmeleri değildi. Uluslararası kapitalist sistemin, bölge halklarına karşı ileri bir jandarma karakolu gibi inşa ettiği, bu temelde başta askeri üsler olmak üzere ekonomik ve sosyal ya-

şamda kendisine bağlı kıldığı TC yönetimleri, bu gençlik liderlerinin yarattığı umuttan, direniş tarzı ve geleneğinden, temsil ettikleri özgürlük ve demokrasi arayışının açığa çıkaracağı özgür, demokratik Türkiye gerçekliğinden korktular. Bunun için acımasızca yöneldiler ve kompro ile tasfiye etmekte bir beis görmediler. Türkiye devrimci gençlik önderleri şahsında Türkiye halkına yönelik geliştirdikleri ihanet, bir karşı devrim olmanın çok ötesinde anlam taşıyor. Önder Apo, bu gerçekliği görerek karşı devrimci saldırı dalgasına karşı Kürdistan merkezli bir hesap sorma hareketi geliştirmişti. İşte Türkiye devrimci hareketleri ve bu hareketlerin önde gelen liderleri ve onların şahsında Türkiye halklarının, emekçi ve ezilen kesimlerinin karşı karşıya kaldığı TC ihanetini asla unutmamış, bunun hesabını sorma ve devrimci mücadeleyi geliştirmeyi en temel görevi bilmiştir. Özgürlük Mücadelemiz, Önder Apo'nun öncülüğünde bu çizgiyi koruyarak günümüze ulaşmış ve Türkiye halklarıyla özgür vatanda demokratik uluslaşmayı yaşayarak gerçek ve onurlu toplumsal barışı sağlama iradesiyle, bu zihniyet ve uygulama sahiplerini kahretmeyi başarmıştır.

Türkiye devrim önderlerinin hedefledikleri tüm çıkışlar Kürdistan Özgürlük Hareketi'nin öncülüğünde geliştirilmiştir. Bunun başta öz savunma

boyutu olmak üzere siyasi ve toplumsal boyuttaki tüm adımlarını Önder Apo büyük bir kararlılıkla atmıştır. Eğer şimdi siyasi alanda demokratik, sosyalist, sol yapılar birleşik mücadeleyi geliştirmenin arayışı içerisinde ise yine bunun partisi ve daha da ötesi bir karar mekanizması olarak kongresine sahipse tüm bu hamleler, Türkiye devrim önderlerinin izini takip etme ve anılarına bağlılık temelinde gerçekleşmiştir, gerçekleşmektedir. Her ne kadar sistematik saldırı altında olsa da bu çalışmalar Türkiye halkının demokratik sosyalist yaşam seçeneğinin kendisi olarak ayakta kalmayı sürdürmekte, mücadele etmekte ve her geçen gün daha etkili hale gelmektedir. Bu konuda eleştiri ve özeleştirii konumunda olan ise bu çalışmaları geliştirmekten sorumlu olan güçlerdedir. İnanç ve kararlılıkla demokratik kon-federal sistemi geliştirmek için yapı çalışmaları yürütmeyen devrimci önderlikler, var olan imkanları doğru değerlendirememektedirler. Türkiye'deki soykırımcı sömürgecilik bu durumu görerek saldırı pozisyonunu sürdürmekte ve savaş iklimini yaymak için yoğun bir çaba içerisinde olmaktadır.

Halkların Birleşik Devrimci Hareketi'nin-HBDH kuruluşunun ilanı, Hareketimiz için Önder Apo'nun ortaya koyduğu çizginin somutlaşması, bir hareket olarak pratiğe dökülmesi oluyor. Bu anlamda belki de yarım asırdır ilk defa Türkiye ve Kürdistan halkları, birleşik mücadele yürütmenin zeminine, silahına kavuşuyor. Halkların Birleşik Devrimci Hareketi'nin ilan edildiği 12 Mart 2016 tarihinin ifade ettiği anlam kadar bir de oluştuğu siyasi-askeri atmosferin de büyük önemi vardır. HBDH, Türkiye devrimci önderlerini katlederek Türkiye halklarını mahkum etmek istedikleri faşist kurumsallaşmanın sembol tarihlerinden 12 Mart'ı ilan tarihi seçerek, Türkiye Cumhuriyeti devletinin hakim politikası olan soykırımcı sömürgecilğe, demokratik sosyalist toplum mücadelesi yürütenlere, özgürlük isteyen kadınlara savaş açmış bir sisteme karşıtlığını ortaya koymuştur. Tekrardan belirtmek gerekirse; 12 Mart darbesini geliştirenler Denizler, Hüseyinler ve İbrahimler şahsında demokratik devrimci gelişmeye saldırmışlardı. HBDH ilanı ile Türkiye halklarının tarihine büyük bir direniş mirası bırakan bu devrimcilerin anısına, onların çizgisini pratikleştirme kararlılığı ortaya çıkmıştır. Devrimcilerin ölümsüz olduğunu, harcanan hiçbir emeğin boşa gitmeyeceğini, Önder Apo'nun dediği gibi kayalıklarda gül, betonu yaran ağaç olacağını fakat mutlaka filizleneceğini göstermiştir. Geçen on yıllar içerisinde Türk devlet faşizmi, Türkiye'de Kürt halkının varlık ve özgürlük mücadelesini gerekçe göstererek en ufak bir demokratik gelişme fırsat tanımamış, en ufak bir kıpırdanış vahşi yöntemlerle ortadan kaldırılmak istenmiştir. Türkiye ve Kürdistan halklarının ortak mücadelesinin gelişmemesi için her türlü yönelimi gerçekleştirmiştir. Buna psikolojik saldırı, özel savaş yöntemleri ile manipüle etme, sol-sosyalist güçleri milliyetçilikle baskılamak ve benzeri yöntemlerde dahildir. Fakat Türkiye ve Kürdistan devriminin sadece tarihsel değil güncelde de geleceklerinin birbirine bağlı olması, bunun tüm devrimci hareketler açısından çok daha iyi anlaşılması Halkların Birleşik Devrimci Hareketi'nin mayasını oluşturmuştur. Bu anlamda Denizlerin, Mahirlerin, İbrahimlerin son nefeslerine kadar savunmuş oldukları Kürt halkının varlık ve özgürlük mücadelesi ile Türkiye halklarının demokratik yaşam ve sistem arayışlarının bir devrim programı çerçevesinde bir araya gelmesi oluyor.

PKK olarak HBDH'yi büyük bir kararlılıkla sahipleniyoruz

Şunu rahatlıkla söyleyebiliriz ki; soykırımcı sömürgeci TC devleti, kuruluşundan günümüze HBDH'nin varlığını engellemek istemiştir. HBDH'nin kuruluşu, halklarımızın devrimci mücadelesi ve geleceği açısından büyük bir başarı anlamına gelirken, Türk faşist devlet geleneği açısından ciddi bir yenilgidir. Bu konuya sadece dar askeri gelişmeler açısından bakmadığımızı belirtelim. Elbette eylemde birlikte olan, mevzi yoldaşlığını geliştiren, düşmanına ortak vuruş tarzını yakalayanlar, demokratik sosyalist sistemi de birlikte kurmayı başarırlar. Bu anlamda başlangıç en doğru yerden yapılmıştır. Yine Denizlerin, Mahirlerin geleneğine bağlılık böyle bir hareketin temel mayası olmuştur. Biz çok iyi biliyoruz ki Mahirler Denizleri kurtarmak için eylem yapmışlar, Denizler hangi örgütten olursa olsun, ne kadar farklı strateji ve taktikleri benimserlerse benimsesinler söz konusu halkların çıkarı ve devrimcilerin mücadelesi olduğunda sonuna kadar yoldaşa katılmayı bilmişlerdir. Filistin halkının direnişi ile aynı mevzide savaşımlar, enternasyonalist görevlerini koşa koşa büyük coşkuyla pratikleştirenler, söz konusu aynı coğrafyayı paylaşan, tarihsel ve güncel olarak kaderleri bir olan halklar için bir araya geleceklerdir. Bunun olmaması ya da kendisine sosyalist mücadele temsilcisiyim, Türkiye halklarının özgürlüğünü istiyorum, Kürt halkının varlık ve özgürlük savaşının haklılığına inanıyorum deyip de bir araya gelmeyenlerin devrimciliklerinin, sosyalistliklerinin sorgulanması gerekir. Türkiye'de 'faşizm var ama' diyenler tam devrimcileşmemiş olanlardır. 'Kürt halkının halk olmaktan kaynaklı evrensel haklarını alması ve anayasal statüye kavuşturulan bir varlığa sahip olması gerekir ancak bunu direnmeden gerçekleştiren' diyenler mücadeleden kaçanlar ve sınıfsal olarak uzlaşma arayışı içinde olanlardır. Bu örnekleri HBDH'nin sahip olduğu radikal mücadele çizgisinin anlaşılması için verme gereği duyduk. HBDH'ye dahil olmayarak çeşitli suçlamalar geliştirenler ya da bahanelerle Türkiye'deki devrimci demokratik güçleri parçalayanların durumunun anlaşılması için belirttik. Bu anlamda PKK olarak biz HBDH'yi büyük bir kararlılıkla sahipleniyor ve gelişmesi için her türlü fedakarlığı yapacağımızı belirtiyoruz.

Önder Apo devrimi, bir ittifaklar sorunu olarak tanımlamaktadır. Özgürlük Hareketi olarak onlarca yıllık mücadelemize, açığa çıkardığımız büyük gelişmelere rağmen sonuca gitmede yaşanan zorlanmanın bir nedeni de; Türkiye'deki soykırımcı sömürgeci sistemle yakıcı bir savaşı yürüttüğümüz yarım asırlık süre boyunca Türkiye alanında gerekli ittifakları açığa çıkaramamamız olmaktadır. Önder Apo'nun her zaman bunun arayışında olduğunu, gelişim göstermesi için nasıl özel bir çaba gösterdiğini, her türlü fedakarlığı yaptığını belirttik. Bunu hem Türkiye devrimci gençlik hareketine ve onun önderlerine duyduğu bağlılık ve borç duygusu ile hem de Türkiye ve Kürdistan devriminin birbiri ile olan bağı nedeniyle gerçekleştirmek istemiştir. Kürdistan'da her türlü gelişim açığa çıkmış ve bir halk, devrimci savaş ateşinden küllerinden yeniden doğarcasına doğmasına rağmen kalıcı bir çözümün yani demokratik devrimin gerçekleştirilememiş olması, bu gerçekliğin en çarpıcı göstergesidir. Buradan Kürt halkının geleceğini ve kaderini Türkiye halklarının mücadelesine bağladığımız sonucu çıkarılmamalıdır. Kürt halkının öncülüğünde yürüten devrimci mücadele er ya da

geç sonuca ulaşacaktır. Bunu, kendisini de, Türkiye'yi de, gerektiğinde Ortadoğu ve dünyayı da değiştirip dönüştürerek yapacaktır. Bu gücü de, potansiyeli de vardır. Fakat tüm demokratik halk devrimleri, toplumsal dönüşümler birlikte gelişmiştir. Ortadoğu'da bunun sayısız örneği yaşanmıştır. Hürremilerden, Karimatilere, Bedreddini çıkıştan tarihi Med direnişine kadar bu böyledir. Türkiye Cumhuriyetinin Kürt halkının soykırımına, sömürgeleştirilmesine dayanan sistemi çözümlenmeden ne Türkiye halkları ne de Kürdistan halkının nefes alamayacağını çok daha iyi anlaşıldığı bu tarihsel dönemde, Özgürlük Mücadelemiz HBDH ile gerçek ittifak güçleri ile buluşmuştur. Burada nicelik önemli değildir. İdeolojik, politik ve askeri olarak doğru bir anlayış, siyaset ve eylem çizgisi yakalanmıştır. Bundan sonrası bunun gelişip güçlenmesi, yayılarak Türkiye toplumunda karşılığının yaratılmasına kalmıştır. AKP-MHP faşizminin tüm gerici kesimleri, demokratik, sol, sosyalist güçler ve Kürt Özgürlük Hareketi karşısında bir araya getirerek cumhuriyet tarihinin en kapsamlı saldırılarını yürüttüğü son 6 yıllık süreç içerisinde, tam zamanında kurulan ve gelişme gösteren HBDH, halklarımızın tüm sorunlarına çözüm üretecek devrimci

Önder Apo tüm alanlarda olduğu gibi Türkiye halkı ve onun öncüleriyle ilişkilerini çizgi düzeyinde ele alırken, bu çizgiyi geliştirip güçlendirmeyi de başarmıştır. Sadece bir iddia ve özlem değil, birlikte nasıl yaşanacağı, yani özgürlük sisteminin nasıl somutlaşacağı konusunda hiçbir halk hareketinin ulaşamadığı bir düzeyi açığa çıkarmıştır.

bir karargah olarak rolünü oynamaktadır.

Önder Apo Türkiye halkı ve onun öncüleriyle ilişkilerini çizgi düzeyinde ele aldı

Serxwebûn: Devrimi salt bir askeri başkaldırı olarak görmeyen Önder Apo, toplumsal devrimler çağını da başlattı. Bu yönüyle Türkiye devrimi ve öncüleri Kürdistan devriminde ve demokratik ulus paradigmasında nasıl yaşatılıyor?

Hêlin Ümit: Özgürlük Hareketimiz, içinde şekillendiği Türkiye devrimci gençlik hareketine hem özde hem de biçimde bağlı olmayı, bunu bir ilke düzeyinde geliştirmeyi bilmiştir. Önder Apo'nun PKK'ye katılan Türkiyeli arkadaşlarla yaptığı çok geniş diyaloglar vardır. Yine Türkiye sol-sosyalist hareketinin kadroları ile her bir araya gelişinde, Türkiye ve Kürdistan devriminin iç içeliği ve birlikte gelişmesinin önemi üzerine kapsamlı çözümleme ve değerlendirmeleri vardır. En ağır savaş dönemlerinde Türkiye halklarına seslenmeyi asla bırakmamış, bıkmadan usanmadan 'halkların kardeşliğini' savunmuştur. Hep 'Onların izindeyiz' di-

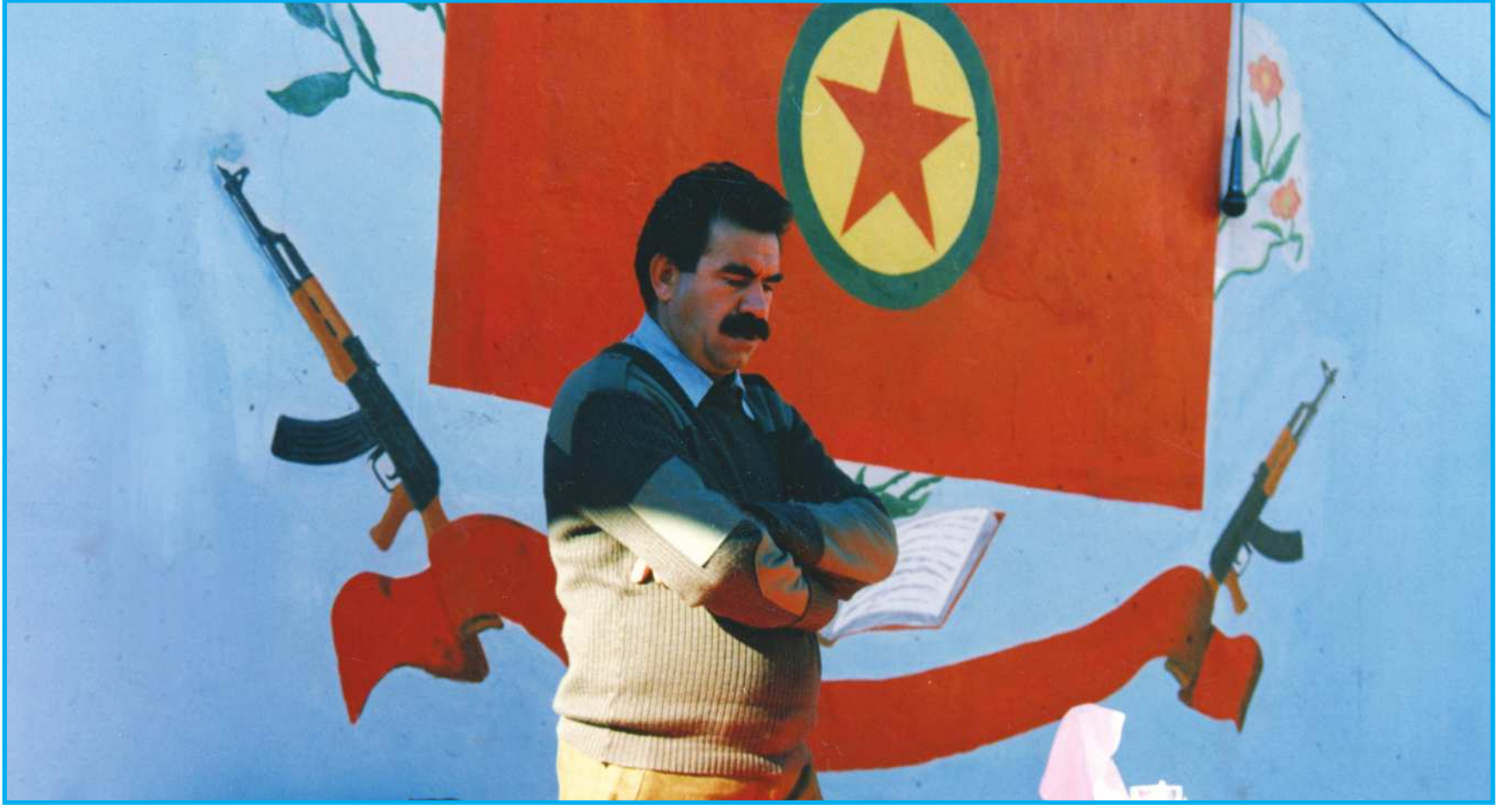
yerek Mahir'i, İbrahim'i, Deniz'i ve özgürlük, demokrasi, sosyalizm için mücadeleden eden devrimcileri işaret etmiştir. Önder Apo tüm alanlarda olduğu gibi Türkiye halkı ve onun öncüleriyle ilişkilerini çizgi düzeyinde ele alırken, bu çizgiyi geliştirip güçlendirmeyi de başarmıştır. Sadece bir iddia ve özlem değil, birlikte nasıl yaşanacağı, sisteme kavuşacağı yani özgürlük sisteminin nasıl somutlaşacağı konusunda hiçbir halk hareketinin ulaşamadığı bir düzeyi açığa çıkarmıştır.

Önder Apo'nun geliştirmiş olduğu 'Özgürlük Sosyolojisi' ve buna dayalı olarak somutlaştırdığı Demokratik Ulus çözümü tüm boyutlarıyla Türkiye ve Kürdistan devriminin birlikte nasıl inşa edileceğinin, yaşayan bir hakikat haline dönüştürüleceğinin yolunu aydınlatmakta ve pratiğini dayatmaktadır. Türkiye halkları adına fakat ona karşılık temelinde inşa edilmiş olan TC gerçekliği çözümlenmeden, ulus devlet ideolojisi etrafında dayatılan tekçilik ve faşizm ile buna dayalı soykırım sistemi çöktürülmeden Türkiye'de devrim gerçekliğini tartışmak afaki hayaller dünyasında gezinmek olacaktır. Buna gerçeklikten kopma hali de denilebilir. Önder Apo öncülüğünde Türkiye devrimi, demokratik uluslaşma çizgisi ile hem gerçekliğine uyanmış hem de özgürlüğü yaşanabilir bir sistem olarak inşa etmenin zamanına girmiştir. Bu anlamda demokratik uluslaşma, Anadolu ve Kürdistan coğrafyasında yaşayan tüm hakikatlerin, kendi öz değerleriyle bir arada yaşama ve birlik oluşturma halidir. Ulus devletçiliğin en katı halinin dayatılarak birbirine düşmanlaştırılmak istenen halklar, demokratik uluslaşma ile ancak birlikte, tamamlayıcı, simbiyotik ilişkiye kavuşabilir. Bu coğrafyada yaşayan halklar günümüz Türkiye'sinde, ulus devletin mülkiyeti altında, sürü anlayışı ile devletin bekası için var olan bir nesne konumundadır. Demokratik uluslaşan Türkiye'de ise ulusu oluşturan tüm unsurlar demokratik bir ilişki sistemi çatısı altında birleşecek, devlet, buna hizmet ettiği oranda kabul görececek bir mekanizma olarak görülmek ve kabul edilmek durumundadır. Kürt Özgürlük Hareketi olarak bizim Türkiye'nin bağımsızlığına da, özgür, eşit ve kardeşçe yaşamına da ancak demokratik ulus çizgisi ve mücadelesi ile ulaşacağımıza inancımız tamdır.

Serxwebûn: Demokratik sosyalizm ile Önder Apo nasıl bir devrimci alternatif sunmaktadır? Bugün bu alternatif başta Kürdistan ve Türkiye halkları olmak üzere Ortadoğu ve dünya ezilenlerine nasıl bir yol çizmektedir?

Hêlin Ümit: Demokratik sosyalizm ideolojisi, Önder Apo'nun 'ruhum' dediği 'Özgürlük Sosyolojisi' savunmasında ifadesine kavuşan felsefik, teorik ve programatik sistematigi ile başta Kürt ve Türkiye halkları olmak üzere bölge ve Ortadoğu insanlığına yeni bir bakış ve yaşam biçimi öngörmektedir. Bu ideoloji sadece kendi demokratik toplum devrimini yapma sorunu ile karşı karşıya kalan halklar açısından değil, tüm insanlığın yaşama, tarihe, topluma, devlet ve iktidar sorunsallığına farklı bir bakış açısı oluşturmaktadır. Bu ideoloji ile ilgilenenler açısından adeta yeni bir dünyanın kapısını aralamaktadır. Bu anlamda, küresel kapitalist sistemi tek modernite, iktidar ve devletçi uygarlığı da tek gelişme alanı olarak tanımlayan devrimini yapma sorunu ile karşı karşıya kalan halklar açısından değil, tüm insanlığın yaşama, tarihe, topluma, devlet ve iktidar sorunsallığına farklı bir bakış açısı oluşturmaktadır. Bu ideoloji ile ilgilenenler açısından adeta yeni bir dünyanın kapısını aralamaktadır. Bu anlamda, küresel kapitalist sistemi tek modernite, iktidar ve devletçi uygarlığı da tek gelişme alanı olarak tanımlayan devrimini yapma sorunu ile karşı karşıya kalan halklar açısından değil, tüm insanlığın yaşama, tarihe, topluma, devlet ve iktidar sorunsallığına farklı bir bakış açısı oluşturmaktadır. Bu ideoloji ile ilgilenenler açısından adeta yeni bir dünyanın kapısını aralamaktadır. Bu anlamda, küresel kapitalist sistemi tek modernite, iktidar ve devletçi uygarlığı da tek gelişme alanı olarak tanımlayan devrimini yapma sorunu ile karşı karşıya kalan halklar açısından değil, tüm insanlığın yaşama, tarihe, topluma, devlet ve iktidar sorunsallığına farklı bir bakış açısı oluşturmaktadır. Bu ideoloji ile ilgilenenler açısından adeta yeni bir dünyanın kapısını aralamaktadır. Bu anlamda, küresel kapitalist sistemi tek modernite, iktidar ve devletçi uygarlığı da tek gelişme alanı olarak tanımlayan devrimini yapma sorunu ile karşı karşıya kalan halklar açısından değil, tüm insanlığın yaşama, tarihe, topluma, devlet ve iktidar sorunsallığına farklı bir bakış açısı oluşturmaktadır. Bu ideoloji ile ilgilenenler açısından adeta yeni bir dünyanın kapısını aralamaktadır. Bu anlamda, küresel kapitalist sistemi tek modernite, iktidar ve devletçi uygarlığı da tek gelişme alanı olarak tanımlayan devrimini yapma sorunu ile karşı karşıya kalan halklar açısından değil, tüm insanlığın yaşama, tarihe, topluma, devlet ve iktidar sorunsallığına farklı bir bakış açısı oluşturmaktadır. Bu ideoloji ile ilgilenenler açısından adeta yeni bir dünyanın kapısını aralamaktadır. Bu anlamda, küresel kapitalist sistemi tek modernite, iktidar ve devletçi uygarlığı da tek gelişme alanı olarak tanımlayan devrimini yapma sorunu ile karşı karşıya kalan halklar açısından değil, tüm insanlığın yaşama, tarihe, topluma, devlet ve iktidar sorunsallığına farklı bir bakış açısı oluşturmaktadır. Bu ideoloji ile ilgilenenler açısından adeta yeni bir dünyanın kapısını aralamaktadır. Bu anlamda, küresel kapitalist sistemi tek modernite, iktidar ve devletçi uygarlığı da tek gelişme alanı olarak tanımlayan devrimini yapma sorunu ile karşı karşıya kalan halklar açısından değil, tüm insanlığın yaşama, tarihe, topluma, devlet ve iktidar sorunsallığına farklı bir bakış açısı oluşturmaktadır. Bu ideoloji ile ilgilenenler açısından adeta yeni bir dünyanın kapısını aralamaktadır. Bu anlamda, küresel kapitalist sistemi tek modernite, iktidar ve devletçi uygarlığı da tek gelişme alanı olarak tanımlayan devrimini yapma sorunu ile karşı karşıya kalan halklar açısından değil, tüm insanlığın yaşama, tarihe, topluma, devlet ve iktidar sorunsallığına farklı bir bakış açısı oluşturmaktadır. Bu ideoloji ile ilgilenenler açısından adeta yeni bir dünyanın kapısını aralamaktadır. Bu anlamda, küresel kapitalist sistemi tek modernite, iktidar ve devletçi uygarlığı da tek gelişme alanı olarak tanımlayan devrimini yapma sorunu ile karşı karşıya kalan halklar açısından değil, tüm insanlığın yaşama, tarihe, topluma, devlet ve iktidar sorunsallığına farklı bir bakış açısı oluşturmaktadır. Bu ideoloji ile ilgilenenler açısından adeta yeni bir dünyanın kapısını aralamaktadır. Bu anlamda, küresel kapitalist sistemi tek modernite, iktidar ve devletçi uygarlığı da tek gelişme alanı olarak tanımlayan devrimini yapma sorunu ile karşı karşıya kalan halklar açısından değil, tüm insanlığın yaşama, tarihe, topluma, devlet ve iktidar sorunsallığına farklı bir bakış açısı oluşturmaktadır. Bu ideoloji ile ilgilenenler açısından adeta yeni bir dünyanın kapısını aralamaktadır. Bu anlamda, küresel kapitalist sistemi tek modernite, iktidar ve devletçi uygarlığı da tek gelişme alanı olarak tanımlayan devrimini yapma sorunu ile karşı karşıya kalan halklar açısından değil, tüm insanlığın yaşama, tarihe, topluma, devlet ve iktidar sorunsallığına farklı bir bakış açısı oluşturmaktadır. Bu ideoloji ile ilgilenenler açısından adeta yeni bir dünyanın kapısını aralamaktadır. Bu anlamda, küresel kapitalist sistemi tek modernite, iktidar ve devletçi uygarlığı da tek gelişme alanı olarak tanımlayan devrimini yapma sorunu ile karşı karşıya kalan halklar açısından değil, tüm insanlığın yaşama, tarihe, topluma, devlet ve iktidar sorunsallığına farklı bir bakış açısı oluşturmaktadır. Bu ideoloji ile ilgilenenler açısından adeta yeni bir dünyanın kapısını aralamaktadır. Bu anlamda, küresel kapitalist sistemi tek modernite, iktidar ve devletçi uygarlığı da tek gelişme alanı olarak tanımlayan devrimini yapma sorunu ile karşı karşıya kalan halklar açısından değil, tüm insanlığın yaşama, tarihe, topluma, devlet ve iktidar sorunsallığına farklı bir bakış açısı oluşturmaktadır. Bu ideoloji ile ilgilenenler açısından adeta yeni bir dünyanın kapısını aralamaktadır. Bu anlamda, küresel kapitalist sistemi tek modernite, iktidar ve devletçi uygarlığı da tek gelişme alanı olarak tanımlayan devrimini yapma sorunu ile karşı karşıya kalan halklar açısından değil, tüm insanlığın yaşama, tarihe, topluma, devlet ve iktidar sorunsallığına farklı bir bakış açısı oluşturmaktadır. Bu ideoloji ile ilgilenenler açısından adeta yeni bir dünyanın kapısını aralamaktadır. Bu anlamda, küresel kapitalist sistemi tek modernite, iktidar ve devletçi uygarlığı da tek gelişme alanı olarak tanımlayan devrimini yapma sorunu ile karşı karşıya kalan halklar açısından değil, tüm insanlığın yaşama, tarihe, topluma, devlet ve iktidar sorunsallığına farklı bir bakış açısı oluşturmaktadır. Bu ideoloji ile ilgilenenler açısından adeta yeni bir dünyanın kapısını aralamaktadır. Bu anlamda, küresel kapitalist sistemi tek modernite, iktidar ve devletçi uygarlığı da tek gelişme alanı olarak tanımlayan devrimini yapma sorunu ile karşı karşıya kalan halklar açısından değil, tüm insanlığın yaşama, tarihe, topluma, devlet ve iktidar sorunsallığına farklı bir bakış açısı oluşturmaktadır. Bu ideoloji ile ilgilenenler açısından adeta yeni bir dünyanın kapısını aralamaktadır. Bu anlamda, küresel kapitalist sistemi tek modernite, iktidar ve devletçi uygarlığı da tek gelişme alanı olarak tanımlayan devrimini yapma sorunu ile karşı karşıya kalan halklar açısından değil, tüm insanlığın yaşama, tarihe, topluma, devlet ve iktidar sorunsallığına farklı bir bakış açısı oluşturmaktadır. Bu ideoloji ile ilgilenenler açısından adeta yeni bir dünyanın kapısını aralamaktadır. Bu anlamda, küresel kapitalist sistemi tek modernite, iktidar ve devletçi uygarlığı da tek gelişme alanı olarak tanımlayan devrimini yapma sorunu ile karşı karşıya kalan halklar açısından değil, tüm insanlığın yaşama, tarihe, topluma, devlet ve iktidar sorunsallığına farklı bir bakış açısı oluşturmaktadır. Bu ideoloji ile ilgilenenler açısından adeta yeni bir dünyanın kapısını aralamaktadır. Bu anlamda, küresel kapitalist sistemi tek modernite, iktidar ve devletçi uygarlığı da tek gelişme alanı olarak tanımlayan devrimini yapma sorunu ile karşı karşıya kalan halklar açısından değil, tüm insanlığın yaşama, tarihe, topluma, devlet ve iktidar sorunsallığına farklı bir bakış açısı oluşturmaktadır. Bu ideoloji ile ilgilenenler açısından adeta yeni bir dünyanın kapısını aralamaktadır. Bu anlamda, küresel kapitalist sistemi tek modernite, iktidar ve devletçi uygarlığı da tek gelişme alanı olarak tanımlayan devrimini yapma sorunu ile karşı karşıya kalan halklar açısından değil, tüm insanlığın yaşama, tarihe, topluma, devlet ve iktidar sorunsallığına farklı bir bakış açısı oluşturmaktadır. Bu ideoloji ile ilgilenenler açısından adeta yeni bir dünyanın kapısını aralamaktadır. Bu anlamda, küresel kapitalist sistemi tek modernite, iktidar ve devletçi uygarlığı da tek gelişme alanı olarak tanımlayan devrimini yapma sorunu ile karşı karşıya kalan halklar açısından değil, tüm insanlığın yaşama, tarihe, topluma, devlet ve iktidar sorunsallığına farklı bir bakış açısı oluşturmaktadır. Bu ideoloji ile ilgilenenler açısından adeta yeni bir dünyanın kapısını aralamaktadır. Bu anlamda, küresel kapitalist sistemi tek modernite, iktidar ve devletçi uygarlığı da tek gelişme alanı olarak tanımlayan devrimini yapma sorunu ile karşı karşıya kalan halklar açısından değil, tüm insanlığın yaşama, tarihe, topluma, devlet ve iktidar sorunsallığına farklı bir bakış açısı oluşturmaktadır. Bu ideoloji ile ilgilenenler açısından adeta yeni bir dünyanın kapısını aralamaktadır. Bu anlamda, küresel kapitalist sistemi tek modernite, iktidar ve devletçi uygarlığı da tek gelişme alanı olarak tanımlayan devrimini yapma sorunu ile karşı karşıya kalan halklar açısından değil, tüm insanlığın yaşama, tarihe, topluma, devlet ve iktidar sorunsallığına farklı bir bakış açısı oluşturmaktadır. Bu ideoloji ile ilgilenenler açısından adeta yeni bir dünyanın kapısını aralamaktadır. Bu anlamda, küresel kapitalist sistemi tek modernite, iktidar ve devletçi uygarlığı da tek gelişme alanı olarak tanımlayan devrimini yapma sorunu ile karşı karşıya kalan halklar açısından değil, tüm insanlığın yaşama, tarihe, topluma, devlet ve iktidar sorunsallığına farklı bir bakış açısı oluşturmaktadır. Bu ideoloji ile ilgilenenler açısından adeta yeni bir dünyanın kapısını aralamaktadır. Bu anlamda, küresel kapitalist sistemi tek modernite, iktidar ve devletçi uygarlığı da tek gelişme alanı olarak tanımlayan devrimini yapma sorunu ile karşı karşıya kalan halklar açısından değil, tüm insanlığın yaşama, tarihe, topluma, devlet ve iktidar sorunsallığına farklı bir bakış açısı oluşturmaktadır. Bu ideoloji ile ilgilenenler açısından adeta yeni bir dünyanın kapısını aralamaktadır. Bu anlamda, küresel kapitalist sistemi tek modernite, iktidar ve devletçi uygarlığı da tek gelişme alanı olarak tanımlayan devrimini yapma sorunu ile karşı karşıya kalan halklar açısından değil, tüm insanlığın yaşama, tarihe, topluma, devlet ve iktidar sorunsallığına farklı bir bakış açısı oluşturmaktadır. Bu ideoloji ile ilgilenenler açısından adeta yeni bir dünyanın kapısını aralamaktadır. Bu anlamda, küresel kapitalist sistemi tek modernite, iktidar ve devletçi uygarlığı da tek gelişme alanı olarak tanımlayan devrimini yapma sorunu ile karşı karşıya kalan halklar açısından değil, tüm insanlığın yaşama, tarihe, topluma, devlet ve iktidar sorunsallığına farklı bir bakış açısı oluşturmaktadır. Bu ideoloji ile ilgilenenler açısından adeta yeni bir dünyanın kapısını aralamaktadır. Bu anlamda, küresel kapitalist sistemi tek modernite, iktidar ve devletçi uygarlığı da tek gelişme alanı olarak tanımlayan devrimini yapma sorunu ile karşı karşıya kalan halklar açısından değil, tüm insanlığın yaşama, tarihe, topluma, devlet ve iktidar sorunsallığına farklı bir bakış açısı oluşturmaktadır. Bu ideoloji ile ilgilenenler açısından adeta yeni bir dünyanın kapısını aralamaktadır. Bu anlamda, küresel kapitalist sistemi tek modernite, iktidar ve devletçi uygarlığı da tek gelişme alanı olarak tanımlayan devrimini yapma sorunu ile karşı karşıya kalan halklar açısından değil, tüm insanlığın yaşama, tarihe, topluma, devlet ve iktidar sorunsallığına farklı bir bakış açısı oluşturmaktadır. Bu ideoloji ile ilgilenenler açısından adeta yeni bir dünyanın kapısını aralamaktadır. Bu anlamda, küresel kapitalist sistemi tek modernite, iktidar ve devletçi uygarlığı da tek gelişme alanı olarak tanımlayan devrimini yapma sorunu ile karşı karşıya kalan halklar açısından değil, tüm insanlığın yaşama, tarihe, topluma, devlet ve iktidar sorunsallığına farklı bir bakış açısı oluşturmaktadır. Bu ideoloji ile ilgilenenler açısından adeta yeni bir dünyanın kapısını aralamaktadır. Bu anlamda, küresel kapitalist sistemi tek modernite, iktidar ve devletçi uygarlığı da tek gelişme alanı olarak tanımlayan devrimini yapma sorunu ile karşı karşıya kalan halklar açısından değil, tüm insanlığın yaşama, tarihe, topluma, devlet ve iktidar sorunsallığına farklı bir bakış açısı oluşturmaktadır. Bu ideoloji ile ilgilenenler açısından adeta yeni bir dünyanın kapısını aralamaktadır. Bu anlamda, küresel kapitalist sistemi tek modernite, iktidar ve devletçi uygarlığı da tek gelişme alanı olarak tanımlayan devrimini yapma sorunu ile karşı karşıya kalan halklar açısından değil, tüm insanlığın yaşama, tarihe, topluma, devlet ve iktidar sorunsallığına farklı bir bakış açısı oluşturmaktadır. Bu ideoloji ile ilgilenenler açısından adeta yeni bir dünyanın kapısını aralamaktadır. Bu anlamda, küresel kapitalist sistemi tek modernite, iktidar ve devletçi uygarlığı da tek gelişme alanı olarak tanımlayan devrimini yapma sorunu ile karşı karşıya kalan halklar açısından değil, tüm insanlığın yaşama, tarihe, topluma, devlet ve iktidar sorunsallığına farklı bir bakış açısı oluşturmaktadır. Bu ideoloji ile ilgilenenler açısından adeta yeni bir dünyanın kapısını aralamaktadır. Bu anlamda, küresel kapitalist sistemi tek modernite, iktidar ve devletçi uygarlığı da tek gelişme alanı olarak tanımlayan devrimini yapma sorunu ile karşı karşıya kalan halklar açısından değil, tüm insanlığın yaşama, tarihe, topluma, devlet ve iktidar sorunsallığına farklı bir bakış açısı oluşturmaktadır. Bu ideoloji ile ilgilenenler açısından adeta yeni bir dünyanın kapısını aralamaktadır. Bu anlamda, küresel kapitalist sistemi tek modernite, iktidar ve devletçi uygarlığı da tek gelişme alanı olarak tanımlayan devrimini yapma sorunu ile karşı karşıya kalan halklar açısından değil, tüm insanlığın yaşama, tarihe, topluma, devlet ve iktidar sorunsallığına farklı bir bakış açısı oluşturmaktadır. Bu ideoloji ile ilgilenenler açısından adeta yeni bir dünyanın kapısını aralamaktadır. Bu anlamda, küresel kapitalist sistemi tek modernite, iktidar ve devletçi uygarlığı da tek gelişme alanı olarak tanımlayan devrimini yapma sorunu ile karşı karşıya kalan halklar açısından değil, tüm insanlığın yaşama, tarihe, topluma, devlet ve iktidar sorunsallığına farklı bir bakış açısı oluşturmaktadır. Bu ideoloji ile ilgilenenler açısından adeta yeni bir dünyanın kapısını aralamaktadır. Bu anlamda, küresel kapitalist sistemi tek modernite, iktidar ve devletçi uygarlığı da tek gelişme alanı olarak tanımlayan devrimini yapma sorunu ile karşı karşıya kalan halklar açısından değil, tüm insanlığın yaşama, tarihe, topluma, devlet ve iktidar sorunsallığına farklı bir bakış açısı oluşturmaktadır. Bu ideoloji ile ilgilenenler açısından adeta yeni bir dünyanın kapısını aralamaktadır. Bu anlamda, küresel kapitalist sistemi tek modernite, iktidar ve devletçi uygarlığı da tek gelişme alanı olarak tanımlayan devrimini yapma sorunu ile karşı karşıya kalan halklar açısından değil, tüm insanlığın yaşama, tarihe, topluma, devlet ve iktidar sorunsallığına farklı bir bakış açısı oluşturmaktadır. Bu ideoloji ile ilgilenenler açısından adeta yeni bir dünyanın kapısını aralamaktadır. Bu anlamda, küresel kapitalist sistemi tek modernite, iktidar ve devletçi uygarlığı da tek gelişme alanı olarak tanımlayan devrimini yapma sorunu ile karşı karşıya kalan halklar açısından değil, tüm insanlığın yaşama, tarihe, topluma, devlet ve iktidar sorunsallığına farklı bir bakış açısı oluşturmaktadır. Bu ideoloji ile ilgilenenler açısından adeta yeni bir dünyanın kapısını aralamaktadır. Bu anlamda, küresel kapitalist sistemi tek modernite, iktidar ve devletçi uygarlığı da tek gelişme alanı olarak tanımlayan devrimini yapma sorunu ile karşı karşıya kalan halklar açısından değil, tüm insanlığın yaşama, tarihe, topluma, devlet ve iktidar sorunsallığına farklı bir bakış açısı oluşturmaktadır. Bu ideoloji ile ilgilenenler açısından adeta yeni bir dünyanın kapısını aralamaktadır. Bu anlamda, küresel kapitalist sistemi tek modernite, iktidar ve devletçi uygarlığı da tek gelişme alanı olarak tanımlayan devrimini yapma sorunu ile karşı karşıya kalan halklar açısından değil, tüm insanlığın yaşama, tarihe, topluma, devlet ve iktidar sorunsallığına farklı bir bakış açısı oluşturmaktadır. Bu ideoloji ile ilgilenenler açısından adeta yeni bir dünyanın kapısını aralamaktadır. Bu anlamda, küresel kapitalist sistemi tek modernite, iktidar ve devletçi uygarlığı da tek gelişme alanı olarak tanımlayan devrimini yapma sorunu ile karşı karşıya kalan halklar açısından değil, tüm insanlığın yaşama, tarihe, topluma, devlet ve iktidar sorunsallığına farklı bir bakış açısı oluşturmaktadır. Bu ideoloji ile ilgilenenler açısından adeta yeni bir dünyanın kapısını aralamaktadır. Bu anlamda, küresel kapitalist sistemi tek modernite, iktidar ve devletçi uygarlığı da tek gelişme alanı olarak tanımlayan devrimini yapma sorunu ile karşı karşıya kalan halklar açısından değil, tüm insanlığın yaşama, tarihe, topluma, devlet ve iktidar sorunsallığına farklı bir bakış açısı oluşturmaktadır. Bu ideoloji ile ilgilenenler açısından adeta yeni bir dünyanın kapısını aralamaktadır. Bu anlamda, küresel kapitalist sistemi tek modernite, iktidar ve devletçi uygarlığı da tek gelişme alanı olarak tanımlayan devrimini yapma sorunu ile karşı karşıya kalan halklar açısından değil, tüm insanlığın yaşama, tarihe, topluma, devlet ve iktidar sorunsallığına farklı bir bakış açısı oluşturmaktadır. Bu ideoloji ile ilgilenenler açısından adeta yeni bir dünyanın kapısını aralamaktadır. Bu anlamda, küresel kapitalist sistemi tek modernite, iktidar ve devletçi uygarlığı da tek gelişme alanı olarak tanımlayan devrimini yapma sorunu ile karşı karşıya kalan halklar açısından değil, tüm insanlığın yaşama, tarihe, topluma, devlet ve iktidar sorunsallığına farklı bir bakış açısı oluşturmaktadır. Bu ideoloji ile ilgilenenler açısından adeta yeni bir dünyanın kapısını aralamaktadır. Bu anlamda, küresel kapitalist sistemi tek modernite, iktidar ve devletçi uygarlığı da tek gelişme alanı olarak tanımlayan devrimini yapma sorunu ile karşı karşıya kalan halklar açısından değil, tüm insanlığın yaşama, tarihe, topluma, devlet ve iktidar sorunsallığına farklı bir bakış açısı oluşturmaktadır. Bu ideoloji ile ilgilenenler açısından adeta yeni bir dünyanın kapısını aralamaktadır. Bu anlamda, küresel kapitalist sistemi tek modernite, iktidar ve devletçi uygarlığı da tek gelişme alanı olarak tanımlayan devrimini yapma sorunu ile karşı karşıya kalan halklar açısından değil, tüm insanlığın yaşama, tarihe, topluma, devlet ve iktidar sorunsallığına farklı bir bakış açısı oluşturmaktadır. Bu ideoloji ile ilgilenenler açısından adeta yeni bir dünyanın kapısını aralamaktadır. Bu anlamda, küresel kapitalist sistemi tek modernite, iktidar ve devletçi uygarlığı da tek gelişme alanı olarak tanımlayan devrimini yapma sorunu ile karşı karşıya kalan halklar açısından değil, tüm insanlığın yaşama, tarihe, topluma, devlet ve iktidar sorunsallığına farklı bir bakış açısı oluşturmaktadır. Bu ideoloji ile ilgilenenler açısından adeta yeni bir dünyanın kapısını aralamaktadır. Bu anlamda, küresel kapitalist sistemi tek modernite, iktidar ve devletçi uygarlığı da tek gelişme alanı olarak tanımlayan devrimini yapma sorunu ile karşı karşıya kalan halklar açısından değil, tüm insanlığın yaşama, tarihe, topluma, devlet ve iktidar sorunsallığına farklı bir bakış açısı oluşturmaktadır. Bu ideoloji ile ilgilenenler açısından adeta yeni bir dünyanın kapısını aralamaktadır. Bu anlamda, küresel kapitalist sistemi tek modernite, iktidar ve devletçi uygarlığı da tek gelişme alanı olarak tanımlayan devrimini yapma sorunu ile karşı karşıya kalan halklar açısından değil, tüm insanlığın yaşama, tarihe, topluma, devlet ve iktidar sorunsallığına farklı bir bakış açısı oluşturmaktadır. Bu ideoloji ile ilgilenenler açısından adeta yeni bir dünyanın kapısını aralamaktadır. Bu anlamda, küresel kapitalist sistemi tek modernite, iktidar ve devletçi uygarlığı da tek gelişme alanı olarak tanımlayan devrimini yapma sorunu ile karşı karşıya kalan halklar açısından değil, tüm insanlığın yaşama, tarihe, topluma, devlet ve iktidar sorunsallığına farklı bir bakış açısı oluşturmaktadır. Bu ideoloji ile ilgilenenler açısından adeta yeni bir dünyanın kapısını aralamaktadır. Bu anlamda, küresel kapitalist sistemi tek modernite, iktidar ve devletçi uygarlığı da tek gelişme alanı olarak tanımlayan devrimini yapma sorunu ile karşı karşıya kalan halklar açısından değil, tüm insanlığın yaşama, tarihe, topluma, devlet ve iktidar sorunsallığına farklı bir bakış açısı oluşturmaktadır. Bu ideoloji ile ilgilenenler açısından adeta yeni bir dünyanın kapısını aralamaktadır. Bu anlamda, küresel kapitalist sistemi tek modernite, iktidar ve devletçi uygarlığı da tek gelişme alanı olarak tanımlayan devrimini yapma sorunu ile karşı karşıya kalan halklar açısından değil, tüm insanlığın yaşama, tarihe, topluma, devlet ve iktidar sorunsallığına farklı bir bakış açısı oluşturmaktadır. Bu ideoloji ile ilgilenenler açısından adeta yeni bir dünyanın kapısını aralamaktadır. Bu anlamda, küresel kapitalist sistemi tek modernite, iktidar ve devletçi uygarlığı da tek gelişme alanı olarak tanımlayan devrimini yapma sorunu ile karşı karşıya kalan halklar açısından değil, tüm insanlığın yaşama, tarihe, topluma, devlet ve iktidar sorunsallığına farklı bir bakış açısı oluşturmaktadır. Bu ideoloji ile ilgilenenler açısından adeta yeni bir dünyanın kapısını aralamaktadır. Bu anlamda, küresel kapitalist sistemi tek modernite, iktidar ve devletçi uygarlığı da tek gelişme alanı olarak tanımlayan devrimini yapma sorunu ile karşı karşıya kalan halklar açısından değil, tüm insanlığın yaşama, tarihe, topluma, devlet ve iktidar sorunsallığına farklı bir bakış açısı oluşturmaktadır. Bu ideoloji ile ilgilenenler açısından adeta yeni bir dünyanın kapısını aralamaktadır. Bu anlamda, küresel kapitalist sistemi tek modernite, iktidar ve devletçi uygarlığı da tek gelişme alanı olarak tanımlayan devrimini yapma sorunu ile karşı karşıya kalan halklar açısından değil, tüm insanlığın yaşama, tarihe, topluma, devlet ve iktidar sorunsallığına farklı bir bakış açısı oluşturmaktadır. Bu ideoloji ile ilgilenenler açısından adeta yeni bir dünyanın kapısını aralamaktadır. Bu anlamda, küresel kapitalist sistemi tek modernite, iktidar ve devletçi uygarlığı da tek gelişme alanı olarak tanımlayan devrimini yapma sorunu ile karşı karşıya kalan halklar açısından değil, tüm insanlığın yaşama, tarihe, topluma, devlet ve iktidar sorunsallığına farklı bir bakış açısı oluşturmaktadır. Bu ideoloji ile ilgilenenler açısından adeta yeni bir dünyanın kapısını aralamaktadır. Bu anlamda, küresel kapitalist sistemi tek modernite, iktidar ve devletçi uygarlığı da tek gelişme alanı olarak tanımlayan devrimini yapma sorunu ile karşı karşıya kalan halklar açısından değil, tüm insanlığın yaşama, tarihe, topluma, devlet ve iktidar sorunsallığına farklı bir bakış açısı oluşturmaktadır. Bu ideoloji ile ilgilenenler açısından adeta yeni bir dünyanın kapısını aralamaktadır. Bu anlamda, küresel kapitalist sistemi tek modernite, iktidar ve devletçi uygarlığı da tek gelişme alanı olarak tanımlayan devrimini yapma sorunu ile karşı karşıya kalan halklar açısından değil, tüm insanlığın yaşama, tarihe, topluma, devlet ve iktidar sorunsallığına farklı bir bakış açısı oluşturmaktadır. Bu ideoloji ile ilgilenenler açısından adeta yeni bir dünyanın kapısını aralamaktadır. Bu anlamda, küresel kapitalist sistemi tek modernite, iktidar ve devletçi uygarlığı da tek gelişme alanı olarak tanımlayan devrimini yapma sorunu ile karşı karşıya kalan halklar açısından değil, tüm insanlığın yaşama, tarihe, topluma, devlet ve iktidar sorunsallığına farklı bir bakış açısı oluşturmaktadır. Bu ideoloji ile ilgilenenler açısından adeta yeni bir dünyanın kapısını aralamaktadır. Bu anlamda, küresel kapitalist sistemi tek modernite, iktidar ve devletçi uygarlığı da tek gelişme alanı olarak tanımlayan devrimini yapma sorunu ile karşı karşıya kalan halklar açısından değil, tüm insanlığın yaşama, tarihe, topluma, devlet ve iktidar sorunsallığına farklı bir bakış açısı oluşturmaktadır. Bu ideoloji ile ilgilenenler açısından adeta yeni bir dünyanın kapısını aralamaktadır. Bu anlamda, küresel kapitalist sistemi tek modernite, iktidar ve devletçi uygarlığı da tek gelişme alanı olarak tanımlayan devrimini yapma sorunu ile karşı karşıya kalan halklar açısından değil, tüm insanlığın yaşama, tarihe, topluma, devlet ve iktidar sorunsallığına farklı bir bakış açısı oluşturmaktadır. Bu ideoloji ile ilgilenenler açısından adeta yeni bir dünyanın kapısını aralamaktadır. Bu anlamda, küresel kapitalist sistemi tek modernite, iktidar ve devletçi uygarlığı da tek gelişme alanı olarak tanımlayan devrimini yapma sorunu ile karşı karşıya kalan halklar açısından değil, tüm insanlığın yaşama, tarihe, topluma, devlet ve iktidar sorunsallığına farklı bir bakış açısı oluşturmaktadır. Bu ideoloji ile ilgilenenler açısından adeta yeni bir dünyanın kapısını aralamaktadır. Bu anlamda, küresel kapitalist sistemi tek modernite, iktidar ve devletçi uygarlığı da tek gelişme alanı olarak tanımlayan devrimini yapma sorunu ile karşı karşıya kalan halklar açısından değil, tüm insanlığın yaşama, tarihe, topluma, devlet ve iktidar sorunsallığına farklı bir bakış açısı oluşturmaktadır. Bu ideoloji ile ilgilenenler açısından adeta yeni bir dünyanın kapısını aralamaktadır. Bu anlamda, küresel kapitalist sistemi tek modernite, iktidar ve devletçi uygarlığı da tek gelişme alanı olarak tanımlayan devrimini yapma sorunu ile karşı karşıya kalan halklar açısından değil, tüm insanlığın yaşama, tarihe, topluma, devlet ve iktidar sorunsallığına farklı bir bakış açısı oluşturmaktadır. Bu ideoloji ile ilgilenenler açısından adeta yeni bir dünyanın kapısını aralamaktadır. Bu anlamda, küresel kapitalist sistemi tek modernite, iktidar ve devletçi uygarlığı da tek gelişme alanı olarak tanımlayan devrimini yapma sorunu ile karşı karşıya kalan halklar açısından değil, tüm insanlığın yaşama, tarihe, topluma, devlet ve iktidar sorunsallığına farklı bir bakış açısı oluşturmaktadır. Bu ideoloji ile ilgilenenler açısından adeta yeni bir dünyanın kapısını aralamaktadır. Bu anlamda, küresel kapitalist sistemi tek modernite, iktidar ve devletçi uygarlığı da tek gelişme alanı olarak tanımlayan devrimini yapma sorunu ile karşı karşıya kalan halklar açısından değil, tüm insanlığın yaşama, tarihe, topluma, devlet ve iktidar sorunsallığına farklı bir bakış açısı oluşturmaktadır. Bu ideoloji ile ilgilenenler açısından adeta yeni bir dünyanın kapısını aralamaktadır. Bu anlamda, küresel kapitalist sistemi tek modernite, iktidar ve devletçi uygarlığı da tek gelişme alanı olarak tanımlayan devrimini yapma sorunu ile karşı karşıya kalan halklar açısından değil, tüm insanlığın yaşama, tarihe, topluma, devlet ve iktidar sorunsallığına farklı bir bakış açısı oluşturmaktadır. Bu ideoloji ile ilgilenenler açısından adeta yeni bir dünyanın kapısını aralamaktadır. Bu anlamda, küresel kapitalist sistemi tek modernite, iktidar ve devletçi uygarlığı da tek gelişme alanı olarak tanımlayan devrimini yapma sorunu ile karşı karşıya kalan halklar açısından değil, tüm insanlığın yaşama, tarihe, topluma, devlet ve iktidar sorunsallığına farklı bir bakış açısı oluşturmaktadır. Bu ideoloji ile ilgilenenler açısından adeta yeni bir dünyanın kapısını aralamaktadır. Bu anlamda, küresel kapitalist sistemi tek modernite, iktidar ve devletçi uygarlığı da tek gelişme alanı olarak tanımlayan devrimini yapma sorunu ile karşı karşıya kalan halklar açısından değil, tüm insanlığın yaşama, tarihe, topluma, devlet ve iktidar sorunsallığına farklı bir bakış açısı oluşturmaktadır. Bu ideoloji ile ilgilenenler açısından adeta yeni bir dünyanın kapısını aralamaktadır. Bu anlamda, küresel kapitalist sistemi tek modernite, iktidar ve devletçi uygarlığı da tek gelişme alanı olarak tanımlayan devrimini yapma sorunu ile karşı karşıya kalan halklar açısından değil, tüm insanlığın yaşama, tarihe, topluma, devlet ve iktidar sorunsallığına farklı bir bakış açısı oluşturmaktadır. Bu ideoloji ile ilgilenenler açısından adeta yeni bir dünyanın kapısını aralamaktadır. Bu anlamda, küresel kapitalist sistemi tek modernite, iktidar ve devletçi uygarlığı da tek gelişme alanı olarak tanımlayan devrimini yapma sorunu ile karşı karşıya kalan halklar açısından değil, tüm insanlığın yaşama, tarihe, topluma, devlet ve iktidar sorunsallığına farklı bir bakış açısı oluşturmaktadır. Bu ideoloji ile ilgilenenler açısından adeta yeni bir dünyanın kapısını aralamaktadır. Bu anlamda, küresel kapitalist sistemi tek modernite, iktidar ve devletçi uygarlığı da tek gelişme alanı olarak tanımlayan devrimini yapma sorunu ile karşı karşıya kalan halklar açısından değil, tüm insanlığın yaşama, tarihe, topluma, devlet ve iktidar sorunsallığına farklı bir bakış açısı oluşturmaktadır. Bu ideoloji ile ilgilenenler açısından adeta yeni bir dünyanın kapısını aralamaktadır. Bu anlamda, küresel kapitalist sistemi tek modernite, iktidar ve devletçi uygarlığı da tek gelişme alanı olarak tanımlayan devrimini yapma sorunu ile karşı karşıya kalan halklar açısından değil, tüm insanlığın yaşama, tarihe, topluma, devlet ve iktidar sorunsallığına farklı bir bakış açısı oluşturmaktadır. Bu ideoloji ile ilgilenenler açısından adeta yeni bir dünyanın kapısını aralamaktadır. Bu anlamda, küresel kapitalist sistemi tek modernite, iktidar ve devletçi uygarlığı da tek gelişme alanı olarak tanımlayan devrimini yapma sorunu ile karşı karşıya kalan halklar açısından değil, tüm insanlığın yaşama, tarihe, topluma, devlet ve iktidar sorunsallığına farklı bir bakış açısı oluşturmaktadır. Bu ideoloji ile ilgilenenler açısından adeta yeni bir dünyanın kapısını aralamaktadır. Bu anlamda, küresel kapitalist sistemi tek modernite, iktidar ve devletçi uygarlığı da tek gelişme alanı olarak tanımlayan devrimini yapma sorunu ile karşı karşıya kalan halklar açısından değil, tüm insanlığın yaşama, tarihe, topluma, devlet ve iktidar sorunsallığına farklı bir bakış açısı oluşturmaktadır. Bu ideoloji ile ilgilenenler açısından adeta yeni bir dünyanın kapısını aralamaktadır. Bu anlamda, küresel kapitalist sistemi tek modernite, iktidar ve devletçi uygarlığı da tek gelişme alanı olarak tanımlayan devrimini yapma sorunu ile karşı karşıya kalan halklar açısından değil, tüm insanlığın yaşama, tarihe, topluma, devlet ve iktidar sorunsallığına farklı bir bakış açısı oluşturmaktadır. Bu ideoloji ile ilgilenenler açısından adeta yeni bir dünyanın kapısını aralamaktadır. Bu anlamda, küresel kapitalist sistemi tek modernite, iktidar ve devletçi uygarlığı da tek gelişme alanı olarak tanımlayan devrimini yapma sorunu ile karşı karşıya kalan halklar açısından değil, tüm insanlığın yaşama, tarihe, topluma, devlet ve iktidar sorunsallığına farklı bir bakış açısı oluşturmaktadır. Bu ideoloji ile ilgilenenler açısından adeta yeni bir dünyanın kapısını aralamaktadır. Bu anlamda, küresel kapitalist sistemi tek modernite, iktidar ve devletçi uygarlığı da tek gelişme alanı olarak tanımlayan devrimini yapma sorunu ile karşı karşıya kalan halklar açısından değil, tüm insanlığın yaşama, tarihe, topluma, devlet ve iktidar sorunsallığına farklı bir bakış açısı oluşturmaktadır. Bu ideoloji ile ilgilenenler açısından adeta yeni bir dünyanın kapısını aralamaktadır. Bu anlamda, küresel kapitalist sistemi tek modernite, iktidar ve devletçi uygarlığı da tek gelişme alanı olarak tanımlayan devrimini yap

Rêber Apo'nun 18 Mayıs 1994 çözümlemesinden alınmıştır

Şehidin anısına gereken karşılığı verin!

Yaşadığımız binlerce şehadet olayı vardır. Onlarla aranızdaki mesafeyi çok açmışsınız, onlara çok ters düşmüşsünüz. Onlara karşı ihanet içindesiniz. Gelişemeyişinizin, duyarsızlaşmanızın veya giderek yücelmemenizin ve sahtekârlığa meyil göstermenizin altında bu gerçeklik yatar. Şehidi çok kolay unutuyorsunuz, şehide çok kolay ters düşüyorsunuz.

Mayıs şehitleri ayı ve 18 Mayıs Şehitler Gününde tüm şehitlerimizi saygıyla anarken, bütün gücümüzle anılarının gereklerini yerine getirmesini bilmeliyiz.

Hareketimizin ilk grup aşamasında ve kendini yaşama çekerken hiç beklemediğimiz, sonuçlarını düşmanın da, bizim de kestiremediğimiz gelişmeler ortaya çıktı. Dikkatlice ele alınmasaydı, gerekleri yerine getirilmeseydi tarih bambaşka olurdu. Ve öyle inanıyoruz ki, doğru ele almamızla birlikte tarihin seyrini değiştirmeye çalıştığımız başta Haki Karer Yoldaş olmak üzere ve ardı sıra gelen tüm şehitlerimizin anısına verdiğimiz doğru karşılıkla yaşam kavgamıza, onun olağanüstü özgürlük atılımlarına ve günümüzde de çok yoğunca yaşadığımız savaş gerçekliğine ulaştık. Kısmen de olsa onları saygıyla anabilme ve emrettiklerinin gereklerini yerine getirebilme görevlerimize sahip çıktığımızı söyleyebiliriz.

Her zaman söylediğimiz gibi, şehitler çok zor da olsa, takibi ve gereklerinin yerine getirilmesi olağanüstü güç de istese en soylu ve gerçek yaşamı temsil eden değerler olarak değerlendirmeye çalışılıyor ve her şey bir anlamda bu değerlere vereceğimiz karşılıkla bağlantılı oluyor. Halen üzerinde en çok yoğunlaştığımız konu; doğru şehadete gitme konusudur. Şehadet bir yandan en yüce merteye gibi kendini gösterirken, diğer yandan üzerinde en çok düşünerek onda doğruyu bulma ve sembolik olarak ifade ettikleri yaşama mutlaka gerçeklik kazandırma gücü oluyor. Bu konuda şaşmamaya ve her türlü ihanete, alçaklığa, şeref-sizliğe ve onursuzluğa karşılık vermeye çalıştık. En önemlisi de düşmanın tüm imha seferlerine karşılık vermeye çalışırken gerçekleştirmek istediğimiz ve esas itibarıyla da kendimizi borçlu hissettiğimiz bu şeha-

detlerin gerçeği, onların anısı ve yerine getirmemiz gereken görevler oluyor.

Bizim mücadelemiz bir anlamda şehide layık olma mücadelesidir

Bir kişi en değerli yoldaşlarına karşı bir görevi vicdanında yerine getirme gereğini duymuyorsa o hiçbir zaman PKK'li olamaz. Yani başındaki en değerli yoldaşlarının şehadetinden anlam çıkaramıyorsa, var olan zayıflığı ve yanlışlığını doğruya çeviremiyorsa bu kişiden korkulur. PKK hareketi gibi tamamen insanlık hareketi olarak değerlendirilebilecek bir hareketin şehadetlerine unutkanlık ve gaflet gibi çok yüzeysel değerlendirmelerle geçiştirmek gibi bir küstahlığı yakıştıran kimse aşağılığın tekidir. Bu tip iflah olmaz ve buna güvenmemek gerekir. Şehide kendisini borçlu hissetmeyen, en önemlisi de onun son nefesinde vasiyet olarak bıraktıklarını kendine esas almayan, ona hakkını vermeyen çizgimizin bir eri ve onun bir yavaşatan gücü olamaz. Hele bir önder gücü hiç mi hiç olamaz.

Bizim mücadelemiz bir anlamda şehide layık olma mücadelesidir.

Bizim mücadelemiz; hiç de hazırlıklı olmadığı ve güç getirmede gerçekten çok zorlandığı ilk şehitlerine karşı saygılı olmayı, onların anısına ters düşmemeyi, niçin gitmişlerse ona sadık kalmayı, boyun eğmemek kadar kolay düşmemeyi ve mutlaka yaşatmayı esas alan bir hareketin şahididir; bir hareketin, bir partinin gerçeğidir.

PKK'yi PKK yapan biraz da şehide böyle yaklaşımıdır. Bu büyük bir yaklaşımdır. Diriltici, en başarılabilir denileni başaran, en inanılmazı inanılır kılan, gerçekten düşmanın da hesaplayamadığı birçok gelişmeyi bağrında taşıyan bir şehit yaklaşımıdır.

Adım gibi biliyorum ki, eğer bu 18 Mayıs günü Haki Karer Yoldaşın şehadeti gerçek-

leşmemiş olsaydı, biz PKK'nin ilanını aklımıza fazla getirmezdik. Ciddi bir partiye gitme gereğini bir borç olarak gündemimize koymazdık. Kendimizi silahlı savaşıma biraz daha yaklaştırmazdık. En önemlisi de yaşamımızı ciddi, giderek daha fazla devrimin yoluna koymaya seferber etmezdik. Bu şehadet bizim karşımıza şunu çıkardı; ya düşmanın ve işbirlikçilerinin bekledikleri gibi sineceksin ve köşeye çekileceksin ya da şehidin kanını büyük bir mesele yapacaksın; onu doğru değerlendirmek kadar, intikam yemini yapacaksın ve gerekleri neyse onu yerine getireceksin. Biz bu ikilemden sonucunu tercih ettik. Doğru değerlendirmeyi geliştirmek kadar intikamını mutlaka almamız, ürkütücü bir devlet de olsa, çok aşağılık bir işbirlikçi ki biraz öyle karşımıza çıkarıldı- veya birileri de olsa peşini bırakmamamız gerektiği, bu temelde yürüyüşün bizi gerçeklerimizle çok çarpıcı bir biçimde karşı karşıya getireceği, bir teorik yetersizlik varsa bunu bu yürüyüşle giderebileceğimizi, yine pratik savaş sorunlarımız varsa bu pratiği, bu savaşçı intikam pratiğini gerçekleştirmekle hal edebileceğimizi görüyorduk. Veya ısrarlı takibin bu konuda bize başarının yolunu açacağına inanıyorduk.

Bir de bu anlamda PKK tarihine anlam vermek gerekiyor. Bence PKK tarihinin en çarpıcı anlatımı, şehitler dizisinin anlatımı biçiminde olmalıdır. Kendi yaşamımdan ve kendi pratiğime yol açmam ve yön vermemden iyi biliyorum ki, ben şehitleri esas aldım. Tek tek ele alıp bugüne kadar getirebilirim. PKK'nin direniş çizgisi nasıl bir şehitler çizgisidir? PKK'nin savaşçı çizgisi nasıl bir şehit-intikam çizgisidir? PKK'nin düzeltme, kendini özeleştiriyeye tabi tutma çizgisi, şehadeti düşünürken nasıl içine düşülen hata ve yetmezlikleri düzeltme çizgisidir? Bunu çok çarpıcı bir biçimde iç içe oldukça organik bağlantılı olarak gösterebiliriz. Hele PKK günümüzdeki kitleselliğini ve on binlerce katılımlını yaşarken özlü olmak

kadar, özlü olmayan, sığ ve çok yüzeysel, çok tortu düzeyinde katılımları da yaşamış iken, şehitler çizgisinde büyük ısrar, gerçek PKK'yi ortaya çıkaran çalışmayı kavramada büyük ısrar ve bu konuda tavizsiz davranmak tüm gelişmelerin ve bundan sonrasının sağlam götürülmesinin özüdür.

Var mı öyle kendine güvenen bir devrimci, var mı "ben de bu işte varım" diyen birisi? En canlı yapılması gereken görevi, yerine getirilmesi ve başarılması gereken işi başa- rılabilmek, parti gerçeğine böyle bir anlam verebilmek, mümkünse bunun bundan sonraki yürütücüsü olabilmek... Bunu sağlayabilen adam doğru yoldadır, gerçekten çizgisinin adamıdır.

Şehitlerle aranızdaki mesafeyi çok açmışsınız

Biz Şehitler Günü'nde oldukça yaşanılır ve hatta başarının esasını oluşturan bu özü görebilmeliyiz. Üzerinde yoğunlaşmayı ve onu geleceğe taşımanın tüm tedbirlerini şahsımızda somutlaştırabilmeliyiz. Bu çok önemlidir. Bu, birkaç şehidi veya PKK'nin şehitler bilançosunu göz önüne getirmek değildir. Yine sadece "ne kadar değerli yoldaşımızı kaybetmişiz" diyerek üzüntümüzü ortaya koymak da değildir. Bu, şehitlerin ne kadar değer ifade ettiklerinin sığ bir kavranışı da değildir. Tamamı tamamına başarı için emredilen yaşama ve savaşıma güç getirebilme sorunudur. Şimdi bunu anlayabilecek misiniz? Bu konuda bütün olumsuzluklarımızın, düzenin etkileri kadar, kendi ihanet, teslimiyet hatta her türlü ilkel ve insanlık dışı tortularımızın hesabını yapabilecek miyiz? Bunlarla savaşımlı sürdürebilecek miyiz? Buna son derece özlü ve dürüst olmak kadar, başarıyla karşılık verebilecek miyiz? Sorun işte budur.

Kendine güvenen bu soruların cevabını

doğru verdi mi, aslında şehidin anısına en doğru karşılığı vermiştir. Daha da ötesi güncel gelişmeye kesin başarı temelinde bir yaklaşımı sergilemiştir. Özlü olmak, iyi niyetli ve dürüstlük kadar, çaba yeterliliği de yaşamaya ve savaşa gelebileceğini kanıtlamıştır. Bunu söylüyoruz, acaba buna var mısınız diyoruz? Kesin olarak söyleyeceğiniz bir dürüst söz var mı? Acaba şehitlerin huzurunda gerçekten biraz saygıya geçmeyi bilebilecek misiniz? Bunu özünüze yedirebilecek misiniz?

Gerçek hiç de sandığınız gibi değildir. Yaşadığımız binlerce şehadet olayı vardır. Onlarla aranızdaki mesafeyi çok açmışsınız, onlara çok ters düşmüşsünüz. Onlara karşı ihanet içindesiniz. Gelişemeyişinizin, duyarsızlaşmanızın veya giderek yücelmemenizin ve sahtekârlığa meyil göstermenizin altında bu gerçeklik yatar. Şehidi çok kolay unutuyorsunuz, şehide çok kolay ters düşüyorsunuz. Ben kendimde ürküyorum. Bu parti neden kendi şehitlerine böyle sığ yaklaşıyor? Haydi benim bu işim var, bir insanoğlunun bağlılık düzeyi işte ancak bu kadar olabilir. Ama direkt sorumlusu olduğunuz birçok olay ve

Ucuz laf olmanın ötesinde, ne kadar sağlam ele aldınız? En önemlisi de, çaresizce yaklaşımdan öteye varabildiniz mi? Şehadette başarının gereğini görebildiniz mi? Onu büyük mesele yaparak, kendinize çeki-düzen verebildiniz mi? Hani lafta çok söyleniyor; saygıyla anıyoruz deniliyor, gerçekten saygıyla anabildiniz mi? Yine “gereken dersler çıkarılmıştır, bu kez kolay şehadete geçit yok” veya “her şehadet bir başarı kaynağıdır” diyerek buna anlam verebildiniz mi? Güç çıkarabildiniz mi?

Bu sorular hepimiz için yakıcıdır. Hala dürüst olduğunuzu ve bazı değerlerle bağlantılı yaşadığınızı samimice söylüyorsunuz. Hatta büyümek ve yine değerlere layık olmak istediğinizi söylüyor, bunu çok kesin diyebileceğimiz bir tarzda amaç belliyorsunuz. Yorulmamışsınız,

da anıyorlar. Ben ne kadar buna layığım veya layık değilim bu tartışılabilir ama onlar madem ki bunu söylemişler, dikkat etmeliyim. Bu vasiyet neyse gücüm oranında yerine getirmeliyim.

Bunlar öyle sıradan herhangi bir şehadet değil, mutlak insanlık şehitleridir

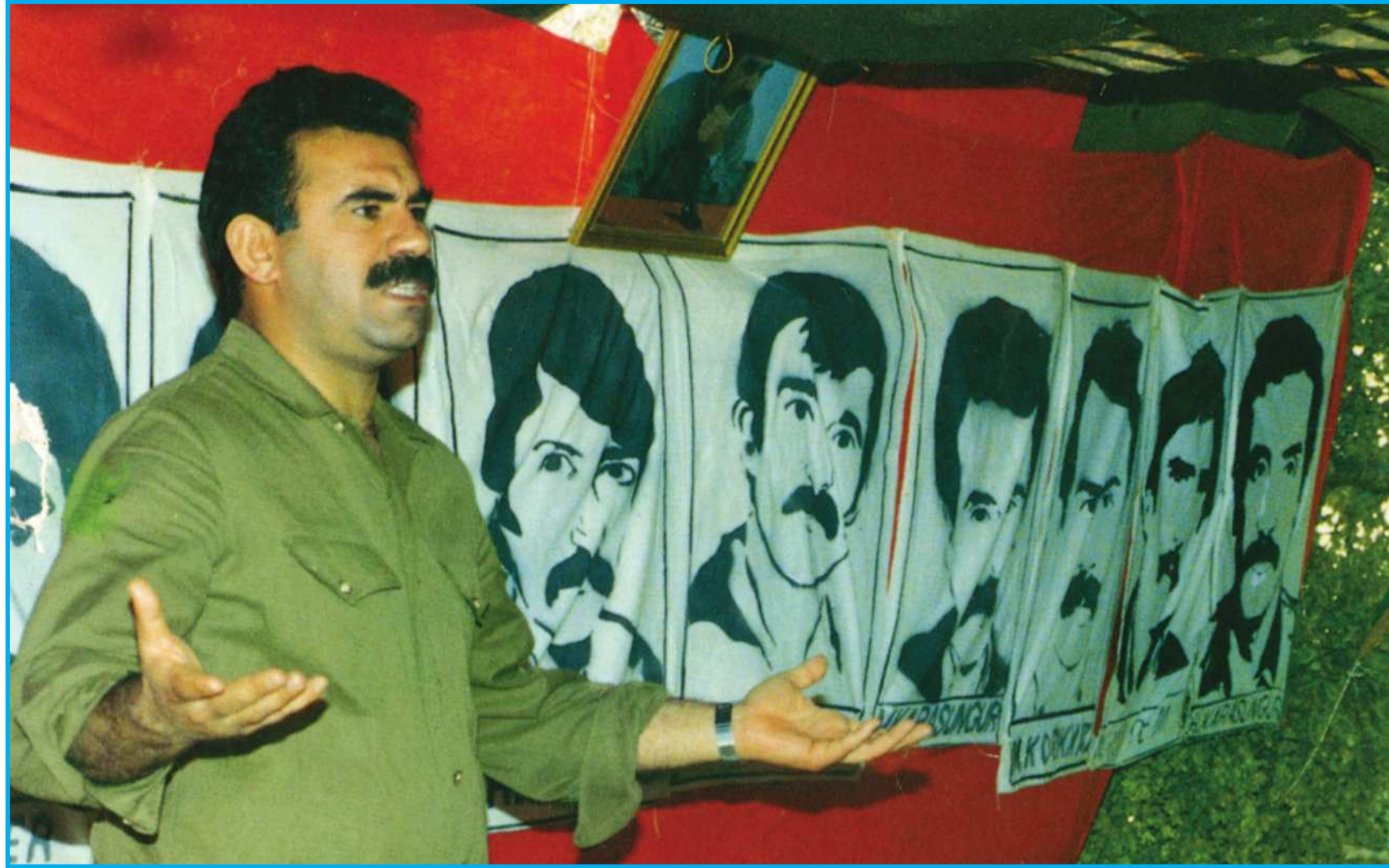
Hiç kuşkusuz onlar vasiyetini bütün PKK'lilere de yapmışlardır. Ben biraz buna göz kulak olmaya çalışıyorum.

kenceci düşmana, onun her türlü özel savaşım güçlerine vurmakta pek başarılı olmadık, intikam alamadık ama çok azap verici bir biçimde yaşamımıza son vermekten de çekinmedik. Yaşayanların mutlaka bizden daha başarılı, daha hakim ve doğru bir biçimde savaşmalarını istiyoruz” biçiminde dile getirilen vasiyetleri vardır ve bu vasiyetleri anlayabilmeliyiz. Bunun için mutlaka bir şeyler yapabilmeliyiz. Çokça bilinir, bizde bir tokat yersen mutlaka karşılık vermek istersin. Bir yakının

yüreğine yedirenler fırsat bulurlarsa kesinlikle birer saltanat düşkünü olurlar; ulusal ve toplumsal gerçekliğimizde bağımsızlık ele geçirilse bile onun despotik gücü olacaktı. Şehadetlerin emrettiği yolun gerçekleştirici gücü olmayacaktır. Hele şu son günlerde, “parti değerleriyle oynuyor, komutanlığı bireysel tasarrufu için kullanıyor, her türlü örgüt temsilciliğini kendi bireysel rahatlığı için kullanıyor, bu konuda yetkiyi çok kötüye kullanarak kendisini etkili kılmak istiyor” biçiminde eleştir-

Kendinizi gözden geçirin. Acaba doğrudan yanı başında olduğunuz ve çok iyi gördüğünüz birçok şehadeti nasıl anlamlı hale getirdiniz? Ucuz laf olmanın ötesinde, ne kadar sağlam ele aldınız?

En önemlisi de, çaresizce yaklaşımdan öteye varabildiniz mi? Şehadette başarının gereğini görebildiniz mi? Onu büyük mesele yaparak, kendinize çeki-düzen verebildiniz mi?

ilişki var. Bizzat sorumlusu olduğunuz yüzlerce şehadet de var. Hiç bunlardan ders çıkarılmaması söz konusu. Dediğim gibi, biz grup döneminin ilk şehidinin anısına çıkardığımız dersle parti olma gereğini duyduk. Zindan şehitlerimizin anısından çıkardığımız dersle ne pa-

istesenez başarabilirsiniz de.

İnsan amaç bellediğine ulaşmayı da kendisi için mesele yapmalı. İşte her gün anlamsız bir biçimde yüklediğiniz çelişkileriniz var, gelişme sorunlarınız var. Biraz da bu şehadet çizgisinde, buna saygınız varsa, bir

sanlık olarak elimizde en dikkat edilecek, kanıtlanmış değerler olarak ele alınacak varlığını bu şehadetlerdir. Onların büyüklükleri tartışma götürmez. Biz tartışma götürebiliriz, kendim de tartışma götürebilirim ama bu şehadetler tartışma götürmez. Bu açıdan onlara dürüstçe

ufaklı bütün devrim hareketlerinin ilk şehitlerinin hepsinin anlamını içeren büyüklükte şehitlerdir. Onların bu tartışma götürmez büyüklüklerini kabul etmelisiniz. Halk olarak, parti olarak, birey olarak özümsemesini bilmelisiniz. Bunu kendinize yedirmelisiniz. Siz in-

diğiniz şeyler nedir? Bu, Yezitliğe başlamak demektir. Türk Müslümanlığı, Osmanlı Müslümanlığı gibi Müslüman olmak demektir. Veya her devrimin sağcıları var, çıkarıcıları var; onlardan yana, onlar gibi olmak demektir.

Biz günümüzde bunun kavgasını veriyoruz. PKK'yi böyle yapamazsınız diyoruz. Siz bu kavgayı bir de bu yönüyle anlamak durumundasınız. Burada o kadar saldırı altındayız ki, biz yaşamayın demiyoruz, bütün yürüttüğümüz savaş biraz daha onurlu ve özgür bir yaşama, layık kılınacak bir yaşama sizleri ulaştırmak içindir. Maddi ve manevi yetkin bir yaşamın olabilmesi içindir. Ama bunun savaşla bağlantısını görmemek, örgüt ve eğitimle velhasıl devrimci hareketimizin gerektirdiği bütün çalışmalarla bağını görmeden kıvırtmak ve öylesine yaşanabileceğini sanmak büyük bir küstahlık ve gaflettir diyorum. Hiç kimse buna ihanet edemez. Sizlere defalarca söyledim: Ben durdukça yapamazsınız.

Bunca şehidin vasiyetini görmezden gelecek kadar alçak değilim. Siz de o kadar kurnaz değilsiniz, o kadar güçlü değilsiniz. Ben küçük bir buğday tanesi için bile büyük savaş yürütmüşüm. PKK'nin değerlerini mi öyle harcatıracam? Bana mı bu yapılacak? Mülkün değil.

Örgüt için yürüttüğümüz kavga, bir damla şehit kanının kavgasıdır

Ben büyük hak savaşçılığını çok erkenden başlatma gereğini duydum. Bunu en yakınlarım karşı da sürdürdüm. Örgüt için yürüttüğümüz kavga, bir damla şehit kanının kavgasıdır. Sen bunu kötüye kullanamazsın, sen bununla oynayamazsın. Bunlar bana vasiyettir. Bilemediğim için değil, sizi anlayamadığım için değil, sizi çok basit gördüğüm için üzerinize gelmedim. Ahlakla oynamak mı dersiniz veya kendinize yakıştırdığınız lümpenlik mi dersiniz; bu dünyada benden daha büyüğünü yapan kimse bulunmaz. Kurnazlık mı dersiniz; bu dünyada benden daha kurnazı yoktur. Yok, ben tanıyıyorum. Ol-salardı, beni alt ederlerdi. Akıllılık mı dersiniz, tedbir mi dersiniz, hepsi bende var. Bizim daha çok yoldaşlara layık gördüğümüz emek, adalet, eşitlik, güzellik ve sevgi olabilir diye düşünüyoruz. Maddi ve manevi olarak sorunu böyle ele almaya yönelmelerini geliştirmek istiyoruz. Zaten şehitler de bize bu gücü veriyor. Yani köken buna bağlıdır.

Biz kurtlara batmış, küfe batmış, ihanete yatmış insanı kurtarmaya büyük özen gösteriyoruz. Ama hiç kimse bunu “kendimi ucuz götürürüm, kendimi kolay benimsetirim, birçok olumsuzluğum olsa da onları ince bir tarzda sürdürürüm; yine bildiğimi okurum” biçiminde

Biz grup döneminin ilk şehidinin anısına çıkardığımız dersle parti olma gereğini duyduk. Zindan şehitlerimizin anısından çıkardığımız dersle ne pahasına olursa olsun ülkeye yönelme gereğini duyduk. Mazlumların, Kemallerin, Hayrilerin şehadetinden, Mahsum Korkmaz Yoldaşın şehadetinden gerillaya mutlaka işlerlik kazandırma dersini çıkardık, görev belledik, bütün çalışmamızı buna göre ayarladık.

hasına olursa olsun ülkeye yönelme gereğini duyduk. Mazlumların, Kemallerin, Hayrilerin şehadetinden, Mahsum Korkmaz yoldaşın şehadetinden gerillaya mutlaka işlerlik kazandırma dersini çıkardık, görev belledik, bütün çalışmamızı buna göre ayarladık. Azmimiz ve ırademizi bunun için biledik, iğne ucu kadar olanağı bunun için ayaklandırdık.

Şimdi siz de kendinizi gözden geçirin. Acaba doğrudan yanı başında olduğunuz ve çok iyi gördüğünüz birçok şehadeti nasıl anlamlı hale getirdiniz?

sözünüz ve hissetme borcunuz varsa, kişiliğiniz ve gücünüz varsa bunları sergileyerek karşılığını verebilmelisiniz. Sonuna kadar bilinç, sonuna kadar çalışma tarzına doğru yaklaşıp onu savaş çizgisinde götürmelisiniz. Bunu göstermezseniz tutarlılığınızı kesin olarak kanıtlayamazsınız. Şehitler lafazanlıkla geçiştirilemez. Hele demagojiye baş vurmak en alçakça yöntemdir; bu bize yutturulamaz. Ben şehitleri ciddiye almak zorundayım. Bu insanların önemli bir kısmı son nefeslerinde benim adımla

bağlı kalmayı, gücünüz oranında onları yaşatmayı bilin. Onları yaşatma derken savaşı sürdürün. İşte Ferhatların “ateşi söndürmeyin” sözüne, onların anısına en son karşılık verenler var. O alev hala sürüyor ve daha da yakıcı kılınmak isteniyor. “Daha fazla savaşın” diyen Kemal Pirlir vardır. “PKK'nin savaş çizgisinin on yıl olmazsa da yirmi yıl sonra zaferi yakalayacağına inanıyoruz” diyor. Bu savaş çizgisine çağırıdır.

Çok iyi biliyorum ki onların hemen her birinin “bu vahşi, acımasız ve iş-

sanlığı başka türlü kazanamazsınız. Ulus olma, sosyalleşme ve özgürleşmenin bu değerlerin yadsınması temelinde gerçekleşmesi mümkün değildir. Eğer yadsırsanız Yezit olursunuz.

Biz bu açıdan hareketimizi saptırmak istemiyoruz. Gönlü ve gözü hala basit yaşamda olanlar Yezittir. Şehidin anlamını bir tarafa itip gözünü sözüm ona bazı maddi yaşam değerlerine çevirenler, fırsat bulmaları halinde bunların üzerinde bilmem nasıl bir yaşam sergileyecek olanlar, bunu sonuna kadar

yorumlamasın. Bu durum sahiplerine giderek daha felaketli bir sonuç getirebilir. Gerçekten anlamlı bir savaşın verildiğini anlamak gerekiyor. Önderlik gerçeğinin en büyük bir savaşımı da bu temeldedir. Kendini böyle dayatmayı bir yana bırakalım; ihaneti, küfrü, küstahlığı, anlamsızlığı ve seviyesizliği böyle dayatmayı bir yana bırakalım; hakkını vermemenizi, şehadetlerden çıkarılacak sonucu tam çıkarıp gereklerini yerine getirmemenizi büyük bir savaş gerektiriyor.

Şehidin yoldaşsın, gereğini yapacaksın diyorum. Yapmazsan duramazsın, yani burada böyle yaşayamazsın. Ben namussuz bir adam değilim, vasiyetler var ve gereğini yerine getirmek zorundayım. Sen kim oluyorsun da karşıma böyle çıkıyorsun? Başarıdan haber yok; fırsat buldun mu ucuz yaşamayı kendine yedireceksin. Nasıl buna yüz getirebiliyorsun, çalışmadan ve başarmadan nasıl böyle yaşayabileceğin sevdasına kapılıyorsun? Ben hala yiyebiliyorsam, başımı bir yere atıyorsam çok iyi biliyorum ki, anıya biraz karşılık verdim; aslında fazla başarısız değilim, işte hayırlı bir takım işler yapıyorum; yediğim helal olabilir, yaşadığım helal olabilir. Kendimi böyle avunduruyorum. Siz bu duyguları toptan yitirmişsiniz.

Şimdi burada açıkça ilan ediyorum ki; bu duyguyu yitirenlere ve bu parti içinde yaşanabileceğini sananlara savaş bayrağını daha da yükselterek karşılık vereceğim. Gerekirse düşmanla savaş ikinci plana iterek ve bunlara savaşımı ön plana çıkararak cevap vereceğim.

bunu anlamam. Oralarda yüzlerce devrimci olduğunu söyleyecekler, yüzlerce savaşçı olduğunu söyleyecekler ama doğru tarzi, tarihi intikamı, düşmanı hatırlamayacaklar... Bir karmaşa var, bağlılıkta bir zayıflık ve saptırma var. Bu konuda ilk yapılması gereken iş; gafletiniz varsa onu aşmak, duyarsızlığınız varsa gidermek ve bu değerlerin mutlaka bağlı bir sözcüsü olabilmektir. Yapılacak ilk iş budur. Şimdi bu gücü gösterecek misiniz diye soruyorum? Bu dürüstlüğünüz, bu kendinize çok yakıştırdığınız PKK'lilik, bilmem şu değerlere bağlılık gerçek bir anlama kavuşacak mı? Bunun sözünü verebilecek misiniz?

Ben, hepsinin adı neden aklımda değil diye kendime esef ediyorum

Doğru bir sözünüz olacak, yeterli bir sözünüz olacak, kendinize yedirdiğiniz ve adınız bile bellediğiniz bir sözünüz olacak. Ben mutlaka olmalı diyorum; olursa PKK'lisiniz, olursa şehitlerin ve şehadet çizgisinin devam ettiricisiniz. Onları anmaya hakkınız var ve başarılı olmanız mümkündür.

Dediğim gibi, ben şehitlerin zincirlenmesi biçiminde bir PKK tarihini çok anlatmak istedim ve zaman zaman da temel dönemeçler itibarıyla anlattım. Şehadetlerin ufkı nasıl açıldığını ve bunu bir PKK'linin yer almasının nasıl olduğunu da göstermeye çalıştım. Ama sizler de hala bu zincirin orta halkalarını ekleyebilirsiniz. Her alanın, tüm ülke genelinin bütün görevlerinin

rekir diyorum. Bütün o sahalarda savaş kızgınlaştırmak, şehadetin boşuna olmadığını ve şehitlerin intikamının alınacağını, emrettiklerinin gereğini yerine getirileceğini gösterebilmek gerekir. Yaptığım bütün taktik arayışlar, bütün güne yüklenimlerim bu ahdime

karşı savaşan bir güç olarak insanlığı böyle algılayan, insanın bu özgülleşme, adalet ve eşitlik çizgisine karşılık veren biri olarak kendimizde tutarlı olmaya ve kendimizi bu temelde yürütmeye çalıştık. Kişilik dediğimiz olay böyle belirlenebilir. Ayakta kalabiliriz dedik

Haki Yoldaşın katledilişinde bir savaşla karşı karşıya kaldığımızı hemen fark ettik. Sanki üzerimize gök yıkıldı. Bu, yer yarıldı da ölümlerden ölüm beğen biçiminde bir cinayetti. Düşmanın planını kesin olarak bir özel savaş yönlendiriyor. Hareketimiz o gün bitebilirdi.

bağlı olmanın gereğidir. Ben de bu anılara karşılık vermek istiyorum. Bunun ancak böyle olacağına inanıyorum. Kendimi kandırmak istemiyorum.

Hatta içinden çıktığımız Türkiye devrimci gençliğinin şehadetlerine de karşılık vermek istedim. İlk çıkışımızı vurgularken, onların da yaşadıkları

ve hala örgüt gücümüzle bunu göstermeye çalışıyoruz.

Sanki üzerimize gök yıkıldı

Bugün şehadeti böyle anarken, tesadüf müdür veya doğal bir sürecin sonucu mudur, Haki Karer Yoldaşın

Biraz sorumluluk duymasak ve ne pahasına olursa olsun anıyı kurtarma gereğini bir tarafa itip basit bir intikamcılıkla yetinseydik, o günün öfkesi içinde yığılıp kalsaydık, sinerek bir köşeye çekilsedik, bu PKK hareketi doğmadan ölecekti. Bunun emareleri çoktu. Nitekim bugün de böylesine yarım ortayolcu PKK'lilikle, öfkeye kapılıp kendini bitiren PKK'cilik bela halinde -bir 'sağ' ve bir de 'sol' bela halinde- yakamızı bırakmıyor. Haki Yoldaşın şehadetine böyle ikili bir durum doğdu. Hemen öfkeye kapılıp intikam alma, bu 'sol' intiharvari yaklaşım ve sonu bitiş oluyor. Sinip geriye çekilme ve anılarına böyle gizli sözüm ona içinden bağlı kalma, bu da sağ-pasifist anlayış oluyor. O gün bugündür bu iki eğilim bizim planımıza, örgütümüzün mücadele çizgisine, doğru savaşta başarıma taktikimize musallat olup başarının yolunu kesmek istiyor. Bunlarla biraz şiddetli bir mücadele yürüttük.

Doğru savaşacaksınız. Ne sinme, ne de intihara gitme; sabırlı, inatçı ve planlı bir karşı koyma ile çok duyarlı olmak kadar çok uygun taktiklerle onu hayata geçirmesini bilerek bu savaş geliştireceğiz. Giderek ajan ilişkiler, kişi ve kurumlara karşı yönelimi gerçekleştirdik. Jandarmadır, polistir dedik, bugün arkasında tüm dünyanin olduğu bir ordudur dedik, böylece kendi anlayışımızın sistemli ve planlı savaşını buraya kadar getirdik.

Bu plan, o zaman Kürt ve Kürdistan gerçeğinin hiç de fazla kendini hissettirmede, Antep'in bir gece konu semtinde geliştirilip hayata geçirildiği bir dönemde yapıldı. O zaman bir militanımıza karşı yürütülen bu plan, şimdi tüm bir ulusa, bir halka ve bütün PKK gerillasına karşı geliştirilmek isteniyor. Plan sinsi bir plan, Mayıs'ın ilk günlerinde muğlak bir adım atıldı. Güney-Kürdistan'a yönelme adımı dediler. Şimdi anlaşılıyor ki, bu adım aslında bizim 1977 Mayıs'ında Kürdistan geneline yaptığımız bir seferimizin böyle bir cinayetle noktalanmasının daha genelleştirilmiş ve yoğunlaştırılmış bir biçimi oluyor. Çok iyi hatırlıyorum, biz iki aylık bir Kürdistan seferi yaptık. Çok donanımsız, doğru dürüst kendini gizlemekten yoksun, kendisini zor bela şuraya atacak ve birkaç toplantı yapabilecek bir seferdi bu. Ve karşılığı da Haki Yoldaşın şehadeti oldu. O günden bugüne yüklendik, Kürdistan'ın hemen

Siz Haki Karer Yoldaşın şehadeti hiç anlayamadınız. Ondan sonraki bütün şehadetleri de anlayamazsınız. Ama bugün yaşamak isteyen sizlersiniz, "devrimciyiz, hazırlanıyoruz" deyip de yarın, öbür gün savaş alanlarına gideceksiniz. Hiç olmazsa şimdi anlayın. Kendinize biraz saygınız olsun. Bunun olabilmesi için düşmanı tanımayı bilmek gerekir.

Kendi değerlerine karşı böyle yozlaşanlara, onları böyle görmezden gelenlere büyük gafletlerini ortaya koymadan ve bunu aştırmadan çok iyi bileceğim ki, yapacağım fazla hayırlı bir iş yoktur; özü gözden kaçırmışım, temeli kaybetmişim. İsterse bana dünya verilsin, hiçbir anlamı yoktur. Bu kadar şehadete ihanet edenin sonu hayırlı olmaz. Dediğim gibi böyle bir olumsuzun teki olmayacağım. Parti içinde de böyle olumsuzluklara fırsat vermeyeceğim.

Şu anda en büyük tehlikelerden biri; şehidi ve şehadeti böyle anlamamak, duyarsızlık kadar onu çok istismarcı bir tarzda görmek, erdemliliklerini yerine getirmek şurada kalsın, bir çırpıda yutmak, bile bile bir çırpıda onun savaş gerçeğinden sapmak, demagoji ile bunu etrafa yaymaktır. Çok acıdır ama çoğunuz bunu yaşadınız. Bir köylü hayırcısı olarak, aile değerlerinin bir savaşçısı olarak bile acaba size gereken saygıda bulunabilir miyiz? Veya böyle saygılı biri olarak kalabiliyor musunuz? Eğer böyle bir durum yoksa sizin üzerinizde çok düşünmek gerekecek. Sorumsuzluk ilerlemiştir, yozlaşma gelişmiştir, değerler aşınmıştır; o zaman sizi tanımak zorundayım. Bu kadar aşınmadan sonra siz hayırlı bir PKK'li olamazsınız. Tam tersine PKK yiğitliği, Yezitlerle karşı karşıyadır diyeceğim; bu Yezitleri durdurmalıyız diyeceğim. Bu konuda dürüstlüğümü kanıtlamak zorundayım. Büyük şehitler var, bu şehitleri savunmak durumundayım.

Şunu normal göremiyorum: Her alanda şehit kanının akmadığı bir dağ parçası kalmamış, bir köy, bir kent kalmayacak ve oralarda devrim bayrağı o anıya bağlı olarak yükseltilemiyor;

şehitlik halkalarını birbirine ekleyebilirsiniz. Bu bir borçtur. Ben, hepsinin adı neden aklımda değil diye kendime esef ediyorum. Neden hepsinin anısına verilmesi gereken karşılığı vermedim diyorum. Ama genelde hep şunu kanıtlamaya çalıştım: Şehit kanının döktüğü her yerde bir militan bırak-

çarpıcı şehadetler vardır. Mahir Çayanların, Deniz Geçmişlerin, İbrahim Kaypakkayaların şehadetleri vardır. Onlar da ağırlıklı olarak parti şehitleridir. Hareketimiz biraz onların da anısına bağlı olmanın adıdır. Bunlar gençlik dönemimizin şehadetleridir. Tarihimizi onlardan yana yaptık ve layık olmaya

şehadetinin arkasındaki işbirlikçi ve düpedüz özel savaşın emrine girmiş -adı sözüm ona Stërka Sor, ajan-provokatör bir oluşum bu şehadete yol açmıştır- gücü anlamaya çalıştık. Bunlar kimdir dedik ve üzerine gittik. Karşımıza çıkan; Kürdistan'ın en eski ihanet tarihinin günümüzün özel savaş yürüt-

bilmek, kanı boşa aktı dedirtecek bir durumu düşmana sunmamak. Ne kadar şehadet yaşanmışsa, onların anısının amansız bir takipçisi olduğumu gösterdim. Biz bunu biraz gösterdik diye teselli buluyoruz. Ama yetersiz. Çünkü oralarda öyle pek yamancı savaşmıyorlar. Dolayısıyla anılarına biraz daha yetkin karşılık vermek ge-

çalıştık. Tarihimize baktıkça, sosyalizme baktıkça, sosyalizm şehitlerine daha da fazla değer vermeye çalıştık. Yurtseverlik değerlerimizin, şehitlerimizin anılarına biraz karşılık vermek istedik. Unutturulmak istendiler, küfrettiler istendiler; doğru temsilimizle buna fırsat vermemeye, onların unutturmak ve başka türlü göstermek isteyenlere

cüleriyle geliştirdiği kirliliğin bir sonucuymuş; bunu gördük. Hem de adına "Stërka Sor" diyecek, bilmem "ulusal kurtuluşçuluk" diyecek, bilmem KDP diyecek! Çoktan düşmanın hizmetine girmiş, birçok yurtseveri de gaflice kullanan ve hatta üzerimize saldırtan bir özel savaş şebekesiyle karşı karşıya kaldığımızı gördük.

her tarafına gerillayı çıkardık, yurtseverlik hareketini çıkardık. Bunu Kürdistan'ın bütün parçalarına yaydık.

Düşman da boş durmuyor. Boş durmadığını nasıl ortaya koyuyor? Bütün gelişme ve yayılma alanlarımıza bir karşı planla cevap veriyor. Ve en önemlisi de gerçekten Kürt ihanetinin en doğru ifadesi olarak, günümüzde bunun

şarman gerekiyor. Sen bu plandan başka türlü kurtulamazsın. Bu plan senin için yaşamayı değil, teslim olmayı bile ön görmüyor. Son açıklamalarda teslim olabilirler deniliyor.

Onların teslim olmaktan anladıkları; ölümden daha beter bir yaşamadır. Şimdi kendinize saygının bir gereği olarak anlayabilmelisiniz. Yaşamak mı is-

hiç değişmemiştir. İlk başladığım andaki tempom ve tarzım ne idiye şimdi de odur. Bir iki sözcüğe ve amaca yaşamımı adamışsam, o ilk günkü ciddiyeti ve her şeyi buna bağlama tarzımı sürdürüyorum. Amacı ikinci plana atmamışım. Amaç üzerinde yoğunlaşmama imiş! Siz hala kendinize bunu söylüyorsunuz. Ben ilk anda bunları sorun olmaktan

can bin defa borçludur; önce borcunu ödesin, ondan sonra ölsün.

İntikam tarihini arkana al ve yürü!

M. Hayri Durmuş Yoldaşın sözünü unutamayız. Bütün PKK'liler için: "mezar taşıma borçluyum diye yazılsın" derken,

reyan ediyor. Düşmanın başı her gün bağırp çağırarak, "Kuzey Irak üzerine ortak bir planla yürümek istiyoruz" diyor; Irak rejimiyle de alttan anlaşması söz konusu veya KDP şöyle bütüne egemen olmak istiyor. Ya da KDP bütün sömürgeci devletlere verdiği güvenceyle Kürdistan'daki bütün devrimci-yurtsever güçleri boğmak istiyor. "PKK kısıpaca alınmıştır, teslim olmaktan başka çareleri kalmamıştır, her gün çözülüyorlar, çöküyor ve kaçıyorlar" deniliyor. "Bu kadar vuruyoruz, peşindeyiz" diyorlar. Bütün bunlar bir planın göstergeleridir. Düşmanın başı ve her düzeydeki temsilcileri işi gücü bırakıp "peşindeyiz" çığlıkları atıyorlar. Ekonomileri alt-üst oluyor fakat umurlarında değil. Kitlelerini kandıracakları kadar kandırılmışlar, kendi halkını soyup soğana mı çevirmişler, hiç umurlarında değil. O yüzyıllardan beri yaptıkları bir iş. Yeter ki o barbarlık bir kez daha başarsın!

Binlerce yılın intikam anlayışı bir şey ifade edecek ise; dar ağaçlarında

Haki Yoldaşın katledilişinde bir savaşla karşı karşıya kaldığımızı hemen fark ettik. Sanki üzerimize gök yıkıldı. Bu, yer yarıldı da ölümlerden ölüm beğen biçiminde bir cinayetti. Düşmanın planını kesin olarak bir özel savaş yönlendiriyor. Biraz sorumluluk duymasak ve ne pahasına olursa olsun anıyı kurtarma gereğini bir tarafa itip basit bir intikamcılıkla yetinseydik, bu PKK hareketi doğmadan ölecekti.

en çarpıcı geliştirici gücü olarak, bunun etkili ifadesi olarak -adına ister KDP densin, ister KDP adına veya onun içinden bir aile, Barzani ailesi densin, bunlar o kadar mühim değildir- bir anlayışın şu veya bu kişide ve partide somutlaşmasının, bin yıllık ihanet ve işbirlikçilik tarihinin böyle somutlaştırılıp karşıya diktilirilmesi ne anlama geldiğini ve düşmanın bunlarla nasıl üzerimize yürüdüğünü çok çarpıcı bir biçimde gördük. Maalesef sadece böyle görmekle kalmadık, daha o dönemde yaşanan gafletin bir benzerini hala görmeye devam ediyoruz. Planın böyle olduğu rahatlıkla anlaşılabilir. Tıpkı 1977'lerdeki gibi imha edici bir yaklaşım olduğu kesin. Ben o günü çok iyi hatırlıyorum. Bu plan yer yarılсын, gök üzerine çöksün ve bitsin planıdır.

Siz Haki Karer Yoldaşın şehadetini hiç anlayamadınız

Dediğim gibi biz bunun tam başarıya gitmemesinin hikayesini şehadetler çizgisine bağlılık biçiminde gösterdik. Büyük bir olasılıkla düşman şimdi son bir hamleyle, denilebilir ki iç ve dış dayanaklarını ve en gelişmiş özel savaş tecrübesini de son bir hamleyle planlayarak sonuca gitmek istiyor. Daha dün düşman Genelkurmayı "üç dört ay ömürleri kaldı" diyordu. Şırnak'a geldi, gelirken de komutunu verdi; "daha denemediğimiz silahlarımız var" dedi. Herhalde kimyasal silahları kastediyordu; "gerekirse onları da kullanırız" diyordu. Tehdit! Sanki kullanmadığı başka bir şey kalmış gibi. Fakat çok sıkışmış. Mutlak çılgınca uygulanması gereken bir imha seferini, -ki bu bin yıldır yürütülüyor- onun son birkaç ayını da böylece kendine göre sözde atalarına yaraşır bir biçimde, yine sözde başarmak istiyor. Tam bir barbar!

Şimdi düşmanın bu niteliğini anlamak

dar sergilediğiniz ve içinde her türlü gafletin, hafifliğin, yüzeyselliğin olduğu ve başarısızlık için her şeyin adeta mevcut bulunduğu bir yaşamla nasıl bu düşmanın üzerine gidebilirsiniz? Bu düşmanın üzerine böyle bir tarzda gitmek büyük saygısızlık ve gaflet olmayacak

Şimdi bu sizin için de gerekli. Lafazanlığı bırakın, kendinizi aldatmayı bırakın, bizim savaş gerçeğimize hiç olmazsa şimdi saygılı olun, bundan sonra sözünüz olsun. Yoksa yaşamınız gider. Ben sizin kolay ölmenizi istemiyorum. Bütün bu yaramazlıklarınıza ve yet-

cünü de gösterebilmeliyiz. Bunlar doğru örgütsel yaklaşımlardır. Örgütsel yetmezlik bir borçluluk oluyor, gizlilik bir borçluluk oluyor, aslında savaşın bütün hususları doğrudan birer borçtur. "Ben bütün bunları götüremediğim için suçluyum" diyor. Bize vasiyet bırakıyor,

bu kadar can verenleri ve işkencehanelerde bu kadar katledilenleri unutmamışsak, günlük olarak da maddi ve manevi yaşamı kahredilenlere önderlik etmek istiyorsak, bunların ahdinin ve şu son şeref sözünün sahibi ve sözcüleri olmak istiyorsak, nasıl yaklaşmamız gerektiği açıktır.

Düşman bu tarihi iliklerine kadar arkasına almış, zulüm ve ihanet tarihini arkasına almış yürüyor. Bundan hiç kuşku yok. O zaman sen de intikam tarihini arkana al ve yürü. Ne güne duruyorsun? O bütün plan ve perspektiflerini arkasına almış yürüyor, sen de geç. O her adımını büyük bir dikkatle atıyor. Sen de at, ne güne duruyorsun? Peki, gerçekten ortayolculuğa yer bırakmamak için cepheler bu kadar karşı karşıya gelmişken, tarih bir kez daha böyle tekrerrür biçiminde senin başında patlatılmak isteniliyorken, sen nasıl bunalımlı, dar ve yüzeysel olduğunu söyleyebilirsin? Bunu dersin, sen en büyük namussuz ve düşkün değil de nesin? Hani devrimciliğin, hani tarihe doğru sahip çıkışın? Hani özgür ve onurlu yaşam için biraz istem ve hak sahibi olacaktın? Bu yürüyüşle, bu savaşla intikam alacağını inanıyor musun? Başaracağına inanıyor musun? Hayır diyorsan, o zaman sen kimsin, nesin? Bu soruları kendine soracaksın ve cevabın da "tanıyorum, farkındayım, daha

Bizi Antep gecekondularında vurmak istediler; şimdi biz Güney Kürdistan'ın eteklerinde bunların peşindeyiz. Bunları kendi merkezlerinde takip ediyoruz. "Sen bize bu haksızlığı dayattın, bu ihanet tarihiyle bize yönelme cesaretini gösterdin, seninle hesaplaşacağım" diyorum. Ben de sözümün adamıyım. Kim adımı takmışsa takmış, adım "intikam alan" ise, o zaman biraz intikam almaya çalışacağım.

gerekir. Siz Haki Karer Yoldaşın şehadetini hiç anlayamadınız. Ondan sonraki bütün şehadetleri de anlayamazsınız. Ama bugün yaşamak isteyen sizlersiniz, "devrimciyiz, hazırlanıyoruz" deyip de yarın, öbür gün savaş alanlarına gideceksiniz. Hiç olmazsa şimdi anlayın. Kendinize biraz saygınız olsun. Bunun olabilmesi için düşmanı tanımayı bilmek gerekir. Onun bütün planlarından haberdar olmak gerekir. Bunlar işin alfabesidir ve yetmez. Senin kendi karşı planlarını ortaya çıkarman gerekiyor. Bu da yetmiyor. Savaş günlük vuruşma sanatıdır. Savaşmanın an be an nasıl verilmesi gerektiğini bilmen, hem planını yapman ve hem de uygulamasını ba-

mı? Bu da sonuçta belli bir kaybetme değil midir? Bunu kendine böyle yedirenin insanlığından kuşku duyulmaz mı? Böyle biri, bu büyük savaşta militan ve komutan olmayı bir yana bırakın, sıradan bir sempatizan olabilir mi?

O halde hiç olmazsa şehadetlerin anısına vereceğiniz bir karşılık olsun. En önemlisi de yaşamınıza duyduğunuz saygının bir gereği olarak bu düşmanla doğru karşılaşmasını bilmelisiniz. Kendi payıma söyleyeyim; ben bugün de aynı duyarlılıkla düşmanın o sinsi planlarını her an kestirmeye, kendi örgütlü gücümle, azimle, irade ve kararlılığımla karşı koymaya çalışıyorum. Ha on sekiz yıl önce, ha şimdi, benim yaklaşımım

mezliklerinize rağmen, yine de yaşamaya hakkınız olduğuna ve bunun kazanılabileceğine inanıyorum. Kendime tanımadığım savaşım olanaklarını size sunuyorum. Bin defa şükür etseniz de karşılığını veremeyeceğiniz değerleri hiçbir şey istemeden ve karşılık beklemeden size sunuyorum. Bunu gerçekten de iki gün sonra başıma felaket getiresiniz diye değil, yaşamaya duyduğum saygıdan yapıyorum. Silahı ve örgütlü savaşım gücü sağda-solda çarçur edilsin diye vermiyorum. Onları nasıl koruduğumu biliyorsunuz. Kendimizi nasıl yetiştirdiğimizi biliyorsunuz, "bu can benimdir, istediğim gibi kullanırım" demeye de hakkınız yok. Bu

"hiç olmazsa bunu siz ödeyin" diyor.

Şimdi yine anlayamadığınızı söyleyemezsiniz. Anlamadım deseniz de her gün başınıza bela kesilirim. Bir değerler sistemi olduğumuza, bir şeyler yapmamız gerektiğine inanacağız. Bunu lafazanlıkla geçiştiremeyiz. Savaş gerçekliğiyle alay edercesine, kendi canıyla bile alay edercesine yaklaşarak karşılık veremeyiz. Bu, ajanlık olur. Objektif ajanlık çok kötüdür. Siz onunla kendinizi dayatamaz ve yürütemezsiniz. Yani bu savaşa varım diyorsanız, yanlış ve başarısız yaşamı, onun savaşa yansıtılmasını dayatamazsınız.

Ben bu planı daha fazla açmak istemiyorum, açıkça gözler önünde ce-

da ötesi ne yapmam gerektiğini de iyi biliyorum, hazırlıklıyım" olacak. Elinden geldiğince bütün gücünü, olanakları ve fırsatları değerlendir. Vurulması gereken yeri iyi belle, dönemi iyi hisset; "ilk kurşunu, ilk hamleyi, taktik atılımı nerede ve ne zaman başlatacağımı iyi biliyorum, sözüme bağlı olarak bunun gereklerini anı anına yerine getiriyorum" de. Militanın özü de, sözü de kendini biraz böyle dile getirir.

Bizi Antep gecekondularında vurmak istediler

Kendime ahdim var, kolay kolay satacağımı sanmıyorum. Kendimi sizin koyduğunuz hallere koymayacağım. Kendi halkım için olduğu gibi, gücüm yettiğince bütün insanlık tarihine karşı da direneceğim. Başka türlü düşman karşılanamaz; başka türlü sosyalizmin ve ulusal kurtuluşçuluğun savaşı verilemez.

Bu sinsi plan devrilmek zorunda, parçalanmak zorunda. Ama halk savaşçılığına gerçekten inançlı bir tarzda sarılma olursa bu olur. Sizler hiçbir zaman bu doğru militan tarzı tutturamadınız. Ben bunları çözmeye çalışıyorum. Hiç olmazsa bundan sonrasının başarı şansını yükseltmek istiyorum. İşte sizi yine çok şanslı bir dönemin eşiğine kadar getirdik. On sekiz yıl önce elimizde bir tek tabanca yoktu, bir kuruş paramız yoktu, çıplak yürekten başka avucumuza alacağımız bir gücümüz yoktu. İntikamımızı nasıl alacaktık? Ama şimdi her şey var. İntikam almak isteyen için arayıp da bulamayacağı hiçbir şey yok. Savaş var, ortam ve olanak da var; hem at hem de meydan var, silah da var. Biz yine kendi kararlığımızla bu hayli özel savaş olaylarına ve bunların yordakçılarına yöneliyoruz.

Bizi Antep gecekondularında vurmak istediler; şimdi biz Güney Kürdistan'ın eteklerinde bunların peşindeyiz. Bunları kendi merkezlerinde takip ediyoruz. "Sen bize bu haksızlığı dayattın, bu ihanet tarihiyle bize yönelme cesaretini gösterdin, seninle hesaplaşacağım" diyorum. Ben de sözümün adamıyım. Kim adımı takmışsa takmış, adım "intikam alan" ise, o zaman biraz intikam almaya çalışacağım. Tamam, böyle çok fakir ve kullanılmaya çok uygun bir durum bize dayatılmış olabilir ama gözümüzü açmayı becerdik. Talih mi dersiniz, tesadüf mü dersiniz, bilinç mi dersiniz ne dersiniz deyin, biz bir fırsatını bulduk, biraz intikam alma düzeyine geldik.

Şu çok açıkça görüldü: Özel savaş arkasına almış, onun emrine giriyor. İlk darbeyi yaptırıyor ve üzerinde Kürtçülük yapıyor. Daha dün, özel savaşın

emrindeki bir hain Kürt, başını nasıl doğrultuyor? Kürt kimliğini kabul edecek ama Türk devletine mutlak bağlılık içinde olacak! Güya devrimci savaş bu birkaç ay içinde eziliyormuş, plan başlatılmış, son derece umutlular. Bu kadar umutlu olmasalardı, başlarını böyle uzatmayacaklardı. İhanet, Türkün vahşi ve barbar gücüne çok umutlu bakıyor.

Bu 1992 Güney Savaşında da aynen böyle bakıyordu ve "yaşasın TC" diye bağıyordu. Zor anlarda gerçek sahiplerini böyle sloganlarla karşıladı. Şimdi daha fazla güveniyor, herhalde güvence almış. Eminim büyük ajanlık

yaşam umutlarınıza, varsa bazı dü-rüstçe niyetlerinize bir işlerlik kazandırmaya çalışın. İntikam alma yemininiz varsa, ona başarı şansı verin. Bu kadar alçak ve kalles bir düşmana bir darbe indirmek istiyorsanız, buna başarma olanağı verdim diye büyük özen göstermelisiniz.

Önünüzde dünya dursa bile bu savaşıma engel teşkil etmez

Ben deli miyim, doğru tarz üzerine neden bu kadar yüklendim? İğne ucu kadar fırsatı görüp yüklendiğimde, çok

buna olanak olmayabilirdi. Ama şimdi var. Görüyorsunuz PKK tarihi, şehitler tarihi çok çarpıcı. En önemlisi de bugünümüz çok çarpıcı. İhanet kadar ondan intikam alma, özel savaş kadar devrimci savaş müthiş geliştirmek durumundayız. Zaten bugüne dek gelinmiş. Türk tarihinde çok sık söylenir: Küffara şöyle kılıç çektik, Yunanı böyle denize döktük, Ermeni'ye şöyle yaptık. Ama bunların hiçbirinde bizim üzerimize yürüdüğü kadar ve her türlü savaş kuralını bir yana iterek, hiçbir savaşta kullanılmayan yöntemleri devreye sokarak yürünmedi. Savaş yasaları hiçbir dönemde bu kadar çiğnenmedi. Tarihteki hiçbir savaşta gerçekten böylesine pis bir özel savaşım uygulanmamıştır. Bu neden böyledir? Karşımızdaki düşman, tarihteki tüm kirli yöntemlerine ek olarak, bu çağın her türlü kirli yöntemini de ekleyip sonuca gitmek istiyor. İnsanlık gerçeğiyle çelişkisi onun tarih gerçeğinde, onun yaşam gerçeğindedir.

O halde eğer bütün bunlar doğruysa, çok önemli bir savaşımın içindeyiz. Kendi gerçeğimizi de biraz anlamışsak, bu yaşam şansını, ondaki savaşım bu özgürleştirme şansını müthiş kullanacağız. Doğruyu anlamamak değil, ölçüleri edinmemek değil, fırsatları kullanmamak değil, bunlar ne kelime? İlk andan son ana kadar, her şey sonuna dek amaca bağlı olduğu kadar, uygun araçlarla savaşım taktikler her yerde yeterlidir, sonuç alıcıdır. Bu verilen sözün tek doğru ve pratikte gerçekleşen biçimidir. Nefes alıp veriyorsunuz, işte bu; bunun gereklerini yerine getirmeye

ve mutlaka tarihin çöp sepetine atılması gereken, en az onun kadar bir tahribatın sahibi olan ihanetin, bu yüz karası hastalığın, mutlaka savaşarak insani, ulusal ve toplumsal gerçekliğimizden koparılıp atılması gereken bu kirin, her türlü hastalığın bu iğrenç kaynağının ve yaşamın önündeki en büyük engelin aşılması büyük bir savaş gerektirir. Bu, amacı çok parlak bir biçimde önümüze serdiği gibi, onda yoğunlaşmayı da müthiş çekici kılar. Bütün bunlar savaşçı militanın, her sahada savaşımın niteliklerinde yansır. Kendini böyle yansıtan, böyle oluşturan veya somutlaştıran kişi de yeter ki nefes alıp versin. Böyle biri hele özgürlük dağlarına ulaşmışsa, hele en kahramanca savaş birlikleriyle omuz omuza ise o kişi çok savaşır ve çok başarır.

Hepinizi binlerce mevziyle donattık. Bunları göreceksiniz, doğru yapacaksınız; bu amaca böyle bir yaklaşım kadar, onun gerçekleştirilmesi yöntemlerine de adınız gibi açıklık kazandıracaksınız; en yaşamsal adımları attığınızı bilerek, her adınızı başarı şansı yüksek ve her anınızı bir savaşçı gibi değerlendirip yükleneceksiniz. Bu sizi sözünüzü verdiğiniz, kendinizi adadığınız ve sonuçta gerçekten kabul edilebilir bir insanlık yaşamı olarak değerlendirebileceğimiz bir yaşama doğru çekebilir.

Bunu başarmalıyız diyoruz, bunun dışında da yaşamın olabileceğine inanmıyoruz. Her zamankinden daha fazla bunun olanaklarıyla karşı karşıyasınız. Kesinlikle bunları doğru ele alacak ve hakkını vermesini bileceksiniz. Bu Şe-

Kendinizi düzelterek, bu partinin yetkin bir savaşçısı olma sözüne işlerlik ve başarı şansı kazandıracaksınız. Bunun dışında hiçbir yaşam belirtisine fırsat vermeyeceksiniz. O zaman olası tüm engellemeleri rahatlıkla yerinde yaklaşımlarla aşabileceksiniz. "Benim yolum sürekli başarının yoludur, şehitlerin yoludur ve bu yol da zaferin yoludur" diyecek ve mutlaka başaracaksınız.

ve ihanet hareketi gün sayıyor. Devrimci militanlık ve yurtseverlik Güney'de bastırılıyor ve tasfiye ediliyor; Kuzey de bastırılıyor ve tasfiyeye gidiyor ve onlara büyük bir Kürdistan sofrası kuruluyor. Sat satabildiğin kadar, ye yiyebildiğin kadar; kırk yıl değil, dört yüz yıl daha yeter, bu sülaleyi kurtarabilir.

Planın ne kadar acımasız olduğu çok açık. Vatan, halk, özgürlük ve yaşamla hiç ilgisi olmayanların, gırtlığına kadar çapulculuğu, emek sömürsüne ve insan kanına batmış olanların gerçekten insanlık tarihi kadar eski bir ülkeyi bu kadar inkar etmeleri ve yine insanlık kadar eski bir halkı bu kadar alaya almaları, hala ellerini çekememeleri ve bu konuda son bir iddiayla "başarıyorum" adı altında kendilerini inandırmaları ve yüklenmeleri söz konusu. Bizim halkımız gerçekten güçsüz olabilir, önemli oranda çarpıtılmış da olabilir. Fakat nasıl söylesem, kendi payıma benim için yaşam biraz da böyle intikam almasını bilmektir.

Şimdiye kadar intikam alan benim, siz değilsiniz. En uzun süre yaşayan benim, siz değilsiniz. Düşmanın en çok korktuğu benim, siz değilsiniz. En çok aldatılan, kullanılan sizsiniz, ben değilim. Güçsüz bırakan ben değilim, sizsiniz. Düşmanından bir türlü doğru dürüst hesap soramayan ben değilim, sizsiniz. Verdiği tüm sözlerle karşılık vermeyen sizsiniz, ben değilim. Neden? Bunu kendinize sormalısınız. Gerçeklik buysa, düşman buysa, insanlık ve yurtseverlik buysa, yaşama sahiplik etmek buysa ben onun da zenginiyim, ben onun da söz sahibiyim, ben onun da vericisiyim, onda da ben sorumluyum, onda da ben başarılıyım. Saygınız ciddiye, bu tarzı biraz kendinize yakıştıracaksınız. Hiç olmazsa bundan sonra

ince eleyip sık dokuyorum. Bu çok gerksiz? Hayır, bunun öyle olmadığı anlaşılıyor. Böylesine bir düşmana karşı başka hiçbir yöntemle ve hiçbir biçimde yaşamı kurtaramazsın. Bütün sözlerin gafilce söylenmiş sözler olmaktan ve çok acı bir sonla karşılaşmaktan kurtulamaz. Biz de çok ucuz bir tarihin

yeter. Bir parça ekmek buldunuz mu, çok zorunlu bazı ihtiyaçlarınızı giderdiniz mi, gerisi tam doğru taktiklerle savaşmadır. Bunun dışında bir şey PKK çizgisini, onun şehadet temelindeki gelişimini ifade edemez. İfade etmedikçe de başarılı olamazsınız. Tek doğru başarılı çizgi gerçeği budur. Bunun uy-

hitler Ayı ve Şehitler Gününde, bu biçimiyle kazanılmış Şehitler Partisine doğru bir savaşçı olmaya büyük özen göstereceksiniz. Gerekirse kendinizi düzelterek, bu partinin yetkin bir savaşçısı olma sözüne işlerlik ve başarı şansı kazandıracaksınız. Bunun dışında hiçbir yaşam belirtisine fırsat verme-

yenilmiş ve çöp sepetine atılmış malzemesi olmaktan kurtulamayız. Ben böyle bir sonuçla karşılaşmak istemiyorum. Söz verdiğim değerleri öyle kolay çöp sepetine atırmak istemiyorum.

Çok güçsüz olabilirim, geçmişim çok iddiasız olabilir ama biraz güçlendik ve idealimizi büyüttük. Geçmişte size iyi savaşım olanakları vermeyebilirdik,

gulama esasları bellidir. Biz bunu böyle ele alıp günümüze kadar taşıdık ve her zaman kazanmasını bildik. Bundan sonra da daha fazla kazanmak istiyoruz. İnanıyorum ki, esaslar kadar günlük uygulama alanına da güç getirirseniz, önünüzde dünya dursa bile bu savaşım engel teşkil etmez.

Özellikle özel savaşımın bu en lanetli

yeceksiniz. O zaman olası tüm engellemeleri rahatlıkla yerinde yaklaşımlarla aşabileceksiniz. "Benim yolum sürekli başarının yoludur, şehitlerin yoludur ve bu yol da zaferin yoludur" diyecek ve mutlaka başaracaksınız.

1 Haziran stratejik atılımımızın 12. yılı ve görevlerimiz

Duran Kalkan

Bilindiği gibi, mücadele tarihimizde birincisi 2004, ikincisi de 2010 yılında olmak üzere iki kez 1 Haziran Devrimci Atılımı gerçekleştirmiş durumdayız. Fakat bu iki atılımın içeriği ve özelliği aynı değildir. Yani birbirinin benzeri ya da devamı niteliğinde olmayıp, esasta birbirini tamamlayıcı özelliğe sahiptirler.

Hareket ve halk olarak yakın mücadele tarihimizde iki kez gerçekleştirdiğimiz 1 Haziran Devrimci Atılımının yeni bir yıldönümünü yaşıyoruz. Öncelikle Önder Apo başta olmak üzere tüm yoldaşların, halkımızın ve dostlarımızın 1 Haziran Atılımını kutluyor ve yeni atılım yılında üstün başarılar diliyoruz. Her iki atılımın da kahraman şehitlerini saygı ve minnetle anıyoruz.

Bilindiği gibi, mücadele tarihimizde birincisi 2004, ikincisi de 2010 yılında olmak üzere iki kez 1 Haziran Devrimci Atılımı gerçekleştirmiş durumdayız. Fakat bu iki atılımın içeriği ve özelliği aynı değildir. Yani birbirinin benzeri ya da devamı niteliğinde olmayıp, esasta birbirini tamamlayıcı özelliğe sahiptirler.

1 Haziran 2004 Atılımının esas olarak ideolojik-örgütsel boyutu öndedir; bu atılım Üçüncü Önderliksel doğuşa ve paradigma değişimine dayanmakta ve esas olarak tasfiyeciliğin tüm izlerini tasfiye ederek kadın özgürlüğüne ve ekolojiye dayalı Demokratik Toplum Paradigması temelinde yeni bir partileşme yaratmayı hedeflemektedir. Kısaca Demokratik Ulus çizgisinde yeni bir partileşme atılımı, üçüncü dönem partileşmesi olmaktadır. PKK'nin yeni paradigma temelinde yeniden inşasını gerçekleştirme çalışmaları anlamında hala devam etmektedir. 1 Haziran itibarıyla 17. yılı tamamlanıp söz konusu süreç 18. yılına girmektedir.

1 Haziran 2010 Atılımının ise esas olarak siyasi ve askeri boyutu öndedir

ve bu atılım esasta bir stratejik değişimi ifade etmektedir. AKP yönetiminin 14 Nisan 2009 siyasi soykırım operasyonları temelinde demokratik siyasi mücadele koşullarını tümenden ortadan kaldırması sonucunda siyasi çalışma ve mücadele imkânları kalmayınca, PKK'nin üçüncü stratejik dönem olarak yürütmekte olduğu Demokratik Siyasi Mücadele Stratejisine son vererek tüm mücadelesini Devrimci Halk Savaşı Stratejisi temelinde yürütmeye başlaması anlamına gelmektedir. 11 yıldır devam eden bu süreç, 1 Haziran itibarıyla 12. yılına girmektedir.

Bu her iki 1 Haziran Atılımını aynılaştırmamak kadar karşılaştırmamak da önemlidir. Birini görüp diğerini görmemek çok ciddi bir yanılgı ortaya çıkartır. Çok temel bir sürecin anlaşılmasına, kaybolmasına yol açar. Dolayısıyla her iki atılımı da kendi özgün özellikleri temelinde ele alıp değerlendirmek ve anlayıp uygulamak gerekir.

Yaşanan bazı karışıklıkların düzeltilmesi

Bu konuda öncelikle yaşanan bazı karışıklıkların düzeltilmesi gerekmektedir. Karışıklıklar hem tarih hem kavramlar hem de mücadelenin farklı dönemleri noktasında yaşanmaktadır. Tarihi bakımdan karışıklık, her iki atılımın da 1 Haziran günü başlatılmasından kaynaklanmaktadır. Halbuki böyle olmayabilir ve bu atılımlardan biri farklı bir tarihte başlatılabilirdi. Mutlaka aynı

gün olmalarını gerektiren bir neden kesinlikle söz konusu değildi. Herhalde farklı anlamlar içerdikleri için aynı gün başlatılmalarında bir mahsur görülmedi ve de bu biçimde birbirlerini daha da güçlendirmeleri hedeflendi. Kaldı ki 1 Haziran 2004 tarihini Parti yönetimimiz belirlerken, 1 Haziran 2010 tarihi, Önder Apo'nun 31 Mayıs günü, "Artık siyasi çalışma yürütülemez" diyerek çekilmesi sonucunda gündeme geldi.

Kısaca; gerçek durum böyledir ve bu çerçevede iki atılımı birbirine karıştırmamak gerekir. Yönetimimizin yeterince üzerinde durarak netleştirmemiş olması da bunda bir etken olarak görülebilir. Bu durum, özellikle 1 Haziran 2010 stratejik değişimine yaklaşımdaki yetersizliklerden ve stratejik değişimin tam olarak yeterli bir düzeyde kavranmamasından kaynaklanmıştır. Bu da her iki atılımı anlamada ve özelliklerine uygun pratikleşmeyi geliştirmede zayıflığa yol açmıştır. Sonuçta hem ideolojik-örgütsel çizgi gelişimi hem de Devrimci Halk Savaşı temelinde pratikleşme zarar görmüştür. Bu nedenle mevcut karışıklığı mutlaka gidermek, atılımların birine sahip çıkıp diğerini göz ardı etme tutumunu aşmak, her iki atılımı da doğru anlayarak yeterince sahip çıkıp başarıyla pratikleştirmek gerekir.

Tarih karışıklığıyla birlikte diğer önemli bir karışıklık kavramlar noktasında ortaya çıkmakta ve bu da ciddi bir kafa karışıklığına yol açmaktadır. Belli ki düşüncenin doğru ve yeterli ifade edilmesinde kavramlar önemli olmaktadır.

Bu nedenle 'kavram' deyip geçmemek, yeterince dikkati ve özeni göstermek gerekir. Bu öneminden dolayıdır ki Önder Apo, yeni paradigmayı ifade ederken en başta kullanılan kavramları da yeniden tanımlamış ve hatalı kullanımları eleştirerek her kavramın doğru anlamını netleştirmiştir. Kavramları kullanırken buna da dikkat etmek, eski kullanımları tekrarlamamak gerekir.

Teori ve ideoloji ile strateji ve taktik kavramları karıştırılıyor

Kavram kullanımında en çok karıştırılan iki kavram teori ile ideoloji olmaktadır. Neredeyse çoğunlukla bu iki kavram aynı anlama sahipmiş gibi kullanılmaktadır. Oysa bu durum yanlıştır ve çok ciddi bir kafa karışıklığına yol açmaktadır. Örneğin; teoriyi en genel ve kısa olarak 'düşüncenin sistemli ifadesi' biçiminde tanımlayabiliriz. İdeoloji ise yaşam tarzı demektir; yaşam ilke ve ölçülerinin toplamı anlamına gelir. Dikkat edilirse, teori soyut, ideoloji ise son derece somuttur. Örneğin; bir bireyin, bir örgüt ya da partinin, bir toplumun yaşam ilke ve ölçüleri nelerse, onun ideolojisi odur. Böyle tanımladığımızda, ideolojinin teoriden çok felsefe ve ahlaka daha yakın durduğunu görürüz.

Kuşkusuz burada bizim üzerinde durduğumuz kavram stratejidir. Nitekim çok kullanılmalarına rağmen, doğru ve yeterli anlaşılmayan veya karıştırılan iki kavram da strateji ve taktik olmaktadır. Önder Apo, 'strateji düşünce,

taktik uygulamadır' dedi. Strateji düşüncesiyle ilgili olduğuna göre, o zaman teoriye daha yakın durduğunu söyleyebiliriz. Bunun için 'Analiz' kavramı hem teori ile hem de strateji ile birlikte kullanılabilir. Teori somutlaştığında 'siyasi çizgi' dediğimiz ilkeleri, bakış açısını ortaya çıkarır. Bu ilkelerin belirlenmesi ise amacın oluşmasını, yani programı yaratır.

Bütün bunların sonucunda strateji kavramını şöyle tanımlayabiliriz: Programla belirlenmiş amaca ulaşmanın en kısa yoludur, bu yolda yürüyecek güçlerin mevzileştirilmesi ve yönetimidir. Taktik ise bu yolda atılan her adım, yapılan her eylem demektir. Dikkat edilirse program, strateji ve taktik kavramları aynı değildir; fakat birbirinden kopuk da değildir. Strateji, programın belirlediği amaçları başarmak için vardır. Taktik de stratejiyi başarıya taşımak için vardır. Kısaca programdan kopuk strateji, stratejiden kopuk taktik tanımlamaları olamaz.

Bizde karıştırılan diğer bir husus da partileşme dönemleri ile stratejik dönemler olmaktadır. Önder Apo, savunmalarda ve çözümlemelerde aslında bunları tanımlamıştır. Fakat yeterince anlaşılmadığı, birbirine karıştırıldığı, dahası kolaycı bir yaklaşımla çoğunlukla aynılaştırmaya eğiliminin ortaya çıktığı görülmektedir. Bereket versin ki, Önder Apo üç partileşme dönemi ile dört stratejik dönem tanımlamıştır. Kazara 1 Haziran Atılımları gibi, bu dönemlerin sayıları da aynı olsaydı, o zaman partileşme ile strateji de aynılaştırılacaktı.

Bu da daha çok bir kafa karışıklığına yol açacaktı.

Üç partileşme dönemi

Kısaca parti ve mücadele tarihimizin doğru ve yeterli anlaşılması için geliştirilen dönemlerle ifade etme durumunun doğru anlaşılması ve birbirine karıştırılmaması gerekir. Yani 'Partileşme dönemleri' ile 'Stratejik dönemler' aynı değil, birbirinden farklıdır. Aslında birincisi partisel gelişmeyi dönemlendirmek, ikincisi ise mücadelenin gelişimini dönemlendirmek olmaktadır. Bunun doğru anlaşılması için stratejisinin mücadeleye yolu olduğunu zaten yukarıda belirttik. Demek ki burada parti ile mücadelenin birebir aynılaştırılmaması gerçeği ortaya çıkmaktadır. Partisel gelişme daha çok ideolojik, siyasi ve örgütsel çizgi gelişimini ifade etmektedir; yani daha bütünlüklü ve kapsayıcıdır. Mücadele ise daha çok siyasi ve askeri boyutu içermektedir; yani partisel durumun bir yönü olmaktadır.

Bunlar temelinde, şimdi söz konusu dönemlendirmeleri kısaca ifade edebiliriz. Tabii öncelikle partileşme dö-

ve HPG olmaktadır; ayrıca burada kadın ve gençlik örgütlenmeleri de çok daha belirgin ve temeldir. PKK'nin Demokratik Modernite çizgisi temelindeki partileşme süreci devam etmektedir.

Dört stratejik dönem

Şimdi de yaşanan dört stratejik dönem kısaca tanımlayabiliriz. Ancak burada şu hususu da belirtmemiz gerekiyor. Partileşme dönemleri mücadele yöntemleriyle değil, amaçla, ideolojik-siyasi çizgi ile belirleniyor. Stratejik dönem ise temel mücadele yol ve yöntemleri demektir. Dolayısıyla 'her partileşme dönemi, aynı zamanda bir stratejik dönemdir' dememek gerekir. Bir partileşme döneminde bir stratejik süreç yaşandığı gibi, birden fazla farklı stratejik süreçler de yaşanabilir. Aynı amacı farklı yol ve yöntemlerle başarmak için çalışılabilir.

PKK'nin yürüttüğü özgürlük mücadelesinin Birinci Stratejik Aşaması, 1977'den itibaren gündeme gelen "Ajanlaşmış yapı, kurum ve kişilere karşı devrimci şiddet temelindeki mücadele" olmuştur. Antep, Hilvan ve Siverek di-

amaç farkı vardır. Kürt sorununun çözümü her ikisinde de ortak amaç olmakla birlikte, birincisi ulus devlet çözümünü, ikincisi Demokratik Ulus çözümünü öngörmektedir. İktidar ve devlet yerine Demokratik Konfederalizm çözümünü hedeflemek, hemen her ba-

olan soykırımcı zihniyet ve siyaset fırsat vermemiştir. Çünkü; soykırımcı zihniyet ve siyaset karşısında demokratik siyasi mücadele yürütülemez. Soykırımcı zihniyet ve siyaset her bakımdan imha amaçlı çıplak zor demektir ki, ona karşı ancak devrimci halk sa-

maktadır? Çok açık ki, yaşanan siyasi ve askeri durumun özelliklerine göre olmaktadır. Demek ki stratejik analiz düşman cephesinin, devrim cephesinin, halkın durumunun incelenmesini ve bu temelde amaca ulaştırarak en kısa mücadele yolunun belirlenmesini ifade etmektedir. Yani hem düşmanın durumu hem devrimci hareketin durumu hem de halkın durumu ortak düzeyde belirlenmelidir. O halde düşman imhayı ve soykırımı dayatırken, ona karşı sen demokratik siyasi mücadele yürütemezsin ve böyle bir yol-yöntemle kazanamazsın. Bu gerçek, 1 Haziran 2010'da stratejik değişiklik yapma noktasında çok somut bir biçimde görülmüştür.

Üçüncü stratejik dönem denen demokratik siyasi mücadele stratejisine PKK tam olarak geçememiştir. Buna TC devleti, ona hakim olan soykırımcı zihniyet ve siyaset fırsat vermemiştir. Çünkü; soykırımcı zihniyet ve siyaset karşısında demokratik siyasi mücadele yürütülemez. Soykırımcı zihniyet ve siyaset her bakımdan imha amaçlı çıplak zor demektir ki, ona karşı ancak Devrimci Halk Savaşı'yla direnilebilir.

nemlerini özetlememiz daha anlaşılır olur. Yine daha iyi anlaşılması açısından, her partileşme döneminin yeni bir Önderliksel Doğuş Dönemi olduğunu da belirtmemiz yararlıdır. Kısaca üç Önderliksel Doğuş, üç partileşme dönemi demektir. Biyolojik doğuşun bir Önderliksel doğuş olarak anlaşılması ve ele alınması doğru değildir. Demek ki partileşme dönemleri sık sık yaşanacak dönemler olmamaktadır.

Önder Apo, Birinci Partileşme Dönemini 1973-1983 dönemi olarak tanımlamıştır. Bu durum, Birinci Önderliksel Doğuşu ifade etmektedir. Burada Kürdistan'a dayatılan sömürgeci-soykırımcı egemenliğe karşı özgür Kürdistan'ı hedefleyen bir partinin teorisi, program, örgüt, strateji ve taktik olarak ortaya çıkması ve somutlaşması söz konusudur. Düşüncesi ve eylemiyle böyle bir gerçekleşme sağlanmıştır. İsim PKK olmuştur.

İkinci Partileşme Dönemi olarak 1984-2003 süreci tanımlanmıştır. Burada Kürt sorununun ulus devletçi çözümünü aramak esastır. Bu, ulusal kurtuluşa partileşmek olmaktadır. 12 Eylül faşist-askeri rejimine karşı 15 Ağustos 1984 Gerilla Atılımı temelinde savaşmayı ifade etmektedir. Teorisi, programı, örgütü, stratejisi ve taktikleriyle bu süreç de bütünlüklü bir partisel gelişmeyi içermektedir. Temel örgütlenmeler ERNK ve ARGK olmaktadır. Bazıları bu dönemi bir Önderliksel Doğuş olarak görmemektedir. Halbuki 1980'e kadar Kürdistan ve Türkiye'de onlarca lider ve örgüt varken, 12 Eylül 1980 askeri-faşist darbesi karşısında varlık gösteren tek güç Önder Apo ve PKK olmuştur. Bu durumun derin önemini bilince çıkartamamak ciddi bir eksikliktir.

Açık ki Üçüncü Partileşme Dönemi 2004 ve sonrası olmaktadır. Bu dönem, paradigma değişimi temelinde Üçüncü Önderliksel Doğuşu ifade etmektedir. Kürt sorununun Demokratik Ulusçu çözümü hedeflenmektedir. Teorisi, programı, örgütü, stratejisi ve taktikleriyle bu da bütünlüklü bir partisel gelişmeyi içermektedir. Temel örgütlenmeler KCK

renişleri temelinde gelişen bu süreç, esas olarak 12 Eylül 1980 askeri darbesine kadar devam etmiştir.

15 Ağustos 1984 Atılımıyla başlayan İkinci Stratejik Süreç, esas itibarıyla

kımdan farklılık ortaya çıkarmıştır.

Mücadele tarihimizin Üçüncü Stratejik Dönemi, 17 Mart 1993 ateşkesiyle başlayan süreç olmaktadır. Burada halk savaşı stratejisini sonlandırarak,

vasıyla direnilebilir. Önder Apo ve PKK'nin Mart 1993'ten itibaren stratejik değişiklik arayışları, bir yerde TC devletine hakim olan soykırımcı zihniyet ve siyaseti kırma ve onu değişikliğe

Ekim 1992 Güney Savaşına ve 17 Mart 1993 birinci ateşkesine kadar sürmüştür. Sürecin temel karakteri gerilla temelindeki devrimci savaş olmuştur. Bu süreçte TC devleti 'Uzun Süreli Halk Savaşı Stratejisi' temelinde he-

Kürt sorununun çözümünü demokratik siyasi mücadele ile gerçekleştirme arayışı vardır. Fakat TC devletine hakim olan topyekûn savaşçı çete yönetimi böyle bir stratejik değişime fırsat vermemiş ve söz konusu süreç Uluslar-

arası Kompo'ya ve Ocak 2000 tarihinde gerçekleştirilen PKK 7. Kongresine kadar uzamıştır. Burada şu hususu da belirtmek gerekiyor: Aslında Üçüncü Stratejik Dönem denen demokratik siyasi mücadele stratejisine PKK tam olarak geçememiştir. Buna TC devleti, ona hakim

Gerilla ezilir ve PKK tasfiye olursa ne olacak? Açık ki Kürt soykırımının önündeki temel engel ortadan kalkacak ve soykırımın önü ardına kadar açılacaktır. Yoksa TC'nin, PKK'ye ve gerillaya bu kadar saldırmasının, tüm imkânlarını böyle bir saldırıda kullanmasının başka bir anlamı yoktur. Bunun da 9 Ekim 1998'den itibaren Önder Apo'ya yöneltilen Uluslararası Kompo'nun devamı olduğu açıktır.

deflenmiştir. Önder Apo, Savunmalarda bunu 'Devrimci Halk Savaşı' olarak da ifade etmiştir. Bu kavramlar arasında esasta bir fark yoktur. Fakat 1980 ve 1990'lı yıllarda uygulanan Devrimci Halk Savaşı ile 1 Haziran 2010'dan itibaren uygulanan Devrimci Halk Savaşı arasında ciddi farklar vardır. Öncelikle

arası Kompo'ya ve Ocak 2000 tarihinde gerçekleştirilen PKK 7. Kongresine kadar uzamıştır.

Burada şu hususu da belirtmek gerekiyor: Aslında Üçüncü Stratejik Dönem denen demokratik siyasi mücadele stratejisine PKK tam olarak geçememiştir. Buna TC devleti, ona hakim

hiçbir zaman demokrasiye duyarlı hale gelmemiş, şimdiye kadar hep soykırımcı olmuştur.

Bu vesileyle stratejinin nasıl belirlendiği konusuna da değinmek yerinde olur. Belirttiklerimizden anlaşılıyor ki, strateji belirlemek keyfe veya isteğe göre olmaktadır. Peki neye göre ol-

"Çocukta olsa, kadın da olsa güvenlik güçlerimiz gereğini yapacak" dedi. Mayıs 2007'de 'Dolmabahçe Mutabakatı' yapıldı. 5 Kasım 2007'de Bush-Erdogan görüşmesi temelinde TC-ABD yeni bir savaş anlaşması yaptı. Şubat 2008'de TC ordusu Zap'a dönük işgal saldırısı başlattı. 29 Mart 2009 yerel seçiminde

ABD yönetimi DTP'ye karşı AKP'yi desteklediğini ilan etti. 14 Nisan 2009'da AKP yönetimi Kürtlere dönük siyasi soykırım operasyonunu başlattı. Yüzlerce DTP yöneticisi ve onlarca seçilmiş belediye başkanı tutuklandı, DTP kapatıldı. Tayyip Erdoğan, "Sil baştan yapıyoruz" diyerek tekrar başa döndüğünü belirtti. Önder Apo, 17 Kasım tarihinde İmralı'da yaşananları "Darbe" olarak niteledi. Bütün bu saldırılardan vaz geçmesi ve sorunların demokratik siyasi çözümünü kabul etmesi için AKP'yi uyardı. Hiçbir sonuç alamayınca da, "Türkiye'de siyasi çalışma yürütme koşulları kalmamıştır" diyerek görüşmelerden çekildiğini ilan etti. PKK'nin 1 Haziran 2010 stratejik değişimi işte bütün bunların sonucunda gündeme geldi.

1 Haziran 2010 tarihinde gerçekleşen değişim nedir?

Peki söz konusu koşullarda PKK başka ne yapabiliirdi? Geliştirmeye çalıştığı ama gerçekleştiremediği demokratik siyasi mücadele arayışına o tarz-

başarma imkânı ve fırsatı bulamayınca, devlet siyasi ortamı buna kapatınca, bu sefer aynı amaçları Devrimci Halk Savaşı yöntemleriyle ve sadece kendi gücüne dayanarak gerçekleştirme tutumu söz konusudur.

Peki PKK strateji değiştirmeseydi ne olurdu? Mevcut TC ve AKP saldırıları karşısında yok olup giderdi. Başka da bir şey olmazdı. Süreç bu kadar açık ve anlaşılması bu kadar kolaydır. İşte böyle bir duruma düşmemek içindir ki PKK, 1 Haziran'da strateji değiştirdiğini ve üçüncü stratejik dönem olan demokratik siyasi mücadele stratejisine son vererek dördüncü stratejik dönem olan Devrimci Halk Savaşı Stratejisi temelinde Kürt özgürlük mücadelesini yürüteceğini ilan etti.

yılda Devrimci Halk Savaşı Stratejisini çeyrek düzeyde bile hayata geçirmemiştir. Eğer baştan itibaren doğru anlamış ve bütünlüklü pratiğe geçirmiş olsaydı, o zaman sonuçların çok farklı olacağı, AKP-MHP faşizminin çoktan çökertilip atılacağı, Türkiye ve Ortadoğu'da önemli gelişmelerin yaratılacağı kesindi. Kuşkusuz geçen süreçte PKK yine de önemli ve büyük bir mücadele yürüttü ve bazılarının akıllarından bile geçiremediği gelişmeler yarattı. Fakat gerçekleşenler, olabilecekler karşısında çok azdır ve yetersizdir. Bu da PKK için en temel özleştirici konusu olmaktadır.

Peki strateji değişimi temelinde PKK'nin ne yapması gerekirdi? Öncelikle yeni paradigma temelinde ve Kürt

bir yaklaşımla yapılması gerekenleri önceden görüp başarıyla yapmaktır. Doğru devrimcilik bunu gerektirir.

11 yıllık savaş sürecinin temel taktikleri

Peki geçen 11 yıllık büyük mücadele süreci nasıl yaşanmıştır? Her gün yeni taktikler gerektiren bu yoğun savaş süreci hangi temel taktik aşamalardan geçmiştir? Çok kısa bir özetleme daha sonrası açısından öğretici olacaktır.

Kuşkusuz ilk süreç 1 Haziran 2010'dan 13 Ağustos 2010'a kadar geçen yaklaşık iki buçuk aylık süreç olmuştur. Bu süreçte mevcut hazırlıklarına dayanarak PKK kısmen etkili bir eylemlilik geliştirince AKP zorlanmış ve

Cerablus ve Bab üzerinden TC devletinin sınırı dışına çıkarak yeni işgal saldırıları geliştirme süreci başlamıştır. Nitekim bu işgal saldırıları Eylül 2016 tarihinden itibaren de Medya Savunma Alanlarına yönelmeye başlamıştır.

Aralık 2017'de Xakûrkê'ye yönelik işgal saldırılarını başlatan AKP-MHP faşizmi, Ocak 2018'den itibaren de Efrin işgal saldırısını gündeme getirmiştir. 9 Ekim 2019'dan itibaren Girê Sipî ve Serêkaniyê işgalini geliştirmiş, Haziran 2020 ortasından itibaren de Mexmûr, Şengal ve Heftanîn saldırısını başlatmıştır. 9 Ekim 2020'de Şengal'i işgal anlaşması yapılmış, 10 Şubat 2021'de de Garê'ye saldırılmıştır. Şengal'de sonuç alamayan ve Garê'de de ciddi bir hezimet yaşayan AKP-MHP

Her nasılsa, üç kelimededen oluşan 'Devrimci Halk Savaşı' kavramı bir türlü doğru ve yeterli düzeyde anlaşılammamaktadır. Peki 'Devrimci Halk Savaşı' ne demek oluyor? Açık ki, her şeyden önce savaşmayı içeriyor ve ifade ediyor. Hem de bu savaşı devrimci çizgide yürütmeyi gerektiriyor. Peki bu devrimci savaşı kim yapacak? Halk yapacak, tüm halkın katıldığı bir savaş olacak.

Devrimci Halk Savaşı Stratejisi, düşmanın dayattığı faşist-soykırımcı savaşa karşı devrimci savaş yürütmek anlamına geliyor. Her şeyi, tüm devrimci çalışmaları devrimci savaşın gereklerine göre planlamayı, örgütlemeyi ve yürütmeyi ifade ediyor. Burada esas mücadele savaş ve esas örgütlenme de askeri örgütlenme, yani gerilla ve özsavunma oluyor.

da devam mı etmeliydi? DTP'nin kapatılmış, seçilmiş belediye başkanlarının tutuklanması, her yerde baskının hakim olmuş olduğu bir ortamda hala demokratik siyasi mücadeleden mi söz etmeliydi? Söz konusu demokratik siyaseti kiminle, hangi parti ve kadroyla yapacaktı? Önder Apo demokratik siyaset yapamazken, başka kim siyasi mücadele yürütebilir ve sonuç alabilir? PKK için strateji değiştirmekten ve yeniden Devrimci Halk Savaşı Stratejisi temelinde mücadele yürütür konuma geçmekten başka çare yoktu. Ve nitekim böyle de yaptı. Ya da daha doğrusu böyle yapmaya çalıştı. Çünkü; ne kadar Devrimci Halk Savaşı yapıp yapmadığı tartışmalıdır.

Dikkat edilirse, burada yeniden paradigma değişimi yoktur. Yine herhangi bir program değişimi söz konusu değildir. Yani gerçekleştirilmek istenen amaçta bir değişiklik yoktur. 2004-2005'ten itibaren yapılan değişiklikler ve oluşturulan program devam etmektedir. Peki 1 Haziran 2010 tarihinde gerçekleşen değişim nedir? Çok açık ki, sadece mücadele yol ve yöntemlerinde gerçekleştirilen bir değişimdir. Demek ki stratejik değişim, mücadele yol ve yöntemlerindeki değişim olmaktadır. Yani aynı amaçları demokratik siyasi mücadele yöntemleriyle

PKK Devrimci Halk Savaşı Stratejisi'ni çeyrek düzeyde bile hayata geçirmemiştir

PKK 1 Haziran'da stratejik değişimi ilan etti; ancak baştan itibaren böyle bir değişime hazırlıklı olduğu, stratejik değişimi doğru ve yeterli anladığı, bütünlüklü olarak planlayıp hayata geçirdiği söylenemez. Öncelikle bu konudaki hazırlıkları azdı. Sorunun siyasi mücadeleyle çözülebileceği düşüncesi epeyce yaygın hale gelmişti. Bu temelde hazır olmadığı değişikliği de uzun süre anlamadı, daha doğrusu benimsemedi. En fazla o zamana kadar yürütülen askeri mücadelenin biraz daha büyü-tülmesi olarak anladı ve uzun süre bu temelde pratikleşmeye çalıştı. Aslında fazla savaş olmasın ve sorunlar siyaseten çözülsün istiyordu. Ancak TC devleti ve AKP yönetimi buna kapalıydı. Nitekim tüm gücünü savaşa vererek, PKK'nin Devrimci Halk Savaşı pratiğini zayıf bıraktı.

Belirttiğimiz bu hususlar şu açıdan önemlidir: Sanki 11 yıldır PKK devrimci halk savaşı stratejisini eksiksiz uygulamış da ancak bu sonuç çıkmış gibi bir yaklaşım vardır ki, bu anlayış kesinlikle doğru değildir. PKK geçen 11

sorununun Demokratik Ulus çözümünü Devrimci Halk Savaşı yöntemleriyle pratiğe nasıl geçireceğini tartışması, nerede, neleri nasıl yapacağını bilince çıkarması, bunları en üst örgütsel karar ve plan haline getirerek, önceki stratejiye göre şekillenmiş olan örgütsel yapısını bu yeni stratejiye göre yeniden yapılandırması ve böylece tüm hareketi Devrimci Halk Savaşına göre pratik yürütür hale getirmesi gerekirdi. Ondan sonra da gün gün mücadeleyi bu temelde geliştirmeli ve doğru taktik adımlarla süreci yönetmeliydi. Kısaca demokratik öz yönetimler temelinde etkili bir gerilla ve halk direnişini birlikte geliştirmeliydi.

Aslında bu yönlü belli arayış ve tartışmaları oldu, zaman zaman bu yönlü planlamalar yapıp uygun pratikler geliştirmeye çalıştı. Fakat süreci kendi inisiyatifinde yürütemedi ve öngördüğü çizgiyi doğru ve yeterli pratiğe geçiremedi. Kuşkusuz zorluklar da vardı, herhangi bir tecrübe yoktu, düşman çok saldırıyordu, hareket ve halk ne yapacağını yeterince bilemiyordu vb. Ancak yine de tüm bunlar sonucu değiştirmiyor ve yaşanan hata ve eksikler ortadan kaldırmıyor. Burada önemli olan söz konusu gerekçelerle durumu izah etmek değil, yaratıcı ve öngörülü

hemen İmralı'ya giderek Önder Apo'dan ateşkes ilan etmesini talep etmiştir. Nitekim bunun sonucunda ateşkes ilan edilmiş ve bu ateşkes süreci 14 Temmuz 2011'e kadar devam etmiştir. AKP bu ateşkestten yararlanarak 12 Eylül 2010 referandumunu ve 12 Haziran 2011 seçimini kazanırken, PKK de Devrimci Halk Savaşı Stratejisini anlamaya ve kendini eğitip hazırlıklarını geliştirmeye çalışmıştır. Bu süreçte yaşanan İmralı görüşmelerinde varılan sözde çözüm mutabakatlarına Tayyip Erdoğan uymamış ve uygulamamıştır.

DTK'nin 14 Temmuz 2011 tarihli Demokratik Özerklik ilanı faşist-soykırımcı güçler tarafından provoke edilerek, Newroz 2013 tarihine kadar süren çok şiddetli bir savaş süreci gündeme getirilmiştir. Kuşkusuz bu sürecin çok ağır bir bilançosu vardır ve taraflar ciddi bedel ödemiştir. Dayatılan ağır şiddet, PKK'yi yeni arayışları bırakarak eski

faşizmi, sonuçta çareyi, 23 Nisan'dan itibaren Metîna, Zap ve Avaşîn'e yönelik işgal saldırısı başlatmakta bulmuştur.

Yaptığımız çok kısa bir özet bile 11 yıllık sürecin ne kadar yoğun ve şiddetli geçmiş olduğunu ortaya koymaktadır. Dikkat edilirse, Devrimci Halk Savaşı Stratejisi temelinde yürüttüğü mücadeleyle PKK'nin önemli kazanımları olmuştur, ancak bu kazanımların bir kısmını koruyamayarak kaybetme durumu yaşanmıştır. Aslında bu sonucu doğal ve normal olarak görmemek gerekir. Baştan itibaren devrimci halk savaşı stratejisinin yaratıcı zengin taktiklerle doğru ve etkili yürütülmüş olması durumunda PKK'nin kazanımlarının mevcut olanı kat kat aşacağı ve söz konusu kayıpları yaşamamış olacağı kesindir.

Gerilla ezilir ve PKK tasfiye olursa ne olacak?

Hareket ve halk olarak biz, 1 Haziran 2021 itibarıyla Üçüncü Partileşme Hamlemizin 18'inci ve Dördüncü Stratejik Dönemin 12'nci yılına girerken, AKP-MHP faşist diktatörlüğü şahsında faşist-soykırımcı düşman da her alanda azgınca saldırıyor. Askeri saldırılarını daha çok Medya Savunma Alanları'na yöneltmiş ve Metîna, Zap ve Zagros alanlarında yoğunlaştırmış bulunuyor. Peki bu ne anlama geliyor? Çok açık ki; söz konusu saldırılar TC devletinin Kürdistan'a dönük işgalci ve soykırımcı saldırılarının bir parçasını ifade ediyor. Yani Bakurê Kurdistan dışındaki Kürdistan parçalarının da TC devleti tarafından işgal edilip soykırıma uğratılmak istendiğini ortaya koyuyor.

Diğer yandan, Medya Savunma Alanları'na yönelik TC işgal saldırıları Kürdistan özgürlük gerillasını ezmeyi ve Kürt Özgürlük Hareketi PKK'yi tasfiye etmeyi amaçlıyor. Peki gerilla ezilir ve PKK tasfiye olursa ne olacak? Açık ki Kürt soykırımının önündeki temel engel ortadan kalkacak ve soykırımın önü ardına kadar açılacaktır. Yoksa PKK'ye ve gerillaya bu kadar saldırmasının, tüm imkânlarını böyle bir saldırıda kullanmasının başka bir anlamı yoktur. Bunun da 9 Ekim 1998'den itibaren Önder Apo'ya yöneltilen Uluslararası Komplo'nun bir devamı olduğu açıktır.

O halde, böyle bir düşman saldırısı karşısında ne yapmak gerekiyor? Doğru devrimci ve yurtsever tutum nasıl olur? Çok açık ki; böylesi bir işgalci ve soykırımcı saldırıya karşı sadece devrimci savaş yürütülür. Tek doğru devrimci ve yurtsever çizgi, Devrimci Halk Savaşı Stratejisi temelinde savaşmaktır. Başka

hiçbir yol ve yöntemle söz konusu işgali durdurmak ve kırmak, yenilgiye uğratıp Kürdistan'dan kovmak mümkün değildir. Her kim ki 'Bunun başka yolu da vardır' diyorsa, çok açık ki o doğruyu söylemiyor ve yanlış bir yolda yürüyordur. Böylelerine karşı çıkıp, herkesi doğru yola getirmek gerekiyor. Başta gençler ve kadınlar olmak üzere halkımızın bilincinin bulanmasına izin vermemek gerekiyor.

Dikkat edilirse, 1 Haziran 2010 Devrimci Halk Savaşı stratejik atılımımızın 12'nci yılına girerken, faşist-soykırımcı düşmana karşı Devrimci Halk Savaşı Stratejisi temelinde mücadele etmekten başka bir yol bulunmamaktadır. Dahası, başta Medya Savunma Alanları olmak üzere her alandaki faşist-soykırımcı saldırı, Devrimci Halk Savaşı Stratejisi temelindeki bir mücadeleyi her zamankinden çok daha fazla gerekli ve zorunlu hale getirmektedir. Hareket ve halk olarak bizlere başka hiçbir yol bırakmamaktadır. O halde, tüm devrimci ve yurtsever güçler olarak bu gerçeği çok iyi anlamamız ve gereğini mutlaka başarıyla yerine getirmemiz gerekir. Bu da Devrimci Halk Savaşı Stratejisi temelindeki özgürlük mücadelesini her alanda ve her boyutta yürütmek anlamına gelir.

Devrimci Halk Savaşı ne demek oluyor? Bu devrimci savaşı kim yapacak?

Peki Devrimci Halk Savaşı Stratejisi temelinde mücadele yürütmek ne demektir ve nasıl gerçekleşir? Aslında 11 yıldır tartıştığımız ve bugün de bize sorulan temel soru budur. Her nasılsa, üç kelimeden oluşan 'Devrimci Halk Savaşı' kavramı bir türlü doğru ve yeterli düzeyde anlaşılammamaktadır. Halbuki hem deyimim kendisi hem de deyimini oluşturan kelimeler çok iyi bilinen ve en çok kullanılan bir niteliğe sahiptir. Örneğin; 'Devrimci' kelimesini bilmeyen yoktur. Yine 'Savaş' kavramı en çok bilinen ve kullanılan bir kavramdır. 'Halk' kavramı ise zaten adı üzerindedir. Peki 'Devrimci Halk Savaşı' ne demek oluyor? Açık ki, her şeyden önce savaşmayı içeriyor ve ifade ediyor. Hem de bu savaşı devrimci çizgide yürütmeyi gerektiriyor. Peki bu devrimci savaşı kim yapacak? Onun da cevabı hazır: Halk yapacak, tüm halkın katıldığı bir savaş olacak.

İşte her şey bu kadar açıktır. Hiç bunun anlaşılması mümkün olabilir mi? Olamayacağı da açıktır. O halde bizde yaşanan gerçek durum nedir? Anlamamaktan çok anlamak istemektir, yani düşmanın dayattığı savaşı kabul etmemek ve savaşa girmek is-

gütleyp yürütmeyi, tüm yaşam ve çalışmanın devrimci savaşa bağlı olup ona hizmet etmesini, katılıp katkı sunmasını içeriyor.

Dikkat edelim, sadece savaş yapılacak ve başka hiçbir devrimci çalışma yapılmayacak demiyoruz. Burada herhangi bir yanlış anlamaya kesinlikle fırsat vermemek gerekiyor. Tüm devrimci ve yurtsever çalışmanın yapılacağını belirtiyoruz. Ama bütün bu çalışmalar nasıl olacak ve neye göre yapılacak? İşte ayırım sorusu burada ortaya çıkıyor. Bu soruya açık cevap olarak da her şeyin, tüm devrimci yaşam ve çalışmanın Devrimci Halk Savaşının gereklerine ve ihtiyaçlarına göre olacağını belirtiyoruz. Yani belirleyici mücadele çizgisi Devrimci Halk Savaşıdır. Doğru ve yeterliyi belirleyen budur. O halde, herhangi bir devrimci çalışma ve mücadeleyi değerlendirirken, onu eleştirip özeleştirir verirken bunu esas alacağız; yani savaşa ne kadar katıldığını, katkı sunduğuna, hizmet ettiğine, savaşı ne kadar geliştirdiğine bakarak eleştirir-özeleştirir yapacağız.

Strateji dışılık yaşanmaktadır

Peki yaşanan devrimci pratiklere bu temelde baktığımızda gerçek durum

Şimdi "Ne yapmalı?" ve "Görevimiz nedir?" sorularına şu cevabı veriyoruz: Ekonomiden eğitime, sağlıktan diplomasiye, sanattan propagandaya, gerilladan kitle eylemine kadar tüm çalışmaların Devrimci Halk Savaşı Stratejisi'nin gereklerine göre planlanması, örgütlenmesi ve yürütülmesi gerekir.

nedir? Çok açık ki, büyük çoğunlukla strateji dışılık yaşanmaktadır. Çünkü; birçok çalışma veya mücadelenin Devrimci Halk Savaşı Stratejisi'nden haberi bile yoktur. Haberi olan birçokları da bilerek başka stratejileri esas almakta ve kendini Devrimci Halk Savaşı Stratejisi'nin dışında tutmaktadır.

Örneğin; ideolojik alan çalışmalarını ele alalım. Öncelikle propaganda ve ajitasyon çalışmalarına bakalım. PKK yıllardır 'Benim stratejim Devrimci Halk Savaşı'dır' derken, bunun içinde olması gereken birçok basın-yayın organının ısrarla barış propagandası yaptığını, yakın döneme kadar demokratik siyasi mücadeleyi öne çıkardığını çok iyi biliyoruz. Bu nedenle de 1980'lerin iki gazetesi kadar, 1990'ların tek kanal televizyonu kadar bile propagandada etkili olmadıklarını üzüntüyle yaşıyoruz.

Yine kültür ve sanat çalışmalarına bakalım. Koma Avazê Çiya'dan diğer tüm sanat topluluklarına, sanatçılara ve sanat dallarına kadar yıllardır bunlar

Benzer durum toplumsal inşa çalışmaları açısından da geçerlidir. Bu alanda kavram olarak bazı yeni şeyler ifade edilse de, özünde eskinin aşılamadığı, yani demokratik siyasi mücadele stratejisinin anlayış ve tarzının esas itibarıyla devam ettiği rahatlıkla belirtilebilir. Ekonomik, sosyal ve siyasi çalışmaların durumu büyük çoğunlukla böyledir.

Dahası bu konuda biz, sadece kırdaki gerilla olarak kalan, ova ve şehirde yeterince örgütlenemeyen, doğru bir öz savunma anlayışı ve örgütlenmesi geliştiremeyen, halkı sadece destekçi olarak gören, herkesi öz savunma savaşı içine çekeceğine eskisi gibi halktan serhildan bekleyen askeri alanı da eleştirip düzeltme çalışmaları yürütüyoruz.

Şimdi "Ne yapmalı?" ve "Görevimiz nedir?" sorularına cevap veriyoruz

Çok açık ki, şimdi "Ne yapmalı?" ve "Görevimiz nedir?" sorularına şu cevabı veriyoruz: Ekonomiden eğitime, sağlıktan diplomasiye, sanattan propagandaya, gerilladan kitle eylemine kadar tüm çalışmaların Devrimci Halk Savaşı Stratejisi'nin gereklerine göre planlanması, örgütlenmesi ve yürütülmesi gerekir. Tüm bu çalışmaların Devrimci Halk Sa-

Devrimci Halk Savaşı Stratejisi karşısında da doğru ve derinlikli bir özeleştiril yaklaşım geliştirilmeli ve bu temelde de gereken düzeltmeler yapılarak tüm çalışmalar Devrimci Halk Savaşı Stratejisi'ne göre örgütlenir ve yürütülür hale getirilmelidir.

Stratejik düzeltmede özellikle Gençlik Hareketinin öncülüğü, başka her durumdan çok daha fazla gerekir. Çünkü bu alan, mücadele ile, savaşa ilgilidir ve bunun öncü ve temel gücünün de gençlik olduğu açıktır. O halde, bu konular üzerinde en çok da Gençlik Hareketinin durması ve yoğunlaşarak gereken düzeltmeyi yaratması gerekir. Tabii böyle deyince, hemen sadece sokak gösterilerini ve dağdaki gerillaya katılımı artırmayı anlamamak gerekir. Elbette bunlar da gereklidir ve de önemlidir. Fakat günümüzün mücadele görevi sadece bu değildir. Sadece bu tür mücadele biçimleriyle yetinenler eskide kalmış ve paradigma ile stratejik değişimin gereklerine kendini yeterince uyduramamış demektir.

O halde doğru olan nedir ve ne gereklidir? Yukarıda belirtilenleri sürdürmekle birlikte, örneğin, savaşı sadece dağda görmeyip ova ve şehir savaşını da görerek, savaşçılığı buralarda da geliştirmeyi esas almak gerekir. Zaten

Etkili serhildanın gelişmemesinde bunun belli bir rolü vardır. Fakat her şey de buradan kaynaklı değildir. Belli ki 1990'ların serhildanını geliştirmenin koşulları kalmamıştır. Yine 2000'lerin siyasi kitle eylemlerine AKP-MHP faşist hakimiyeti fırsat vermemektedir. O halde, mevcut koşullarda eskinin serhildanını veya siyasi kitle eylemini tekrardan geliştirmeye çalışmak değil, yaratıcı yaklaşım mevcut somutluğa uygun yeni eylem biçimleri geliştirmek gerekir. Bunun da yaygın öz savunma örgütlenmesi ve bu temelde öz savunma savaşının geliştirilmesi olduğu açıktır.

Her alandaki gençlik çalışmalarının bu gerçekleri görerek hareket etmesi, eskinin tekrardan kendini kurtararak yaratıcı yaklaşım yeni biçimler bulması gerekir. Bunu da yapacak düşünce gücü ve dinamizmi vardır. Gençleri oradan oraya taşımak ve sadece bazı alanlarda toplamak yerine her alanda ve yeni eylem biçimleri içine yönelmek, faşist-soykırımcı düşman neredeyse orayı bir mücadele, savaş alanı haline getirmek, sadece askeri hedeflere sıkışmayıp her türlü faşist-soykırımcı varlığı hedef yapmayı bilmek gerekir. Böyle bir yaklaşım, Gençlik Hareketini de genel hareketi de düzelterek doğru ve etkili mücadele yürütür hale getirecektir.

Stratejik düzeltmede özellikle Gençlik Hareketinin öncülüğü, başka her durumdan çok daha fazla gerekir. Çünkü bu alan, mücadele ile, savaşa ilgilidir ve bunun öncü ve temel gücünün de gençlik olduğu açıktır. O halde, bu konular üzerinde en çok da Gençlik Hareketinin durması ve yoğunlaşarak gereken düzeltmeyi yaratması gerekir.

tememektir. Durumu ve yaşadığımız sorunu artık böyle açık olarak ortaya koymak ve sağa-sola çekiştirmelerin önünü almak gerekiyor.

Demek ki Devrimci Halk Savaşı Stratejisi, düşmanın dayattığı faşist-soykırımcı savaşa karşı devrimci savaş yürütmek anlamına geliyor. Her şeyi, tüm devrimci çalışmaları devrimci savaşın gereklerine göre planlamayı, örgütlemeyi ve yürütmeyi ifade ediyor. Burada esas mücadele savaş ve esas örgütlenme de askeri örgütlenme, yani gerilla ve öz savunma oluyor. Tüm yurtsever yaşamı ve özgürlükçü çalışmaları devrimci savaşın gereklerine göre ör-

ne yapıyorlar? Halkı Devrimci Halk Savaşı Stratejisi'nde ne kadar eğittiler ve mücadeleye çektiler? Kuşkusuz hiçbir şey yapmadılar demiyoruz; ancak yapılanların çok az ve yetersiz olduğunu, düşmanın topyekûn imha saldırılarına karşı direnişi yeterince geliştirmedini belirtiyoruz. 1980'li ve 1990'lı yılların Koma Berxwedan'ı kadar bile rol oynamadıklarını ve etkili olmadıklarını ifade ediyoruz. Peki bu neden böyle oluyor? İdeolojik ve örgütsel nedenler yanında, çok açık ki önemli bir neden de Devrimci Halk Savaşı Stratejisi'nin gereklerine göre çalışmamaları oluyor.

vaşı'nın zaferine bağlı olması, oraya kilitlenmesi ve onu geliştirip gerçekleştirmesi gerekir. Öyle ki, bu durum demokratik siyasete kadar böyledir. Demokratik siyasetin de somut durumu görerek böyle bir anti-faşist mücadeleye göre kendini yürütmesi başarı için şarttır.

Gerçek durumu böyle ele aldığımızda görüyoruz ki, birçok alandaki çalışmalar çok büyük oranda strateji dışıdır. Strateji dışılık da parti dışılık demektir. Yani adeta partiden kopulmuş olma durumu yaşanmaktadır. O halde, ideolojik-mücadele hamlesi olan Üçüncü Partileşme Dönemi karşısında olduğu kadar, Dördüncü Stratejik Dönem olan

mevcut koşullarda dağa çıkmak da epeyce zordur. Kaldı ki savaş sadece dağda değildir, faşist-soykırımcı saldırı sadece dağda olmamaktadır, faşist-soykırımcı düşman sadece dağda bulunmamaktadır; tersine bütün bunlar ovada ve kentte daha fazladır. O halde ekonomiden ihbarcısına kadar şehirdeki tüm düşman hedeflerini etkisiz kılmaya çalışmak gerekir.

Bir de eskinin serhildanını aramak ve onu geliştirmeye çalışmak söz konusu ki, bunun da mevcut AKP-MHP faşizmi koşullarına uymadığı ortadadır. Evet toplum doğru bir ideolojik ve stratejik bilinçle yeterince donatılmamıştır.

Yeni bir Şehitler Ayı'nı yaşayıp yeni bir Atılım Yılına girmeye hazırlanırken, bunlar temelinde gereken stratejik düzeltmeyi yapan ve sonsuz taktik yaratıcılığa ulaşan bir devrimci hareketin, önümüzdeki süreci güçlü bir devrimci hamle süreci haline getireceği, Önder Apo'nun fiziki özgürlüğünü hedefleyen 'Özgürlük Zamanı' Hamlesini etkili bir biçimde geliştirerek zafer taşıyacağı açıktır. Doğru parti öncülüğünün, gerilla öncülüğünün, kadın ve gençlik öncülüğünün bunu başarma gücü vardır. Eğer bu görevler asgari düzeyde yerine getirilirse, o zaman AKP-MHP faşizminin Zap ve Zagros'a gömüleceği kesindir.

Büyük Devrimci Haki Karer Yoldaş şahsında tüm özgürlük mücadelesi şehitlerimizi bir kez daha saygı ve sevgiyle anıyor, yeni Atılım Yılında özgürlük ve demokrasi mücadelesi yürüten herkese üstün başarılar diliyoruz.

1 Mayıs alanları emekçilerden vicdan ve zihniyet devrimi yapmalarını da istedi

Cihan Eren

Dünya emekçileri ve halkları bir 1 Mayıs Emek, Dayanışma ve Mücadele Günü'nü daha geride bıraktı. Devletlerin ve hükümetlerin tüm baskısına, salgını bahane ederek sokağa çıkmayı, eylem yapmayı kısıtlamasına ve yer yer de yasaklamasına rağmen, halkların ve emekçilerin mücadele sloganlarıyla alanlara çıkması ayrı bir eylem olarak değerlendirilmelidir. Tüm engellere rağmen dünyanın her yerinde iki kişiden, binlerce kişiye varan kitlesellikle hep birlikte 1 Mayıs'ı kutlamak bir tavır ve direniş geleneğinin her koşulda sürdürülmesi anlamına gelir. Halklar ve emekçiler artık bir gelenek ve kültür haline gelmiş 1 Mayıs'ı bu yıl tam da bu inancın gereklerini yerine getirerek kutladılar.

Hem geride bıraktığımız 1 Mayıs hem bundan sonraki 1 Mayıs'da verilecek mücadelenin demokratik sosyalizm çizgisinde daha da bilinçli ve güçlü geçmesi için genel bir durum değerlendirmesine ihtiyaç olduğu açıktır. Çünkü bir 1 Mayıs, aynı zamanda evrensel düzeyde sosyalizm günüdür de. Sosyalist kültürün haykırıldığı, sosyalist sistemin öngördüğü eşitlik ve adaletin talep edildiği bir gündür. Bu sebeplerle 1 Mayıs'ı demokratik sosyalist ideolojinin esas alındığı, tartışıldığı, devrimci enternasyonalist hareketlerce yıl boyu gündemde tutulması gereken bir bayramdır. 1 Mayıs bayramının, mücadele gününün özüne ve amacına uygun kutlanması için yaşadığımız dönemi değerlendirmeye de ihtiyaç vardır. Hem işçi ve emekçilerin durumunu hem de egemenlerin durumunu ele alarak değerlendirme yapmak yerinde olacaktır. Böylece kapitalist modernitenin karşı saldırı anlamında hangi yöntemleri kullandığı, işçi ve emekçilerin özgürlük ve demokrasi için nelere ağırlık vermesi gerektiği biraz daha anlaşılmalı olacaktır.

İktidar saldırganlığı

İnsanlık çok özgün bir zaman diliminden geçiyor. Çünkü; en az yetmiş yıldır toplumsal yaşam tümüyle bir kriz ve kaos içindedir. Dünyamız, 1990'dan beri çoğu bölgesel olmak üzere askeri savaşlar içindedir. Ekonomik ve diplomatik olarak hemen her ülkenin bir biçimde içine çekildiği bir dünya savaşının yaşandığı biliniyor. Kürdistan Özgürlük Hareketi gibi daha birçok sol çevre bu gelişmelerin son on yılda vardığı düzeyi, Üçüncü Dünya Savaşı olarak tanımlıyor. İlk iki dünya savaşının seyrine uymadığı için kimileri yaşananlara Üçüncü Dünya Savaşı tanımlaması getirmek istemiyorsa da olup bitenler tam olarak bir dünya savaşıdır. Bu savaşın önceki iki savaştan bir farkı varsa o da, tüm insanlığın bu savaştan doğrudan etkilendiği, sonuçlarını gündelik yaşamında az ya da çok hissettiği gerçeğidir. Bu bağlamda 'kapitalist modernitenin merkezi güçlerinden bazıları Koronavirüsü bilinçli yarattı ve yaydı' iddiası da başka bir anlam kazanmış olmaktadır. Çünkü; salgın, özellikle demokrasi mücadelesi veren halklara ve emekçilere karşı kullanılan yok edici bir saldırıya dönüştürülmüştür. Hem öldürüyor hem işsiz bi-

rakarak açlığa mahkum ediyor hem de kazanılmış hakların gasp edilmesi amacıyla kullanılıyor. Bilim insanlarının ve duyarlı tüm çevrelerin belirttiği gibi egemenler, günümüzde tüm insanlığa ve yeryüzündeki ekosistemin tümüne karşı bir savaş sürdürüyor. Saldırganlığın bu düzeye varmış olması, kapitalist iktidar biçimi ve onun ulus devlet politikalarının doğrudan sonucu olarak karşımıza çıkıyor. İktidar saldırganlıktır. Saldırdıkça, yok ettikçe büyüyen bir canavardır. Kapitalizm de böyle saldırdıkça büyüyeceğini bilerek adeta saldıracak insanlık değeri, dünyamızda da bir köşe bırak-

Günümüz savaşında kullanılan silahlar, yol ve yöntemler geçmiş savaşlardan giderek farklılaşmaktadır. En önemlisi de egemenler giderek zenginleşir, dünya zenginliklerinde mülkiyetlerinde toplarken, yoksullar, mülksüzler, ezilenler, halklar daha da fakirleşmektedir. Bu nedenle Üçüncü Dünya Savaşı yoksulluğu artırma, parayı belli merkezlerde toplama savaşı da oluyor.

mamıştır. Bu nedenle yönünü Mars'a çevirmeye başlamıştır. Artık gökyüzü saldırılarının hedefindedir. Daha şimdiden uzay boşluğundaki çöplerden bahsedilmeye başlanmıştır.

Üçüncü Dünya Savaşı'nda ulus devletlerin birbiriyle çelişkileri bir çatışmaya dönüşmeden yaşanıyor. Savaşın cephesi içindeki devletler, birbirlerinin merkezlerine uçak ve füzelerle doğrudan tahripkar saldırılar yapmıyor. Temel yöntemi; hedefledikleri ülkelerin sorunlarını çözmesini engelleyerek iç çelişkilerini derinleştirip içerde çatışmalarını körüklemeye dayanıyor. Ve kendilerini de kurtarıcı müdahale gücü olarak pazarlayarak bu şekilde müdahil olmaya dayanıyor.

Üçüncü Dünya Savaşı özü itibarıyla toplumsallıkla iktidarcı egemen sınıflar arasındaki savaştır. Güncel deyimle

belirtirsek; demokrasi güçleri ile dinci, sağcı, faşistler arasındaki bir savaştır. Kuşkusuz günümüzde egemenler arasında birçok çelişki vardır. Bilim ve teknolojinin vardığı seviyeden yeni iktidar modelleri ve yeni bir sosyal ilişki biçimi üretmek isteyenlerle, beş bin yıllık iktidar geleneğinin kapitalist dönemdeki versiyonu olan ulus devleti olduğu gibi sürdürmek isteyenler arasında da çelişkiler yaşanıyor. Ancak bunların çelişkisi, savaşın ana cephesini oluşturmuyor. Bu özellik, devletlerin Birinci ve İkinci paylaşım savaşlarındaki gibi birbirine saldırmamasına neden oluşturmuyor. Devletlerin kendi aralarındaki çelişki ve çatışmaları ne yeni bir siyasal sistem ne de toplumsal yaşam biçimini amaçlıyor. Yaşanan kriz ve kaos, farklı arayış içindeki egemenlerin yer değiş-tirmesiyle de aşılmayacaktır.

Günümüz savaşında kullanılan silahlar, yol ve yöntemler geçmiş savaş-

mak istedi. Fakat kapitalist modernitenin sorunlarının çok derin ve köklü olması, toplumsal sorunların çözümünde tek yolun demokratik sistemden geçmesi, kapitalist modernitenin bu güçler eliyle yaptığı müdahalelerle işini daha da zora soktu. Kapitalist modernite, belirttiğimiz iki yüzlü politik oyunlarla oynadıkça, battı. Böylece yeni bir politika belirleme arayışına girmek zorunda kaldı. Bu yeni politikanın özü emekçileri, yoksulları ve halkları aldatmaktır. Çünkü; DAİŞ'i sahaya sürüp, kendi işbirlikçisi olan AKP-MHP Türkiye'si, Mursi Mısır'ı ve yeni model Arap kralları gibi yapılarla halkı kendilerine bağlamadıklarını gördüler. Böylece doğrudan kendilerini halklarımıza muhatap göstermeye başladılar. Bunun da nasıl yapıldığını ABD ve Almanya'nın başını çektiği AB sisteminin, Erdoğan-Bahçeli faşizmini destekleyerek başta Kürtler olmak üzere Arap ve Türk halklarına saldırtmasında

egemenlerin, sermayedarların elinde yoksullara karşı bir saldırı aracı olarak kullanıldığını da gösterdi. Aslında Avrupa'daki emekçiler, kadınlar, çevre hareketleri bunu salgının ilk aylarında tespit etmişti. Ve 'kapanma' denilen şeyin gerçekte bilim dili kullanılarak yaratılan gerekçelere dayanarak toplumu hapsedmeyi amaçladığını da göstermişti. Zaten dikkat edilirse, Trump ABD'si ve Boris'in İngiltere'si gibi kapitalist modernitenin merkezi güçleri ile Brezilya, Macaristan ve Türkiye gibi faşist hükümetlerin yönettiği devletlerde salgın, hastalıktan çok bu faşist hükümetlerce bir saldırı silahı olarak kullanıldı, kullanılıyor. Örneğin; Türkiye'de salgınla mücadele adı altında binlerce polis operasyonları yapıldı, yapıyor. Yüzbinlerce insan işten atıldı. Vatandaş, salgınla mücadele kurallarına uymadı denilerek milyonlarca lira cezalar kesildi, kesiliyor. Bu cezaların salgınla mücadele kurallarına uyulmadığı için kesilmediğini

lardan giderek farklılaşmaktadır. En önemlisi de egemenler giderek zenginleşir, dünya zenginliklerini mülkiyetlerinde toplarken, yoksullar, mülksüzler, ezilenler, halklar daha da fakirleşmektedir. Bu nedenle Üçüncü Dünya Savaşı yoksulluğu artırma, parayı belli merkezlerde toplama savaşı da oluyor. Bu savaşın bir diğer etkisi de insanlığın temel gündemi olan demokrasi ve ekolojik sorunları gündemden düşürmek, kadın özgürlük mücadelesinin gelişimini engellemek ve toplumun dikkatini başka konulara yönleltmektir. Kısacası içinden geçtiğimiz tarihi süreçte kapitalist modernite insanlık sorunlarını ağırlaştırarak, çözümün eşliğine gelmiş sorunların çözümünü de erteleyerek ilgili toplumsal kesimleri kendine yeniden muhtaç hale getirmek istemektedir. Örneğin; DAİŞ Ortadoğu'da bu amaçla kullanılıyor. Ortadoğu halkları nezdinde ABD ve AB'ye karşı çok ciddi tepkiler oluşmuş, kuşkuyla büyümüştü. Ortadoğu halklarında ABD ve AB'nin politikalarına karşı çok derin sorgulamalar yapılmaktaydı. Bu halen de vardır. İşte kapitalist modernite güçleri DAİŞ'i bu alana saldırtarak yeniden kendini kurtarıcı güç olarak sun-

görüyoruz. Yani DAİŞ ile halkları teslim alamadıkları için ajan ve işbirlikçisi devletleri halklara, emekçilere saldırtarak bunu yapmaya çalışıyorlar. Ajan ve işbirlikçi hükümet ve devletleri halklara, emekçilere saldırtıyorlar, kendilerini de demokrasi ve insan hakları havarisi olarak sunuyorlar. Oyun bu kadar basittir aslında. Bu yıl ki 1 Mayıs'ı tam böyle bir ortamda kutladık. Tüm bu gelişmeleri dikkate alarak, Üçüncü Dünya Savaşı ortamında en büyük bedeli ödeyen emekçiler ve halklar cephesinin kendisine dönük yeni saldırı biçimlerini boşa çıkarması ve özgürlüğünü kazanması için çıkarlarını esas alan demokratik sosyalizm ideolojisi ve siyasetini derinlikli anlamasının hayati bir konu haline geldiğini çok rahatlıkla belirtebiliriz.

Salgın dönemi saldırılarından ne anlamak gerekir?

1 Mayıs'ta dünyanın her yerinde salgının neden olduğu saldırılara karşı atılan sloganlar, dillendirilen talepler emekçilerin sahip olduğu politik ve ekolojik duruşu gösterdi. Bu bize salgının sadece bir sağlık meselesi olmadığını,

bizzat faşistlerin ileri gelenlerinden ve tüm bu cezalandırmalarla övünen Türk içişleri bakanı, kural dediklerine bizzat kendisi uymayarak zaten gösteriyor. Çünkü faşistler, halka ve emekçilere 'her an ensenizdeyiz, sizi takip ediyoruz, sorgusuz sualsiz yasalara uyacaksınız' demekten zevk alanlardır. İşte virüs ile bu türden kişiler, ellerinde kendi faşistliklerini tatmin edebilecekleri alan ve imkan yarattılar. Başka bir ifadeyle bu insan mikropları, bu virüsü bu amaç için kullanıyor.

O zaman salgın dönemi saldırılarından ne anlamak gerekir? Aslında 1 Mayıs alanları bunu yeterince anlattı ve gösterdi. Salgın faşist baskıların artırılması, hak gaspları başta olmak üzere emekçilerin ve halkların lehine olabilecek her türlü gelişmeyi engelleme silahı olarak kullanılıyor. Artık bu çok net ortaya çıkmıştır. Bunları belirtirken ortada bir hastalık yoktur demek istemiyoruz. Evet bir hastalık vardır. Ancak bu hastalık üretilmiş olma ihtimali çok yüksek olan bir hastalıktır. Üretilmemişse de, bilim insanlarının çok detaylı anlattığı kapitalist üretim ve tüketim kültürünün bağışıklık sistemimizi zayıflatması ve

çeşitli canlılarda görülen biyolojik değişimlerin yol açtığı ihtimali söz konusudur ki, bu da bilinçli üretmenin başka bir yolu oluyor. Bu hastalıkla mücadele etme yöntemine ve bu hastalık kullanılarak halklara ve emekçilere yapılan saldırılar, bir amaç için geliştirilen bir virüs olabileceğini ileri sürmemize neden olan çok sayıda veri sunuyor. İkincisi; madem bir salgın var ve bu salgın insanlığı hatta kapitalist modernitenin kendisini de zora sokuyor o zaman neden Dünya Sağlık Örgütü öncülüğünde ve koordinesinde aşilar herkese ulaştırılmıyor? Bu yapılması zor bir iş ise, neden aşılardan her yerde üretilmesine izin verilmiyor? Örneğin; Merkel bir kadın olmasına rağmen neden Koronavirüse karşı geliştirilmiş aşılardan diğer ülkelerle paylaşmayı reddetti? Hayvan hakları konusunda dünyanın en demokratik ülkesi olan Almanya, hükümet ve devlet olarak neden insan haklarına karşı tutum alır, politika geliştirir? Hem de böyle bir dönemde! Almanya'yı örnek vermемizin nedeni, Alman sermayesinin karakteri ve bu sermayenin insanlığın içinden geçtiği en kritik süreçlerde takındığı tavrın ilk iki dünya savaşından biliniyor olmasıdır. Almanya'ya bakıp bir düzeye kadar kapitalist modernite güçlerinin ne yapmak istediğini anlamak mümkün olabilmektedir. Örneğin; Birinci Dünya Savaşı'nda kapitalist modernite güçlerinin Ortadoğu'yu ve tüm dünyayı aralarında paylaşmak istediklerini ama anlaşamadıklarını, İkinci Dünya Savaşı'ndaysa bu güçlerin SSCB'yi yıkmak için büyük planlar yaptığını en çok Alman sermayesinin politikalarından öğrendik.

İnsanlık bu halde ne kadar yol alacak bilinmiyor

Koronavirüs salgını bize kapitalist modernite güçlerinin emekçilere ve halklara dönük yeni öldürücü silahlarla saldırdığını da göstermiştir. Askeri güç ve bu gücü elinde bulunduranların sahip oldukları tank, top ve uçaklarla kitlesel kıyımlar yapmak artık insanlık tarafından kabul görmüyor. Tepkilere yol açıyor. Mesela Türk devletinin Serêkaniyê ve Girê Sipî'ye saldırısında dünya halklarının ayağa kalkışını hep birlikte gördük, yaşadık. Türk devleti gibi katı Kürt düşmanı ve soykırımcı devletler ve İsrail gibi Filistin halkına dönük çok özel saldırı politikası olan güçler dışında bu silahlara çok fazla başvurmadan sonuç almak, giderek daha fazla kullanılan bir yöntem olmaya başlamış gibidir. Kapitalist modernitenin yaşadığı kriz ve kaos tepki yaratacak savaş tarzları yerine silahların daha görünmez olmasını da beraberinde getirmiştir. Korona salgını bize virüslerin de öldürücü birer makine gibi kullanılabileceğini göstermiştir. Sadece insana karşı da değil doğa ve doğada yaşayan her şeye karşı bu tür silahlarla saldırılar vardır.

1 Mayıs alanlarında yoksulluğa karşı sloganlar da vardı. Özellikle Müslüman ülkelerdeki emekçiler ve halklar adaleti baş slogan haline getirmeye başlamıştır. Eşitlik istemek de bir noktadan sonra adalet talebi olmaktadır. Dikkat edilirse işçi sınıfının talepleri giderek çeşitlenmektedir. Sadece emeğinin karşılığı olduğu düşünülen ücreti istemenin içinden geçtiğimiz tarihi sürecin devrim ve demokrasi mücadelesine yetmeyeceği giderek daha fazla dillendirilir olmuştur. Bu çok yerinde ve doğru bir talep olduğu kadar, mücadele perspektifi de olmaktadır. Neden bu böyledir? Çünkü; kapitalist modernitenin emekçilere ve halklara saldırısı da çok çeşitli araçlar ve yöntemlerle gelişiyor. AB gibi coğrafyalarda işçiler, emekçiler belli bir yaşam standardında yaşayabilecek ücret alıyorlar. Yine belli sosyal haklar da kazanılmıştır.

Bu, buradaki işçi ve emekçilerin hiçbir sorunlarının kalmadığı anlamına gelmez. Günlük gelişmeler bu gerçeği yeterince göstermektedir. En başta tüm toplumda çok ciddi yaşam sorunları vardır. Emekçilerin, işçilerin ve kadınların bu sorunları en derin yaşayan kesimler olduğu biliniyor. Başta Almanya olmak üzere Avrupa'da toplum, stres gibi çok ciddi ruhsal sorunlarla boğuşuyor. Bu gerçeklik ilgili ülkelerdeki sağlık kuruluşlarının yıllık raporlarında da belirtilmektedir. Aile yaşamı, karşılıklı sevgi ve saygı, karşılıklı sorumluluk duyma, paylaşma ve dayanışma gibi kadim Avrupa halklarının kültüründe güçlü olan değerler, kapitalizm saldırısından kaynaklı kalmamış gibidir. Bu kültürel soykırım saldırısı yaşamın tadını bozmuştur. Kendi başına derin bir konu olan bu hususu çok önceden dile getiren Avrupalı filozoflar olduğunu biliyoruz. Nietzsche'nin Almanlara ve kapitalist moderniteye getirdiği eleştiriler tek başına bu konuyu anlaşılır kılmaya yeterlidir. İşte emekçilerin günümüzde böylesine derin sosyal ve psikolojik sorunları da vardır. Ve bu sorunlar sadece ücret azlığının neden olduğu maddi ihtiyaçlarını karşılayamaktan kaynaklanmamaktadır. Hayatın anlamı, sihri bozulmuştur. Toplum adeta motoru tekleyen bir araç içinde yol alıyor. İnsanlık bu halde ne kadar yol alacak bilinmiyor. Bir uçurumdan düşüp düşmeyeceğimizi de kestiremiyoruz. Böylesine bir ruh hali içindeki insanlar aynı zamanda çok derin bir güvensizlik içindedir. Kapitalist modernite bu güvensizliği, mal ve mülkünü korumasına yarayan teknikler geliştirerek korumaya çalışıyor. Bireyciliği derinleştirebildiği kadar derinleştirerek insanların birbiriyle ilişkilenmesini keserek aşmaya çalışıyor. Oysaki sorunların asıl nedeni bu bireycilik; ahlak gözetilmeden geliştirilen ve kullanılan teknikle bağlantılıdır. Dolayısıyla aile içine kadar girmiş karşılıklı güvensizlik duygusunu unutturmak kapitalist modernite güçlerinin belli başlı amaçları arasına girmiştir. Bu amaçla her şeyi ile paraya bağlı işleyen kapitalist modernite, toplumun ruhsal sorunlarından da para kazanma yollarına başvurmuştur. Doğal olarak böyle bir sistem içinde emekçiler ve işçiler sadece 'daha çok para verin' diyerek özgür ve demokratik bir gelecek inşa edemezler. Artık mücadele sadece fabrikaların önünde değildir. Çarkları çalıştırmak ya da durdurmak artık pek sonuç vermez olmuştur. Değişen mücadele yol ve yöntemlerini geliştirmek, ortak sloganlarla talepte bulunmak için sadece 1 Mayıslarla yetinilemeyecek dönem yaşamadığımız bilinmek durumundadır. Kitlesel mücadelenin her yerde ve her zaman olması artık kaçınılmazdır. Çünkü; artık sorunlar yaşamın her yerinde yaşanmakta ve kesintisiz sürmektedir. Açlık ve yoksulluk kadar öldürücü toplumsal ve psikolojik sorunların varlığı da gündemden düşmemektedir. Tüm bu sorunlar, kriz ve kaos üreterek yaşamak isteyen kapitalizmin ve saldırganlığının ürünüdür. Yaşamın her yanını kuşatmış bu sorunlarla mücadelenin ve çözüm geliştirmenin büyük silahı, kesinlikle demokratik, ekolojik ve kadın özgürlükçü bilinc ve siyasi duruş içinde olmaktadır.

Ağzını açan demokrasiden, kadın haklarından ve ekolojik sorunların çözümünden dem vurmaktadır

Olup bitenlere bu pencereden bakınca karşımıza iki ayrı dünya ve iki ayrı insanlık durumu çıkmaktadır. Birincisi sorun yaratarak ve bu sorunları yayarak var olmaya çalışan egemenlerin dünyası ve toplumdur. İkincisi, bunların karşısında duran ve 'başka bir dünya ve yaşam mümkündür' diyen toplumsal tüm

Emekçilerin yaşanılır bir dünya, özgür ve demokratik bir yaşam talebini örgütlü mücadeleyle geliştirme sorunu da orta yerde durmaktadır. Tüm alternatif hareketlerin bu sorunlar üzerinde kafa yorması temel bir ihtiyaç halini almıştır. Doğrudan demokrasi mücadelesi, ekolojik ve kadın özgürlük mücadelesi veren güçler arasında koordinasyon eksikliği olduğu da çok açıktır.

Kapitalist modernitenin elinde yeni bir ideoloji değil, saldırı araçları olduğunu bilelim. Yeni bir dünya ve toplumsal yaşam için gerekli olan ideoloji, toplumdaki alternatif hareketlerin elindedir; demokrasi güçlerinin, ekolojistlerin ve kadın özgürlükçülerinin elindedir. İşte söz konusu araçlarla sistem, bu güçleri yıldırıyorsa, muğlaklaştırmaya, dağıtmaya ve yedeğine almaya çalışmaktadır.

kesimlerdir. Yani sorunlarla boğuşan, tahribatlarından ve acısından muzdarip oldukları için bu sorunları çözmeyi görevi olarak bilen, hem çalışan hem de mücadele edenlerdir. Bu kesimler toplumsal yaşamda tam olarak anne rolündekilerdir. Geniş manada toplumun kendisidir. Kapitalist modernite güçleri kriz ve kaos içindedir. Bu durum kapitalist modernite güçlerinin 'bizim de bir çözüm önerimiz var' demesine yol açmıştır. Dikkat edilirse hemen herkes sorunların çözümünden bahsetmektedir. Ağzını açan demokrasiden, kadın haklarından ve ekolojik sorunların çözümünden dem vurmaktadır. Emekçilerin, halkların en duyarlı ve bilinçli olması gereken nokta da tam olarak burasıdır. Artık şöyle bir gerçeklik içinde yaşamaktayız; toplumsal yaşamda ciddi ve derin sorunlar var ve egemenler de bu sorunların çözümünü istiyormuş gibi bir söylem dillendirmektedirler. Bu politika neticesinde doğal olarak iki ayrı çözüm önerisi gündem olmaya başlamıştır. Egemenler kendi çıkarlarını korumak, iktidarlarını sürdürmek için söylem üretmekte, ezilen ve sömürülenler ise kendi çözüm önerileriyle 1 Mayıs'da olduğu gibi meydanlara çıkmaktadır. 1 Mayıs'ta ezilen ve sömürülenlerin çözüm önerilerini evrensel düzeyde dillendirdikleri gün olması nedeniyle anlamı büyük bir gün olmaktadır.

Yaşadığımız dönemde kullanılan politik dilin, sorunların çözümüne dönük iki ayrı bakış açısını barındırıyor olması, taraflar arasında çok derin ve büyük bir ideolojik savaşın yaşandığı anlamına gelmektedir.

Kapitalizmin kendisini topluma kurtarıcı gibi sunmasından bahsetmiştik. Bunun için DAİŞ ve Ortadoğu'daki gelişmeleri örnek vermiştik. Dikkat edilirse Korona salgını ile mücadelede de başını Biden ABD'sinin çektiği kapitalist modernite güçleri böyle bir yöntem kullanmaya başladı. Devlet ve şirketler olmasa bu salgınla mücadele edilemez, demeye getiren adımlar atmaya başladılar. Kapitalist modernitenin yıllardır bu tür iddialarını, sosyal devlet politikaları olarak sunduğunu biliyoruz. Bu tür adımlarla topluma ne kadar insani ve ahlaki düşündüğünü, kararlar aldığını göstermeye çalışmaktadır. Fakat dikkat edilmesi gereken şey bu tür politikaların bir maske öteye gitmediği gerçeğidir. Daha önce emperyalistlerin sömürdüğü ülkelerden elde ettikleri kazancın bir bölümünü kendi emekçileri arasında dağıtarak emperyalist politikalarına karşı merkezlerdeki emekçileri susturdıkları söylenirdi. Şimdilerdeyse sosyal devlete dönüyoruz, deniliyor. Bu politika farklı bir biçimde uygulanmak istenmektedir. Örneğin; benzer bir politikayı AB de sınırları içinde para dağıtarak ve aşılardan kendi içinde tutarak uygulanmaya çalıştı. Gerçekte bu adımlar, devletin emekçilerden aldığını geri vermek zorunda kalmasından başka bir şey değildir. Emekçi ve işçilerden çaldıklarını daha büyük toplumsal tepkiler ve muhalefetin gelişmemesi için bir sürelğine geri verdiler. Daha sonra bunu misliyle geri alacaklarından şüphe edilememelidir. Emekçilerin, halkların bu ve benzer kapitalist modernite politikalarına karşı duruşu evrensel olmak zorundadır. Örneğin; 'yaşam hakkı mı, mülkiyet hakkı mı daha kutsal, hangisini savunmak daha insani ve adil olandır?' şeklindeki bir söylemi dünya çapında tartışmaya açmak iyi bir başlangıç olabilir.

Kapitalist modernitenin stratejik saldırı silahı, bilişim teknolojisi aracılığı ile yaptığı ideolojik saldırısıdır

Bu yılki 1 Mayıs kutlamalarından öğrendiğimiz en çarpıcı sonuçlardan

biri de, halkların ve emekçilerin ortak talepler etrafında buluşması oldu. Fakat bu taleplerin ortak bir ideolojik bakış açısına kavuşturulması, enternasyonalist bir bakış açısıyla ele alınıp halklar platformunda gündeme taşınması gibi çok temel sorunların olduğu gerçeğini ortadan kaldırmaz. Emekçilerin yaşanılır bir dünya, özgür ve demokratik bir yaşam talebini örgütlü mücadeleyle geliştirme sorunu da orta yerde durmaktadır. Tüm alternatif hareketlerin bu sorunlar üzerinde kafa yorması temel bir ihtiyaç halini almıştır. Doğrudan demokrasi mücadelesi, ekolojik ve kadın özgürlük mücadelesi veren güçler arasında koordinasyon eksikliği olduğu da çok açıktır. Demek ki emekçilerin ve halkların iki temel sorunu vardır: Birincisi; ideolojik düşüncede netleşmek, ikincisi; ideolojik mücadeleyle paralel verilen mücadelelerin koordinasyon içinde olması sorunudur. Bu sorunları demokratik sosyalist bir enternasyonalist hareketle aşmak mümkündür. Ezilenlerin örgütlenmesi önündeki en büyük engelin her zaman ideolojik sorunlarını aşamamaları olduğu biliniyor. Tam bu noktada kapitalist modernite saldırılarının boyutlanarak artması, bu temel engelin kendisini daha derin bir sorun haline getirmiş görünüyor. Kapitalist modernite bu gerçekliği çok iyi bildiği için, topluma karşı yeni saldırı silahlarını çalıştırmaya ayrı bir önem vermeye başlamıştır. Güncel olduğu için Korona salgını nasıl kullandığını ana hatlarıyla vermiştik. Ancak kapitalist modernitenin stratejik saldırı silahı, bilişim teknolojisi aracılığı ile yaptığı ideolojik saldırısıdır.

Unutmayalım ki; içinden geçtiğimiz tarihsel aralıkta yaşanan sorunlar ancak yeni bir dünya ve demokratik komünal yaşam anlayışıyla çözülebilir türdendir. Bu da sorunların yeni bir paradigma olmadan çözülemeyeceği anlamına gelmektedir. İşte kapitalist modernite ile tüm toplum arasında bu alanda yoğunlaşmış tarihin en büyük ideolojik savaşı verilmektedir. Kapitalizm çok bilinçli ve ısrarlı bir biçimde sanki böyle bir savaş verilmeyormuş gibi davranmaktadır. Bunun da asıl nedeni kapitalizmi kapitalizm yapan araçların, bizzat kendisi için engel olmaya başlamasıdır. Kapitalist modernite ideolojik düşünce geliştirecek durumda değildir. Yani insanlığa son kırk yıldır yaptığı gibi sağ ve dinci faşist fikirlerden başka bir şey sunamıyor. Sunamaz da. Bu fikriyle Hitler, Mussolini, Franko faşizmlerine yol açarak sermayesini tüketmişti. 21. yüzyılın özelliklerine bakarak oldukça makyajlı, 'ince ve kibar faşistler' yaratma peşinde olsa da Trump, Merkel, Erdoğan, Bolsonaro gibi politik modelleri de tutmamıştır.

İşte tam da bu noktada kapitalist modernitenin üzerinde çalıştığı şey, en az doksan yıllık tecrübesini kullanarak saldırı araçlarını geliştirmek olmuştur. Bu araçları kullanarak sanki çok yeni şeyler geliştirilebiliyormuş algısı yaratma peşindedir. Kapitalist modernitenin elinde yeni bir ideoloji değil, saldırı araçları olduğunu bilelim. Yeni bir dünya ve toplumsal yaşam için gerekli olan ideoloji, toplumdaki alternatif hareketlerin elindedir; demokrasi güçlerinin, ekolojistlerin ve kadın özgürlükçülerinin elindedir. İşte kapitalist modernite söz konusu araçlarla bu güçleri yıldırıyorsa, muğlaklaştırmaya, dağıtmaya ve yedeğine almaya çalışmaktadır. Böylece iktidar güçlerinin hep yaptığı gibi toplumsal arayışlardan, mücadelelerden kendisine fikir devşirip varlığını sağlama almaya çalışmaktadır. Örneğin; dünyayı tahrip eden bu sömür sistemi sahipleri, çok rahat ekolojist kesilebilmekte, kadının emeğini, bedenini en yoğun satan bu sistem kadın özgürlükçü olduğunu iddia edebilmektedir.

Sanal görüntülerle beslenen bir hayal dünyası yedi yirmi dört propaganda ediliyor

Kapitalist modernite radyonun ve TV'nin icadından beri bilişim teknolojisine ayrı bir anlam ve önem veriyor. Bu politikası günümüzde her gün yeni bir gelişmeyle kendisini duyuruyor. Bunun asıl nedeni iletişim tekniğinin etkili propaganda araçları olarak kullanılmasıdır. Yani kapitalist modernitenin propaganda yapma ihtiyacı, bu alandaki tekniği çok yoğun kullanmasına yol açmıştır. Sadece gelişmesinin önünü açmamış oldukça yaygınlaştırmıştır da. Sanki insanların kendilerinden uzak olanlarla mutlaka ve sürekli görüşmeleri gerekiyormuş gibi bir algı yaratarak yaygınlaştırdığı bu araçlarla, kapitalist modernite kendisini bin bir örtü altında pazarlamaktadır. İki ayrı dünya ve toplumsal gerçeklikten söz ettik. İşte kapitalist modernite, özellikle de bilişim tekniği ile yok ettiği gezegenimiz yerine, sanal bir dünya koyarak kendini sunma olanağına kavuşmuştur. Gerçek dünyadan kopuk, tümüyle sanal görüntülerle beslenen bir hayal dünyasını yedi yirmi dört propaganda edip duruyor. Bu, kapitalist modernite güçlerinin iletişim teknolojilerini kullanarak kendi bakış açılarını toplum içinde yayma yöntemidir. Görüldüğü ve anlaşıldığı kadarıyla yoksulları, emekçileri ve halkları en çok bu yöntemle etkileyip yönlendirmeye, arayışlarını saptırmaya çalışıyorlar.

Kapitalist modernite, toplumdaki arayışları sanal dünyasıyla denetimine almaya çalışıyor. Sanal dünyayı ve sanal yaşamı gerçekmiş gibi yansıtarak insanları kendine çekerek elde tutmak için tüm gücünü kullanıyor. Bu saldırı özellikle çocukları, gençleri ve işsizleri etkiliyor. İkinci derecede de kapitalist modernite literatüründe 'geri kalmış bölgeler' denilen ülkelerdeki her yaşta insanları etkilemektedir. Bu saldırıyla neden olduğu en büyük tahribat, insanlar arasındaki sosyal ilişkileri kesmesi, dağıtmasıdır. Bu kadar gelişmiş ve yaygın kullanılmaya başlanmış bu tekniğe rağmen günümüz insanında yaşanan asosyallik hem kapitalist modernitenin ne olduğunu hem de piyasaya sürüldüğü araçlarla ne yapmayı hedeflediğini çok net gösteriyor. Bu araçların kullanılmasıyla oluşan ilişki biçimine 'sosyal medya' denmesi de para etmiyor. Aslında kapitalizm için 'sosyal medya' tanımı doğrudur. Onun sosyallik dediği tam olarak 'sosyal medya' ortamıdır. Çünkü; insanın manevi paylaşım ihtiyacı, yüz yüze görüşmenin ve birbirine dokunmanın verdiği doyum, kapitalist modernitenin olmasını istemediği bir şeydir. Çünkü; kapitalizm en başta asosyallik ve dolaşısıyla toplum karşıtıdır.

Bilindiği gibi her ideolojik sistemin kendi paradigmasına göre öngördüğü bir yaşam ütopyası vardır. Sistemler bu öngörülerini gerçekleştirmek için propaganda yapar, örgütlenir ve mücadele ederler. Örneğin; dinde bu ütopya cennet olarak tanımlanmıştır. Sosyalist ideoloji buna demokratik ve komünal yaşam demıştır. Sistemler içinde topluma somut bir yaşam öngörüsü, ütopyası sunamayan tek sistem kapitalist modernitedir. Kapitalizmin sürekli dillendirdiği ilerleme, zenginlik, bol üretim gibi söylemler kapitalist sermaye sınıfının hedefidir. Ancak ilke gereği ideolojik sistemlerin sunduğu ütopyaların tüm toplum için olması gerekiyor. Çünkü; bir fikir, tüm toplum için ortak değerler sistemi öneriyorsa ütopya sahibidir demektir. İşte kapitalist modernite iletişim tekniği sayesinde adeta bu zaafından, zayıflığından kurtulmuşçasına bir değil milyonlarca ütopya modeli sunuyor. Aslında bu da ütopyasızlığın farklı bir bi-

çimde itirafı oluyor. Çünkü; herkes için ayrı bir ütopya sunulamaz. Bu toplumsal kanuna aykırıdır. Kapitalist modernite bireysel arayış ve bireyselliğin sınırlarında seyreden arzulara, kısmen umutlara ideolojik kılıf giydirerek bireysellik sınırlarındaki bir olguyu tarihsel ve toplumsal olabirmiş mantığı ile propaganda etmektedir. Bu yaklaşım sanal ortamda üç beş güzel çiçek saksısını yan yana getirip görüntüleyerek 'ne kadar güzel bir doğa parçası' diyen bir sunumun toplumsal karşılığı gibi bir şeydir. Kıscası görüntülerle ve resimlerle oynayarak gerçeği tahrip edip sunmak neyse, kapitalist modernitenin iletişim alanındaki teknolojileri kullanarak insanlığa toplumsal yaşam adı altında sundukları da odur. Ancak bu tekniğin oldukça

Kapitalist modernite güçleri her yerde ve her zaman elindeki imkanları kullanarak topluma saldırıyor. Onun amacı toplumu tümünden dağıtmak, savunmasız bırakmaktır. O zaman mücadelemizde hangi yöntemleri öne alarak işe girişmeliyiz, gibi soruları sorup yanıtlamalıyız. Emekçiler, halklar ve kadınlar olarak böyle bir saldırganlığa karşı mücadele yol yöntemlerimizi zengin kılmak zorundayız.

yaygın ve yoğun, yine sistematik ve planlı kullanılması, toplumun en azından bir kesimini yönlendirebilmektedir. Bu yolla kapitalist modernite emekçilerin, işçilerin ve halkların hak arama mücadelesini, demokrasi ve özgürlük talebini para istemeye indirgeyerek 'emekçilerin hakkı emeklerinin parasal karşılığı' almasıdır' sarı sendikacılığının talepleriyle sınırlamaya çalışmak istemektedir. Emekçilere ve işçi sınıfına karşı yeni dönemin en ciddi ideolojik saldırısı bu ve benzer yöntemlerle olmaktadır.

Mücadelemizde hangi yöntemleri öne alarak işe girişmeliyiz?

İçinden geçtiğimiz mücadele döneminin demokratik sosyalist ideolojik duruşu, toplumsal sorunların çok farklı boyutlarda yaşandığını, bu sorunların toplumdaki yoksulluğu gidermeyi öne alarak ve sadece ekonomik maddi ihtiyaçları karşılamakla çözülemeyeceğini bilmeyi ve inanmayı şart koşmaktadır. Bu ideolojiye uygun politik tutum da en gerçekçi ve doğru tutum olmaktadır. 1 Mayıs alanlarında bu yönlü talepler emekçi sınıfların, halkların önemli bir

bilinçlenme yaşadığını gösterdi. 1 Mayıs alanlarında hak taleplerinin toplumsal yaşamın birçok boyutunda dile getirilmesi anlamlı oldu. Sosyal adaletsizlik, işsizlik, doğa katliamı, kadına saldırılar, kısaca demokrasi ve özgürlük talepleri bu çerçevede değerlendirilmesi gereken ideolojik tutumun kendisi oldu. Zayıf, dağınık ve radikal olmasa da gerçeklik böyle yaşandı.

Emekçi sınıfların ve halkların taleplerini demokratik sosyalist dünya görüşü çerçevesinde dile getirmeye başlaması mücadele için ilk adım olarak görülmelidir. Ancak bunun kadar önemli ve asıl sonuç alacak olan şey, politik tutum ve örgütlü mücadeledir. Bu mücadeleyi engellemek için kapitalist modernite güçlerinin de toplumda apolitikleşmeyi geliştirecek saldırılar yaptığını, örgütlenmeyi yasaklayan birçok yeni karar aldığını biliyoruz. Özellikle neoliberal politikaların tek doğru ekonomik ve özgürlükçü politika olarak sunulmaya başlandığı 1980'lerden itibaren başlayan bu saldırılar, 2000'den itibaren dünyanın her yerinde iş başına gelen sağcı, dinci ve faşist hükümetlerce kazanılmış hakların gasp edilmesiyle sürdürülüyor. Korona salgını gerekçe edilerek Türkiye gibi ülkeler başta olmak üzere her yerde emekçilere, halklara

ve kadınlara nasıl saldırıldığı, milyonlarca insanın işsizliğe mahkum edilerek aç bırakıldığı da biliniyor. Tüm bu saldırılar kapitalist modernitenin emekçilerin, halkların örgütlenmesinden ürktüğünü, tedbir aldığını gösteriyor. Tüm bunlar emekçilerin ve halkların bilinçlenme ile örgütlü mücadeleyi iç içe vermesindeki aciliyeti ortaya çıkarıyor.

Kapitalist modernite son yıllarda sağcı, dinci ve faşist politikalarla emekçilerin zihnini kirlletmeye çalışıyor. Bu yolla toplumu böldüğü gibi emekçileri de belli oranda bölmeyi amaçlıyor. Sağcılaştırılan, dincileştirilen ve faşistleştirilen emekçiler, bulundukları toplumsal konumlarına karşı tutum alır duruma getirilmek isteniyor. Yoksulların, kendisini aç ve işsiz bırakanı kurtuluşçu olarak görmesi isteniyor. En iyi örneklerini Türkiye'de gördüğümüz 'insanları aç ve işsiz bırak, sonra zekat ve hayır dağıtarak duasını al' yöntemi mevcut durumda en tehlikeli bilinç bulandırma saldırısı olarak ele alınabilir. Aç ve işsiz bırakmak demek, aslında sermayenin belli ellerde toplanması, üretim yerine tüketimin teşvik edilmesi, istihdam yaratacak iş alanlarını örgütleyip geliştirmek yerine, üretimi büyük şirketlere devretmek demektir. Özellikle köylerdeki tarımı bitirmek demektir. Artık günümüzde kapitalist modernite bu temeldeki ekonomik politikalara ağırlık veriyor. Bu politikaların doğruluğunu 'bilimsel verilerle' anlatarak toplumu aldatmaya çalışıyor. Sahte veriler sunarak üretim ve istihdam rakamlarını şişiriyor. Çalışmayı ve emekçiliği para karşılığı işçiliğe düşürerek çağdaş köleliği geliştirmiş olan kapitalist modernite, bu sis-

temi meşru ve haklı göstermek için insanı insan olmaktan çıkarmaya ayrı bir önem veriyor. Bu yazının birçok yerinde emekçilere, halklara ve kadınlara dönük çok farklı türden saldırılar var derken esasta da kapitalist modernitenin gerçekleştirmek istediği bu amacına uygun, uyguladığı politikalarını hatırlatmak istiyoruz. Kapitalist modernite güçleri her yerde ve her zaman elindeki imkanları kullanarak topluma saldırıyor. Onun amacı toplumu tümünden dağıtmak, savunmasız bırakmaktır. O zaman mücadelemizde hangi yöntemleri öne alarak işe girişmeliyiz, gibi soruları sorup yanıtlamalıyız. Emekçiler, halklar ve kadınlar olarak böyle bir saldırganlığa karşı mücadele yol yöntemlerimizi zengin kılmak zorundayız. Bu amaçla şimdiye kadar belirttiklerimizi de dikkate alarak ana başlıklarla bu ve benzer sorulara cevap vermeye çalışalım.

Tekniğin bizleri esir almasına izin vermemeliyiz

En başta emekçiler, halklar ve kadınlar olarak, tarihin çok özgün bir döneminden geçtiğimizi bilelim. Ve tüm boyutlarıyla bunu kavrayalım. Bu dönem, Önder Apo'nun tespitiyle 'İktidar

müzde devletler ve kapitalist moderniteyi ayakta tutan büyük şirketler teknik ve teknolojiyi toplumsal yaşama ve insan hayatına tat veren değerler sistemini dağıtmak için kullanıyor. Yukarıda kısmen buna değinmiştik. O zaman emekçiler, halklar ve kadınlar olarak tekniğin bizleri esir almasına izin vermemeliyiz. Teknik ve teknolojik gelişmeyi sanki yeni bir şeymiş gibi anlatanların ve bundan iktidar üretenlerin Sümer rahiplerini taklit ettiğini bilmeliyiz. Sümer rahiplerinin saban, kazma ve sulama teknikleri gibi üretim araçlarının yol açtığı bolluğu kullanarak köleliği icat ettiklerini akıldan çıkarmamak gerekir. Bugünün tekniği de üretimi bollaştırmış ama bir o kadar da yoksulluğu yaratmıştır. Sümer rahipleri döneminde aklıktan ölümlerin olduğuna dair tek bir veri bulunmuyor. Demek ki günümüzde teknik ve teknolojiyi elinde tutanlar bu alanın varoluş amacının çok çok tersine kullanıyor. Bu da herkesin bu alana çok ideolojik bakması gerektiğini ortaya koyuyor. Bu gelişmeye ideolojik bakmak en başta sistemin önerdiği biçimde kullanmamakla başlar. Propagandalarına kanmamayı ister. Hayatını bu araçlarla oynayarak geçirmemek önemlidir. Bu araçları en başta bilinç edinme ve toplumsal mücadele aracı olarak kullanmak gerekir.

Üçüncüsü; kapitalist modernitenin emekçileri, halkları ve kadınları demokrasi ve özgürlük mücadelesinden uzaklaştırmak için önerdiği para kazanma odaklı hak mücadelesine karşı çıkmaktır. Çünkü; Önder Apo'nun belirlemesiyle, "Paraya muhtaç toplum ve devlet, burjuvazinin emrine girmiş demektir." Kapitalist modernitenin kaosu, aynı zamanda sistemin toplum üzerindeki hakimiyetini yitirmesini de beraberinde getirmiştir. Bu nedenle kapitalist modernite hakimiyetini yeniden kurmak için elindeki 'tanrısını' kullanmaya özen göstermektedir. İnsana sanal medya aracılığı ile para kazanma yollarını önermektedir. Böyle bir şeyin mümkün olamayacağını bilerek tutum almak çok önemlidir.

Kapitalist modernitenin öngördüğü yaşamda tanrı paradır. Önder Apo, komutan para da demıştır. Bu sistemde paranın kazandığı işlevi ve güce ilişkin Önderlik 'Kapitalist Uygarlık' kitabında, "Daha önceki hiçbir uygarlık toplumu, paranın hâkimiyetini bu ölçüde tanıtmamıştı" belirlemesinde bulunmuştur. Kapitalist modernitenin parayı topluma ve yaşama karşı nasıl kullandığını anlamak önemlidir. Fakat kaos döneminin özellikleri, bu sömürücü sistemin parası olsa da kendisini kurtarmayacağını göstermiştir. O da bundan hareketle yozlaşmanın bin bir çeşidini üretmeye ağırlık vermiştir. Bundan yola çıkarak belirtmek gerekirse; günümüz ideolojik duruşu, kapitalist modernitenin oyunlarına gelmemeyi, onun dayattığı yozlaşmaya karşı ahlak yüklü mücadele vermeyi gerektirmektedir. Bu amaçla sosyal ilişkilerde paraya önem vermemek sağlıklı bir tutum olacaktır. Birey-birey, birey-toplum ilişkisinde paraya başat ve belirleyici yer vermemek gerekir. İçinde bulunduğumuz zaman aralığında en büyük kutsal ve devrimci güç, vicdan ve zihniyet devrimi yapmakla elde edileceğine inanmak gereklidir. Özgür bir yaşam için ilk olması gerekenin manevi doygunluk olduğu bilincine ağırlık vermek gerekir. Günümüzde egemenlerin en büyük silahının para ve teknik olduğu; emekçilerin, halkların ve kadınlarınsa vicdan ve ahlakları olduğu bir an unutulmamalıdır. O zaman her yerde ve her zaman vicdanı ve ahlakı temel insani ölçü olarak dillendirmek ve dayatmak en büyük mücadele gücümüz olduğunu bilerek hareket etmek, başarı yoluna girmek demektir.

Rojava Devrimi ve devrimci direniş

Bugün adlandırıldıkları haliyle kıta Avrupa'sından Hindistan'a, Kafkasya'dan Hint Okyanusuna, Afrika'nın Akdeniz kıyılarına kadar olan geniş coğrafya; dünyanın en kadim ve yerleşik insan topluluklarına ev sahipliği yapmıştır. Aryenik ve Semitik kültür toplulukları da bunlar içerisinde en temel olanları olarak tarihe geçtikleri gibi, günümüzde de varlıklarını ve etkinliklerini korumaya devam etmektedirler. Kürtler, Farslar, Ermeniler, Asuri-Süryani-Keldaniler, Araplar, Yahudiler vb bugüne kadar bu kültürel topluluklar içerisinde varlıklarını koruyan halklar arasında yer almaktadırlar. Bugün 'Türkler' adıyla anılan topluluklar ise sonradan gelip bu coğrafyaya yerleşmişlerdir.

Aryenik ve Semitik toplulukların yaşadığı bu coğrafyaya ev sahipliği yapan bu kadim topluluklar arasında tarihsel olarak yakın bir işbirliği ve iş bölümü söz konusu olmuştur. Sadece bununla da kalmamışlardır. Toplumsallığın korunması ve geliştirilmesinde de birbirlerini tamamlayan uyumlu bir yaşamın, ilişkinin ve kültürel/ruhsal şekillenişin sahibi haline gelmişlerdir. Bugün bile bu coğrafyanın yerleşik halklarının kültürel olarak birbirlerini etkileme düzeyleri, yaşam ve pazar ilişkisi içerisinde kullanılan dillerde ortak kelimelerin varlığı, kendi dillerini korumakla birlikte, karşılıklı birbirlerini anlamaları, bundan hiçbir şekilde rahatsızlık duymadan bu farklılıkları zenginlik olarak kabul etmeleri de bunun bir göstergesidir.

Bu geniş coğrafyada dinciliği, mezhepçiliği de arkalarına alan; ulus devlet ve milliyetçilikler halkların başına bela oluncaya kadar bu böyle devam edegelmiştir. O zamana kadar birlikte, kardeşçe yaşayan halklar milliyetçilik ve ulus devletlerle birbirlerine düşman hale getirilmeye çalışılmış; birlikte, ortaklaşa, iç içe yaşamalarının engellenmesi için soykırımlara varan insanlık ve savaş suçları işlenmiştir. Kürtler, Ermeniler, Asuri-Süryani-Keldaniler yine dinsel inanç olarak Êzidi, Alevi, Hristiyan vb mensup olan topluluklar bugün bile hala devam etmekte olan soykırıma varan büyük insanlık suçları ve kırımların hedefi haline getirilmişlerdir.

Cinsiyetçi, egemen iktidar güçlerinin, sömürgeci soykırımcı, işgalci devletlerin işledikleri insanlık suçlarına ve halkları birbirlerine düşman etme politikalarına

rağmen bugün Ortadoğu olarak adlandırılan coğrafyanın yerleşik, kadim hakları, kültürel kimlikleri ve inanç toplulukları birlikte, ortaklaşa, kardeşçe olan tarihsel yaşamda ısrarı korumuşlardır. Bu coğrafyada hakların başına bela olan Türk, Arap, Fars vb milliyetçilikler ve ulus devletleri karşısında halkların aralarında olan birliği, daya-

Önder Apo'nun sosyalist, devrimci, demokratik, özgürce, eşit, kardeşçe birlikte yaşama çizgisi, Arap-Kürt ve o toprakları ortak vatan olarak kabul eden, üzerinde yaşayan Ermeni, Asuri-Süryani-Keldani, Çerkez, Türkmen vb halklar ile Müslüman, Hristiyan, Êzidi, Alevi-Sünni gibi farklı inanç ve mezheplere sahip olan topluluklar tarafından belki de yüzyıla yayılacak ve çok kanlı sonuçların yaşanması muhtemel bir savaşı engelledi.

nişmayı koruma yönünde atmış oldukları adımlar ve gösterdikleri çabalar bunun kanıtı olarak tarihe geçmiştir. Sömürgeci Türk egemenlerinin Kürtlere, Ermeni, Asuri-Süryani-Keldani, Êzidi ve Alevi Kürtlere, Türkmen Alevilere karşı ırkçı, dinci, mezhepçi soykırım saldırıları karşısında kimi zaman farklı bölgelerde kısmen de olsa görülen suç ortaklığına varan yönlendirilmeler yaşanmışsa da, yoksul Kürt köylüsünün, emekçisinin içerisine girdiği mazlumların yanında olma tutumu, bu konuda yaşanmış olan en somut örneklerdir.

Tarihsel olarak da bu coğrafyanın yerleşik halklarının, kültür ve inanç topluluklarının egemen iktidar güçlerine, sömürgeci, soykırımcı, işgalcilere karşı kendi yurtlarını, yaşamlarını, toplumsallıklarını korumak için ortak mücadelesi de söz konusudur. Bugün tarihi

yeni bir gün, başlangıç, bahar bayramı gibi tanımlarla geçen Newroz da böyle bir anlam ifade etmektedir. Medler yalnız başlarına kölecî Asur imparatorluğunu yenmemiştir. Medlerle birlikte diğer komşu kabileler, Asurlar gibi Semitik olan Babiller de bu savaşın aslı bileşenleri arasında yerini almışlardır. Halkların özünde var olan, yaşayan bu gelenek; Rojava Devrimi'nde olduğu gibi bugün de en somut haliyle varlığını korumaya, etkin gücünü göstermeye devam etmektedir.

Rojava Devrimi tarihsel toplumun, toplumsallığın savunulmasıdır

Newroz, Mezopotamya ve Verimli Hilal'de yaşayan halklar için bir dönüm noktası olarak anlam kazanmıştı. O zamandan beri, bu bir kültürel ve ruhsal şekilleniş olarak varlığını korudu, cinsiyetçi, erkek egemenlikli, sınıflı, devletçi uygarlığa karşı toplumsallığın korunmasında savunulan değerleri temsil etti. Günümüzde devletsiz bir toplum olarak varlığını korumayı başaran halk kimliğiyle Medlerin devamı olan Kürtler, bu temsili dorukta yaşamayı başaran bir halk olarak tarihe geçti. Rojava Devrimi'ye bu temsili en önemli simgelerinden biri olarak anlam kazandı.

O nedenledir ki Rojava Devrimi'ne bir anlık, o anki konjonktürle ilgili bir sonuç olarak yaklaşılmamalıdır. Tamamen var olan tarihsel birikimin, gerekli olan koşullarla buluşmasıyla yaşanan bir devrimdir. Burada belirleyici rol oynayan da Önder Apo ve onda temsili bulan özgürlük ve demokrasi çizgisidir, mücadelesidir, örgütlülüğüdür.

19 Temmuz 2012 tarihinde Rojava Devrimi'nin yaşanmasına ortam hazırlayan koşullar sadece Kürtler için değil, Suriye devlet sınırları içerisinde yaşayan herkes için geçerliydi. Ancak o koşullarda devrimini gerçekleştiren sadece Kürtler olmuştur. Hatta Rojava'da yaşayan Kürtlerin tamamının da katılımıyla değil; Apo Kürdü olma bilinci, inancı ve kararlılığıyla hareket edenlerin başardığı bir devrimdi. Böylesi bir devrimin olacağını tahmin edenlerin bile fazla olmadığı, gözlerin Kürtler dışında farklı kesimlere, uluslararası güçlerden ve bölgesel devletlerden destek alanlara çevrildiği bir süreçte yaşanmıştı. Öncülük, o anın geldiğini görerek; bunun

bilinci, inancı ve kararlılığıyla devrimi başlatarak tarihsel görev ve sorumluluğunu yerine getirmişti. Başlayan bu devrim Önder Apo'nun önce Bakurê Kurdistan'da başlattığı sonra Rojavayê Kurdistan'a taşıdığı onlarca yılı bulan kararlı, sabırlı, inançlı mücadeleye, devrimci, demokratik, özgürlükçü bilincin toplumsal bir güce, örgütlülüğe oradan da zafere ulaşmasını ifade etmekteydi.

Rojava Devrimi Önder Apo'da ve onun mücadelesinde somutlaşan bilinç ve örgütlenmenin, ihtiyaç duyulan koşullarla buluşmasıyla gerçekleşmişti. Bu yönüyle de 19 Temmuz 2012'den önce yaşanmaya ve kendini toplumsal zeminde var etmeye başlayan bir devrim olma özelliğine sahipti. Önder Apo'nun 'Üçüncü Doğu' olarak nitelendiği Demokratik, Ekolojik, Kadın Özgürlükçü Paradigma'nın tohum olarak yeşerdiği, pratikte anlam kazanmaya başladığı zeminde yaşanan bir devrimdi.

Rojava halkı, Önder Apo'nun sosyalist, devrimci, demokratik esaslar üzerinde yürümeye kararlı olduğunu çok keskin ve net bir şekilde herkese gösterdi. Böylece ne Arap milliyetçiliği ne de buna paralel olarak Kürtler içerisinde etkili kılınmaya çalışılan KDP kaynaklı, ondan beslenen aileci, ilkel milliyetçi eğilimler umduklarını bulamadıkları gibi Arap ve Kürt halkı arasında Önder Apo tarafından temelleri çok güçlü atılan dostluk ve kardeşlik bağlarını koparamadılar.

Demokratik, Ekolojik, Kadın Özgürlükçü Paradigma'nın ön gördüğü devrim modeli, aslında Önder Apo'ya karşı Uluslararası Komplo uygulanmaya konulmadan önce Rojavayê Kurdistan'da adım adım örgütlenilen bir devrimdi.

Bunu sağlayan da Önder Apo'dan başkası değildi. Önder Apo Rojavayê Kurdistan'da devlet dışında örgütlü bir toplum oluşturmayı başarmıştı. Kadınlar, gençler, emekçiler, çocuklar kendi içlerinde örgütlü bir yapıya sahip hale gelmişlerdi. Kadın özgürlük çizgisi devrimi biçimlendiren en temel halka olarak toplumsal yaşamın yeniden örgütlenmesinde rengini vererek yönlendirici bir rol üstlenmişti. Örgütlü olan toplum içerisinde yer alanlar komitelerin ve birliklerin üyesi haline gelmişlerdi. Halk kendi sorunlarını devlet dışında çözdükleri gibi, fiilen kendi kendilerini yönetmekteydi. Meclisleri vardı. Kendi aralarında ekonomik dayanışma içerisindediler. Kendileri için bağlayıcı mekanizma ve karar gücü olarak Önder Apo'yu kabul etmekteydiler. Önder Apo'nun doğrudan eğittiği bir toplum haline gelmişti. Özgürlük gerillası safalarında yer alan, sayısı binleri bulan kadın ve erkeklerden oluşan genci ve şehidi vardı.

Rojava halkı, Önder Apo'nun sosyalist, devrimci, demokratik esaslar üzerinde yürümeye kararlı olduğunu herkese gösterdi

9 Ekim Uluslararası Komplosu'yla Önder Apo'nun Suriye'den ayrılması, Rojava'da örgütlenilen devlet ve iktidar dışı toplumsal örgütlenmenin, demokratik devrimci yapılanmanın dağılmasına yol açmadı. Soykırımcı TC devleti ile Suriye rejiminin arasında yaşanan uzlaşma ve vardıkları Adana Mutabakatı'yla Önder Apo'nun Rojava halkı üzerindeki etkisi ve yeniden biçimlendirilen toplumsal şekilleniş yok edilmeye, Arap milliyetçiliğinin Kürt düşmanlığı temelinde yeniden şahlandırılmasına çalışılsa da bunda başarılı olamadılar. Rojava halkı, Önder Apo'nun sosyalist, devrimci, demokratik esaslar üzerinde yürümeye kararlı olduğunu çok keskin ve net bir şekilde herkese gösterdi. Böylece ne Arap milliyetçiliği ne de buna paralel olarak Kürtler içerisinde etkili kılınmaya çalışılan KDP kaynaklı, ondan beslenen aileci, ilkel milliyetçi eğilimler umduklarını bulamadıkları gibi Arap ve Kürt halkı arasında Önder Apo tarafından temelleri çok güçlü atılan dostluk ve kardeşlik bağlarını koparamadılar. Plan-

layarak uygulamaya koydukları Arap-Kürt çatışmasını çıkaramadılar. Önder Apo'nun sosyalist, devrimci, demokratik, özgürce, eşit, kardeşçe birlikte yaşama çizgisi, Arap-Kürt ve o toprakları ortak vatan olarak kabul eden, üzerinde yaşayan Ermeni, Asuri-Süryani-Keldani, Çerkez, Türkmen vb halklar ile Müslüman, Hristiyan, Êzidi, Alevi-Sünni gibi

Önder Apo tarafından örgütlü bir toplum haline getirilen Rojava halkı, tarihsel görev ve sorumluluklarına sahip çıkan kahraman evlatlarına sahip çıkarak, öncüsü etrafında sarsılmaz bir birlik oluşturularak, kendi gücüne dayanarak ve hiçbir şekilde dış güçlerden herhangi bir destek almadan bunu başardı. Rojava Devrimi'nin rotası 'Üçüncü Çizgi' olarak belirginlik kazandı.

farklı inanç ve mezheplere sahip olan topluluklar tarafından belki de yüzyıla yayılacak ve çok kanlı sonuçların yaşanması muhtemel bir savaşı engelledi.

Ancak anti-Kürt ittifakı temelinde bir araya gelen bölgesel sömürgeci devletler ve işbirlikçi ihanet çizgisini temsil eden güçler bu hedeflerine ulaşma düşüncesi ve çabalarından vaz geçmediler. 12 Mart 2004 yılında yaşanan Qamişlo Katliamı tam da bu noktada öne çıkan bir provokasyon olarak tarihe geçti. 12 Mart 2004 yılında Suriye rejimine bağlı istihbarat örgütü olan Muhaberat tarafından Arap ve Kürt futbol takımları arasında Qamişlo'da yapılan futbol müsabakası provoke edildi ve orada onlarca Kürt yaşamını kaybetti, yaralandı, yüzlerce ağır işkencelerden geçirilerek zindanlara atıldı. Aslında yaşanan bu provokasyonla soykırımcı TC, İran ve Irak merkezi yönetiminin ve işbirlikçi KDP'nin de onayını alan Suriye'de, Arap-Kürt çatışmasının startı verilmiş oldu. Fakat bunda başarılı olamadılar. Önder Apo'nun Demokratik Sosyalizm düşüncesine bağlı olarak hareket eden Rojava halkı Qamişlo Katliamı ile uygulamaya konan sömürgeci, soykırımcı planı da boşa çıkarmayı bildi.

12 Mart Qamişlo Katliamı aslında 9 Ekim Uluslararası Komplosu ile birlikte Rojava Devrimi'nin içerisine girdiği dönemin en belli başlı etaplarından birini oluşturdu. Bu süreçle birlikte Arap BAAS milliyetçiliği şahlanışa geçmiş, Hafız Esad döneminde Arap ve Kürtler arasında kurulmaya başlanan ilişkiler koparılmaya, kurulan köprüler yıkılmaya çalışılmıştı. Muhaberat 'Arap Kemer'i' adı verilen proje temelinde Rojava topraklarına yerleştirilen Arap aşiret ve aileleriyle, önde gelenleriyle yaptığı toplantılarda çok açık olarak Arap-Kürt çatışmasını teşvik etmek için çok sistemli bir faaliyet içerisine girmişti. Bu temelde bazı aşiretlere maddi imkanlar sundu ve onlara yasal güvenceler vererek silahlandırmaya başladı. Böylece Beşar Esad ve R.T. Erdoğan arasında kurulan anti-Kürt ortaklığı tam bir saldırı halini almış oldu. Zindanlar Kürt siyasi

tutsaklarla doldurulmaya başlanıldığı gibi onlarca Bakurê Kurdistanî TC devletine teslim edildi. Rojava'da uygulamaya konan bu soykırımcı, sömürgeci özel savaş saldırıları karşısında, Rojava halkının öz savunmaya geçmekten, örgütlenme ve konumlanışını buna göre yapmaktan, belirlemekten başka bir seçenek kalmamıştı.

Böylesi bir zeminde, 19 Temmuz 2012'de Suriye rejimi yıkılmakla karşı karşıya geldiğinde ve karargah olarak gördüğü merkezle çekildiğinde; belirgin bir şekilde öne çıkan, bu örgütlü toplum oldu. 19 Temmuz'la birlikte halk, devlet dışında doğrudan kendi kendini yönetmeye ve savunmaya başladı. Tarihte eşine ender rastlanan disiplin içerisinde yaşanan bir devrim olması da Rojava Devrimi'nin var olan bu temel özelliği nedeniyleydi. Dikkat edilirse, Rojava dışında Suriye devlet sınırları içerisinde kalan şehirlerde tam bir yağ-

lerin, işbirlikçi ihanet çizgisinin, çetelerin doğrudan ve açık saldırılarının hedefi haline geldi.

Rojava Devrimi, toplumsal demokratik bir devrimdir

Rojavayê Kurdistan diğê Kurdistan parçaları gibi üzerinde yer aldığı Mezopotamya ve çevresinin en belirgin özelliklerini temsil eden, üzerinde yerleşilen nadide bir coğrafya olma özelliğine sahiptir. Farklı kimliklere sahip topluluklar, kültürler, inançlar aynı toprakları kendilerine ortak vatan olarak kabul etmişlerdir. Var olan bu ortaklaşmadan herhangi bir rahatsızlık duymadıkları gibi bunu kendi yararlarına olan bir zenginlik olarak kabul etmektedirler. Birbirlerinin varlıklarını, farklılıklarını kabul eden, birbirlerini anlayan, karşılıklı saygıya dayanan bir yaşam ve ilişki biçimini kendilerine esas al-

sahipti. Bu özelliği sadece Mezopotamya ile de sınırlı değildi. Hindistan'dan Avrupa'ya, Kafkasya'dan Afrika'ya, Akdeniz ve Hint Okyanusu kıyılarına varıncaya ve oraları da aşan tüm dünya insanlığı için bir alternatif ve model oluştuyordu. Reel sosyalizmin çözümleriyle birlikte, neo-liberalizmin ideolojik argümanlarını oluşturan Neo-Conların 'tarihin sonu', 'ideolojilerin sonu' vb belirlemeleri karşısında adeta savunmasız bırakılan uluslararası alanda sosyalist, devrimci ve demokrasi güçleri için yeni bir çıkış yapmalarını sağlayacak olan ideolojik güç ve moral kaynağına kavuşulması anlamına gelmişti. Bu yönleriyle Rojava Devrimi, kapitalist modernite sistemi ve onun ideolojik silahı olan liberalizmin her türlüşüne karşı mücadelede, tüm dünya insanlığı için bir model haline gelmişti.

Rojava Devrimi'nin böylesi bir model haline gelmesi için aranan, olması ge-

de hem doğrudan hem de kullandıkları bu güçler eliyle karşı cephe den saldırılar başlatmaktan geri kalmamışlardır. Bu yönleriyle Rojava Devrimi tam bir kuşatma altına alınmaya çalışılmıştır. Devrimi içten provoke etme, halkı devrime karşı kışkırtma, mültecileştirme, tefecilik ve karaborsa, kuşatma, ekonomik ambargo, askeri saldırı, kara propagandaya dayalı psikolojik savaş saldırılarına hız vermişlerdir. Bunun bir sonucu olarak KDP zengin petrol kaynaklarının bulunduğu Cezîre eyaletini ele geçirme planlarını uygulamak için hazırlıklar yaparken, soykırımcı TC devleti Halep'ten başlayarak, Efrîn'e oradan Qamişlo'ya kadar olan bölgeyi işgal ederek, ilhak etme planlarını devreye koymuş, 19 Temmuz Devrimi'nin üzerinden daha birkaç ay geçmeden de kendi beslemesi Cephete El Nusra çetelerini Serêkaniyê'ye saldırtmıştı.

Ancak soykırımcı TC devleti Serêkaniyê'de yaşadığı yenilgi sonucunda başlattığı bu saldırıyı durdurarak, çetelerini geri çekmek zorunda kalmıştı. Ancak asıl amacından vazgeçmemişti. Bu sefer de kontrolü altına aldığı DAİŞ'i devreye koymuş ve onun üzerinden rejim güçlerinin çatışmasız, silah depolarını bırakarak geri çekildikleri bölgelere yerleşen DAİŞ eliyle Rojava Devrimi'ni kuşatarak boğmaya çalışmıştı. R.T. Erdoğan'ı, "İşte buyur, Kobanê de düştü düşecek" sözleriyle

ma ve talan yaşandı. Tecavüz, saldırı, hırsızlık, cinayet vb günlük sıradan olaylar haline geldi. Karaborsa önlenemez bir boyuta geldi. Fakat Rojava'da bunların hiçbirisi olmadı, yaşanmadı. Devrim komiteleri, halk meclisleri bir disiplin içerisinde bunların yaşanmasını engelledi, önüne geçti. Devrim komitelerinin, halk meclislerinin başarısı da, örgütlü bir toplum olmanın ortaya çıkardığı bir sonuçtu.

Eğer Rojava'da örgütlü bir toplum oluşmasaydı yine, 19 Temmuz Devrimi örgütlü bir toplum olarak önceden yaşamaya başlamamış olsaydı Rojava kentlerinin de, diğer Suriye devlet sınırları içerisinde kalan kentlerden bir farkı kalmayacaktı. Devrimi yapan halk disiplinini korudu, provokasyonlara gelmedi. Çetelerin, KDP uzantısı olan ilkel milliyetçi, işbirlikçi kesimlerin, rejim ve bölgede egemen olan devletlerin, uluslararası güçlerin oyunları ve kurdukları tezgahlar bu şekilde boşa çıkarıldı. Yokluk, kıtlık, zorluk vb toplum olarak hep birlikte paylaşıldı ve yaşanan zorlanmalar büyük bir fedakarlık, özveri, kararlılık, çalışma ve sabırla adım adım aşılmaya başladı. Önder Apo tarafından örgütlü bir toplum haline getirilen Rojava halkı, tarihsel görev ve sorumluluklarına sahip çıkan kahraman evlatlarına sahip çıkarak, öncüsü etrafında sarsılmaz bir birlik oluşturularak, kendi gücüne dayanarak ve hiçbir şekilde dış güçlerden herhangi bir destek almadan bunu başardı. Rojava Devrimi'nin rotası 'Üçüncü Çizgi' olarak belirginlik kazandı. Onun içindir ki, Rojava Devrimi kendi rotasında yol almaya başladığı andan itibaren doğrudan, küresel sermaye güçlerinin sömürgeci bölgesel devlet-

mişlardır. Yer altı ve yer üstü zenginlik kaynakları, bu coğrafya üzerinde yaşayanların ihtiyaçlarından fazlasını karşılayacak olan bir yoğunluk oluşturmaktadır. Ancak buna rağmen Suriye rejimi tarafından bir tahıl ambarı, meyve-sebze deposu, zengin petrol, doğal gaz ve temiz su kaynaklarının kendi merkezlerine taşındığı bir alan olarak kabul edilmiştir. Bu coğrafyanın en belirgin ve öne çıkan kimliği ve kültürüne sahip olan Kürtler ise yok sayılmış, herhangi bir hakka sahip olamayan 'ecnebi' olarak kabul edilmiş, her zaman aşağılanmış, horlanmış her zaman üzerinde yaşadığı topraklardan, köyünden, evinden çıkarılma tehdidi altında, sürekli baskı ve sömürü altında tutulmuştur.

Uluslararası küresel sermaye güçleri ve statükocu ulus devlet ve milliyetçi, dinci, mezhepçi bölgesel sömürgeci devletler arasında süren savaşta bunların saflarında yer almayı reddederek 'Üçüncü Çizgi' olarak yolunu belirleyen Rojava Devrimi, böyle bir özellik taşıyan coğrafya üzerinde 19 Temmuz 2012 tarihinde yeni bir döneme girmiş oldu. Burada öne çıkan ise devlet, iktidar dışı olan toplumun kendi öz bilincine, örgütlenmesine, yönetimine, savunmasına, ekonomisine, kültürüne, yaşam biçimine vb dayanan örgütlü toplumun kendi geleceğini, öz iradesine dayalı olarak belirlemiş olmasıydı.

Aslında öne çıkan, bu belirgin olan özellik, küresel sermaye ile dincilik ve mezhepçilikten beslenen milliyetçi, statükocu ulus devletler dışında, Mezopotamya coğrafyası üzerinde yaşayan tüm halklar, kimlikler ve inanç toplulukları için bir model olma özelliğine

reken özellikler yan yana bulunuyordu. Küresel sermaye güçlerini, bölgesel sömürgeci ulus devletleri korkutan da bundan başkası değildi. Rojava Devrimi'nin başarısında kendi sonlarını gördükleri içindir ki; Rojava Devrimi'ne karşı aralarında var olan çelişkiye, süren çatışmaya rağmen işbirliği ve ittifakı çıkarlarına gördüler. ABD-Rusya-Avrupa devletleri, İran, Suriye rejimi, TC devleti, Irak merkezi yönetimi, KDP, DAİŞ, Cephete El Nusra vb çetelerin arasında yaşanan çelişki, çatışma, işbirliği ve kurulan ittifaklar da bunun yaşanan en somut örnekleri olarak tarihe geçti.

Rojava Devrimi küresel sermaye güçlerine geri adım attırılmıştır

Bir paradoksmuş gibi görünse de, 19 Temmuz Devrimi sonrasında yukarıda ismi anılan tüm bu güçler sürekli olarak karşılıklı çelişki, çatışma halinde olmakla birlikte, Rojava Devrimi'ne karşı işbirliği ve ittifak halinde hareket etmişlerdir.

Rojava Devrimi'ni ne Suriye rejimi ne de ona karşı olduğunu, mücadele ettiğini savunanlar kabul etmemişlerdir. Hatta birbirlerine karşı savaştığını iddia eden bu güçlerin Rojava Devrimi ve Kürtler hakkında kullandıkları söylemler bile aynı olmuştur. Bunlar içerisinde en dikkat çekici olanı da, KDP anteti taşıyan, kendilerinin de Kürt olduklarını iddia eden ENKS vb yapıların onlarla tam bir ağız birliği halinde olmalarıdır. Rojava Devrimi'ne karşı bir pozisyon içerisinde olan bu güçlerin ardında olan bölgesel ve uluslararası güçler

DAİŞ'in Kobanê yenilgisi, uluslararası ve bölgesel devletler için Rojava Devrimi'ne karşı o güne kadar içerisine girdikleri tutumda önemli kırılma noktalarından birini oluşturmuştur. O zamana kadar sessiz kalmayı kendi çıkarlarına göre Çin, Mısır, Suudi Arabistan vb devletler kendilerini görünür bir hale getirmişler ve bu temelde Rojava Devrim güçleriyle ilişki kurma arayışı içerisine girmişlerdir.

ifadesini bulan sevinç çığlıkları atmaya götüren Kobanê işgal saldırısıyla da, bu kuşatma sonuca ulaştırılmak istenmiştir.

ABD, Rusya, İran ve Avrupa devletleri gibi devletler, Suriye rejimine doğrudan karşı olduklarını söylerken aslında birer paravan olmaktan öteye gitmeyen çete gruplarını koruyan, örgütleyen ve yönlendiren pozisyonda olmuşlardır. Adı geçen bu devletler Rojava Devrimi karşısındaki konumlarını buna göre belirlemişlerdir. Bununla birlikte Rojava Devrimi'ni tanımadıkları gibi ona karşı olan Suriye rejimi, TC devleti ve bunlarla birlikte kim hareket ediyorsa onları desteklemişlerdir. DAİŞ'in Kobanê'de darbelene başla-dığı, yenilgi yaşayacağını anlaşılmaya, görülmeye başlamasına kadar da bu böyle devam etmiştir.

Bu anlamda DAİŞ'in Kobanê yenilgisi, uluslararası ve bölgesel devletler için Rojava Devrimi'ne karşı o güne kadar içerisine girdikleri tutumda önemli kırılma noktalarından birini oluşturmuş-

tur. O zamana kadar sessiz kalmayı kendi çıkarlarına göre Çin, Mısır, Suudi Arabistan vb devletler kendilerini görür bir hale getirmeye ve bu temelde Rojava Devrim güçleriyle ilişki kurma arayışı içerisine girmişlerdir. ABD, Rusya ve Avrupa devletleri, İran vb bölgesel devletler de Rojava Devrimi'yle biraz daha 'ilgilendir' gibi görünmeyi kendi çıkarlarına bulmuşlardır. Fakat bunun dışında daha farklı nedenler de böyle bir yaklaşım içerisine girmelerinde rol oynamıştır. Bu nedenler arasında Rojava Devrimi'nin saldırılar karşısında ulusal düzeyde tüm Kürtler tarafından savunulması, bölgesel düzeyde halklar ve uluslararası alanda sosyalist, devrimci, demokrat, özgürlükçü anti-kapitalistler tarafından sahiplenilerek desteklenmesi ve bu yönleriyle de küresel

güçlerinin baskısı karşısında geri adım atarak tutumunu gözden geçirmek zorunda kalmıştır.

Sonuçta DAİŞ Kobanê'de büyük bir hezime uğrayarak YPG/YPJ güçleri karşısında dayanamayıp elde tuttuğu yerleşim merkezlerinden çekilmeye başlamıştır. Kobanê'de yaşadığı yenilginin hemen ardından Girê Sipî, onun ardından da Ayn İsa, Minbic, Tebqa vb YPG/YPJ güçlerinin kontrolüne girmiş, başkent olarak ilan ettiği Reqa'nın ardından da Dêrazor'un düşürülmesiyle de elinde tuttuğu toprak hakimiyetine son verilmiştir.

DAİŞ'in yenilgiye uğratılmış olması küresel sermaye güçlerinin, bölgesel sömürgeci devletler ve onlarla birlikte hareket eden işbirlikçilerin Rojava Devrimi karşıtlığının son bulması anlamına gelmemiştir. Aksine Rojava Devrimi'nin elde ettiği başarılar karşısında çok daha fazla saldırganlaşmışlar; sinsi, kirlili planlarını devreye koymuşlardır. O güne kadar daha çok ikinci, üçüncü elden taşeronlara dayalı yürütülen saldırıların yerine, soykırımcı TC devleti gibi bölgesel sömürgeci güçler Rojava Devrimi'ni yok etmek için doğrudan işgal ve ilhak saldırılarının yürütücüleri olarak devreye girmişlerdir. ABD, Rusya ve Avrupa devletlerinin onayı, siyasal, askeri ve ekonomik desteğiyle soykırımcı TC devleti tarafından önce 20 Ocak 2018 tarihinde Efrîn'e, ardından yaklaşık bir buçuk yıl sonra 9 Ekim

tirdiği Demokratik, Ekolojik, Kadın Özgürlükçü Paradigmayı esas alan Rojava Devrimi de, küresel sermaye güçleri ve onların işbirlikçilerinin amaçlarına ulaşmasını engellemiş ve hala bu görevi başarıyla yerine getirmedeki kararlı ve ısrarlı tutumunu korumaktadır.

Rojava Devrimi dokuzuncu yılının içerisinde bulunmaktadır. Geride bıraktığı bu yıllar boyunca hem devrimi savunma hem de Demokratik Ulusu inşa mücadelesini birlikte yürütmüştür. Bugün de aynı amaçlara bağlı kalarak bu yürüyüşüne devam etmektedir. Devrimin geride kalan dokuz yılı içerisinde kat edilen mesafe ve kazanılan başarılar bunun kanıtlarıdır.

Rojava Devrimi tamamen özgüce dayalı bir devrim olarak tarihteki yerini almıştır. Yine geride kalan bu yıllar içinde özgüce dayalı olarak kendini savunan ve her türlü saldırı altında elde ettiği kazanımlarla kendini daha da ileriye taşıyan bir devrim olarak tarihe geçmiştir. Öyle ki, Önder Apo'ya karşı planlanan Uluslararası Komplot'un uygulamaya konulduğu aynı topraklarda, küresel sermaye güçlerinin yoğunlaştırdığı Üçüncü Dünya Savaşı koşullarında tüm dünya insanlığı tarafından bunu başaran bir devrim olarak kabul edilmiştir.

Kobanê, Efrîn ve Cezîre Demokratik Özerk Kantonlarının ilanı ile birlikte Yasa Meclisi, Rojavayê Kurdistan Demokratik Özerk Yönetim, Halk Savunma

şılanmasında büyük sıkıntılar yaşanmış, kitle baş göstermiştir. Suriye'de savaşın şiddetlenmesi, rejimin güçlerini belirli merkezlerde toplamaya başlaması, çetelerin boşalan bölgelerde etkinlik sağlamaları ve Rojava sınırlarını tehdit eder bir hal alması, Rojava halkı üzerinde de etkisini göstermeye başlamıştır. Hatta bu etkilenme nedeniyle hiç de azımsanmayacak bir oranda kişi o güne kadar yaşadıkları toprakları terk etmiştir. Karaborsa, kuyruklar vb her gün rastlanan sıradan olaylar halini almış, halkın alım gücü hızla düşmüştür.

Devrimi savunma ve Demokratik Ulus inşa çalışmalarını başarma görev ve sorumluluğunu üstlenen Rojava Demokratik Özerk Yönetimi yaşanan bu sorunları çözme görev ve sorumluluğunun sahibi haline gelmiştir. Bunu da ancak eldeki kaynakları harekete geçirerek başarabilmiştir. Bunların aşılması için yapılması gereken tek şey vardı: onun da yolu devrimin hızla kendisini örgütleyerek hamlesel gelişmeler sağlamasından geçiyordu. Yaşanan sorunlar herhangi bir boşluğun oluşmasına ya da müdahalede bulunulmasında bir gecikmenin yaşanmasına olanak tanııyordu. O nedenle çok hızlı hareket etmek ve kararlı bir tutumun sahibi olmak gerekiyordu. Öyle de oldu. Bu sorunların çözümünde de her zaman Önder Apo'nun öğretisi esas alındı. PKK'yi, özgürlük gerillasını yanında gördü. Rojava halkı devrimine sahip

birlikler oluştu. Rojava Devrimi'nin DAİŞ ve diğer çete güçlerini geriletmeye başlamasıyla Arap yoğunluklu nüfusun yaşadığı yerleşim merkezlerinde özsaunmayı örgütleyen Askeri Meclisler kurulmaya başlandı. Yerelde oluşan bu askeri meclisler, YPG/YPJ ile birlikte Suriye Demokratik Güçleri (SDG-QSD), Rojava'nın da içerisinde olduğu Kuzey-Doğu Suriye'nin merkezi, disiplinli savunma gücü olarak örgütlendirildi. Özgürleşen Arap nüfus yoğunluklu yerleşim merkezlerinin Rojava Devrimi'yle birleşmesi sonucunda da tüm Kuzey-Doğu Suriye topraklarını içerisine alan coğrafyada Demokratik Özerk Yönetim biçimini esas alan, yasama ve yürütme organlarına sahip Suriye Demokratik Meclisi-MSD'nin kuruluşunun ilanı gerçekleşti. Bu şekilde Rojava'da başlayan devrim Kuzey-Doğu Suriye Devrimi'ne dönüşürken uluslararası alanda yeni bir model ve yaşam düzeni olarak ilgi çekti ve tüm dikkatleri üzerinde topladı. DAİŞ'e ve diğer çete güçlerine karşı direnişle de tüm insanlık için örnek, güç ve moral kaynağı oldu.

Tüm bu yaşananlar Rojava Devrimi'nin birer kazanımıydı ve bunlar tüm dünya insanlığına mal olmuştu. Fakat bu kazanımlar devrimin kesin zaferinin yaşandığı anlamına gelmemektedir. Daha kat edilmesi gereken çok mesafe vardı. Bunun böyle olduğu da çok kısa zamanda yakıcı bir şekilde kendini hissettirmekten geri kalmadı. Küresel sermaye güçleri, bölgesel sömürgeci devletler ve işbirlikçi hain güçlerle çeteler sadece Rojava Devrimi'nin kazanımlarını izlemekle yetinmemiş, kendilerine göre karşı saldırıya geçmek için hazırlıklarını yapmıştı. Reqa'nın düşüşü ve DAİŞ'in toprak hakimiyetine son verilmesinden sonra da hemen harekete geçtiler. O zamana kadar DAİŞ karşıtı görünen ABD, Trump yönetiminin olu-

Önder Apo yaşanan yenilgiyi gördüğü içindir ki, basın-yayın organlarında Rojava Devrimi'ne dair ekonomist yaklaşımı öne çıkaran haberleri okuduğunda eleştirilerde bulunmuş, gerektiğinde toprakla kendini besleyecek bir bilinç ve donanımına sahip olan halk olma hedefiyle hareket edilmesi gerektiğine dikkat çekmişti. Önder Apo'nun yaptığı bu eleştiri ve uyarılar Efrîn'de, Serêkaniyê ve Girê Sipî'de bir kez daha doğrulanmış oldu.

anlamda bir model ve çekim merkezi olmasından duydukları korku, en önemli etkenlerden olmuştur.

Dikkat edilirse uluslararası ve bölgesel düzeyde Rojava Devrimi karşındaki tutumların gözden geçirilmesi, özgürlük gerillasının doğrudan müdahalesiyle inisiyatifin Kobanê direniş güçlerinin eline geçmesiyle başlamıştır. Buna Bakur halkının patlama noktasına varan tepkisi ve diğer parçalardaki halkın içerisine girdiği sahiplenme ve açığa çıkan ulusal birlik istemleri; Türkiyeli devrimci demokratik güçlerin her yönüyle sundukları katkı; uluslararası alanda sosyalist, devrimci, demokratik ve anti-kapitalist, özgürlükçü güçlerin meydanları doldurmaya başlamasından duydukları korku da eklenince, kendileri için o ana kadar sergiledikleri tutumu gözden geçirme dışında bir başka çıkar yol bulamamışlardır. Kendilerinin de itiraf ettiği gibi, o andan itibaren Rojava Devrimi'nin varlığını dikkate almak zorunda kalmışlardır.

Dikkat edilirse ABD'nin başını çektiği anti-DAİŞ koalisyon güçleri, özgürlük gerillasının öncülüğünde direnişe geçen halkın DAİŞ'in ilerlemesini durdurmasının hemen ardından Kobanê kuşatmanın kırılmasıyla tutumunu gözden geçirmiştir. O ana kadar DAİŞ'in kazanağına kendilerini öylesine inandırmışlardı ki, başka türlüünün olmasını adeta imkansız görüyorlardı. Ama öyle olmadığı, imkansız gördüklerinin gerçekleştiğini görmek zorunda kalmışlardır. Artık ibre DAİŞ'in aleyhine, Rojava direniş güçlerinin lehine dönmüştü. Bunu gören koalisyon güçleri de kendi kamuoylarının, demokrasi ve özgürlük

2019 tarihinde Serêkaniyê ve Girê Sipî'ye yönelik işgal ve ilhak saldırıları başlatılmıştır. Bugün de bu saldırılar daha geniş bir alana taşırılarak, bir bütün olarak Rojavayê Kurdistan'ın işgal ve ilhakına dönüştürülmeye çalışılmaktadır.

Özgüce dayanan Rojava Devrimi küresel bir modeldir

Rojavayê Kurdistan'da yürütülen bu işgal ve ilhak saldırılarının amacı bellidir. Kapitalist modernite güçleri kendi varlığı karşısında en büyük tehlike olarak gördüğü Demokratik Modernite paradigmasının temsiliyi yapan Rojava Devrimi'ni ortadan kaldırmaya çalışmaktadır. Bunu sağlamak için her yol ve yöntem başurmaktan geri kalmamaktadır. Bu yönüyle 9 Ekim 1998'de Önder Apo'ya karşı uygulamaya koydukları Uluslararası Komplot'yla belirledikleri hedefe ulaşmak istemektedir. Ancak amaçları hedeflerine ulaşmamıştır. Nasıl ki Önder Apo içerisine alındaki mutlak rehinelik koşullarında uluslararası komplotu güçlerin amaçlarına ulaşmasını engellemişse, aynı şekilde onun geli-

Birlikleri (YPG) ve kısa bir süre sonra Kadın Koruma Birlikleri (YPJ) özsaunma gücü olarak Rojava Devrimi'nde görev ve sorumluluk üstlenmişlerdir. Rojava'da yaşayan Kürt, Arap, Asuri-Süryani halkları başta olmak üzere tüm toplulukların Özerk Yönetimde temsili sağlanarak tam bir birlik temelinde hareket edilmesi esas alınmış; Kürtçe, Arapça ve Asuri-Süryanice Özerk Yönetimin resmi dilleri olarak kabul edilmiştir. Farklı inanç ve dinlere, kültür ve kimliğe sahip olan toplulukların yaşam ve güvenlikleri başta olmak üzere özgürlükleri her yönüyle güvence altına alınmıştır.

Çok sınırlı imkan ve askeri teknik donanımına sahip olduğu koşullarda Kobanê, Efrîn ve Cezîre Kanton Özerk Demokratik Yönetimlerinin ilanı gerçekleşmiştir. Öyle ki, yol güvenliklerini sağlamakla görevlendirilmiş olan Asayiş güçleri tüm teçhizat yetersizliklerine rağmen yolları tutularak halkın güvenliğini sağlamaya çalışmıştır. Suriye rejiminin kurulu düzeninin yıkılması bir boşluk yaratmış; elektrik, su, benzin-mazot-gaz, un, şeker, çay, yağ vb gibi halkın temel ihtiyaç maddelerinin kar-

çıktı. Rojava Demokratik Özerk Yönetimiyle birlikte hareket ederek, devrimin aktif savunmanı olarak rolünü oynadı. Böylece hızlı bir şekilde halkın güvenlik, barınma, beslenme, sağlık, eğitim vb başta olmak üzere temel ihtiyaç maddelerinin karşılanmasında yaşanan sorunların çözümüne gidildi. Bu konuda hızla sonuçlar elde edildi.

Rojava da Demokratik Özerkliğin ilanı ile birlikte yürütülen mücadeleyle sağlanan bu kazanımlar, kısa sürede etkisini göstermekten geri kalmadı. Bu sayededir ki, Rojava daha güvenli yaşanan, sorunlara çözüm bulunan, ihtiyaçların karşılandığı, karaborsanın, kuyrukların ortadan kalktığı, düzenin sağlandığı, ekonominin, ticaretin canlandığı, çekim merkezi olunan; Suriye devlet sınırları içerisinde yer alan diğer yerleşim merkezlerinden göçlerin yaşandığı, adeta çölde bir vaha haline geldi. Devrim saflarına başta Arap halkı olmak üzere katılanların sayısı hızla arttı. Birçok Arap aşireti ve ailesi Rojava Devrimi'ni desteklediğini, yanında yer aldığını açıkladı; silahlандırdığı gençlerini devrim saflarına kattı. Bu şekilde Arap gençlerinden çok sayıda askeri

Rojava Devrimi geride kalan bu yıllar içinde özgüce dayalı olarak kendini savunan ve her türlü saldırı altında elde ettiği kazanımlarla kendini daha da ileriye taşıyan bir devrim olarak tarihe geçmiştir. Öyle ki, Önder Apo'ya karşı planlanan Uluslararası Komplot'un uygulamaya konulduğu aynı topraklarda, küresel sermaye güçlerinin yoğunlaştırdığı Üçüncü Dünya Savaşı koşullarında tüm dünya insanlığı tarafından bunu başaran bir devrim olarak kabul edilmiştir.

şumuyla DAİŞ karşıtı görünümünü değiştirdi, DAİŞ'in varlığına, TC devletinin şemsiyesi altında kendini yeniden toparlamasına onay verdi. Bununla birlikte ABD, Rusya, Avrupa devletleri soykırımcı TC devletinin Efrîn'den başlamak üzere işgal ve ilhak etme saldırısına başlamasına onay vermekle kalmadı, askeri, siyasal, ekonomik vb birçok konuda aktif destek sundu. Bunun sonucu olarak da yapılan bir planlama kapsamında önce Efrîn daha sonra da Serêkaniyê ve Girê Sipî'ye yönelik işgal, ilhak saldırıları başlatıldı. Adı geçen bu yerleşim merkezleri yoğun bom-

bardiman altında enkaza çevrildi. Soykırım saldırıları gerçekleştirildi. Akla gelebilecek her türlü savaş ve insanlık suçları işlendi. Bu yerleşim merkezlerinin demografileriyle oynanarak Kürt-süzleştirdi. Özünde bir kadın devrimi olan Rojava Devrimi'nden intikam almak için önce kadına saldırdılar, tam bir kadın kırımını yaşattılar. Doğa, tarih, kültür katliamı gerçekleştirildi. Yağma, talan, işkence ve tecavüz sistemini egemen kılmak için her şey yapıldı.

Rojava Devrimi'ne Rêber Apo önderlik etmiştir

Erkek egemenlikli, cinsiyetçi, sınıflı, devletçi uygarlığın günümüzdeki en vahşi, sömürgeci sistemi olan kapitalist modernite ve onunla işbirliği halinde hareket eden bölgesel devletlerin, güçlerin, çapulcu çete gruplarının yapmış olduğu Kürt soykırım saldırılarının öğretici yönleri de oldu. Daha önce de Önder Apo'nun defalarca yaptığı uyarılar öngörülerini bir kez daha doğruladı. Ekonominin canlandırılmasının, biraz 'refah' düzeyinin ve 'huzurun' sağlanmasının, alt yapı çalışmalarının yürütülme olanağının ortaya çıkmasının, uluslararası alanda demokrasi güçlerinin desteği ve bunun açığa çıkardığı moral-motivasyonun kendi başlarına devrimi savunmaya ve Demokratik Ulus inşa mücadelesini zafere götürmeye yetmediği açığa çıktı. O zamana kadar elde edilen kazanımların kalıcı olmadığı açıkça görüldü. Çok kısa sürede Efrîn, Serêkaniyê ve Girê Sipî gibi yerlerde yaşadığı gibi devrimin maddi anlamdaki kazanımları saldırı hedefi haline getirilerek, yerine sömürgeci işgal, ilhak düzeni ikame edilmeye başlandı. Rojava ve devrimin etkisi altında olan Kuzey-Dogu Suriye kentleri tehdit altına alınmaya çalışıldı.

Önder Apo, devrimin başarısının maddi olarak ortaya çıkarılan kazanımlarla ölçülemeyeceğine dikkat çekmişti. Eğer bunun aksi geçerli olsaydı, kapitalist modernite karşısında reel sosyalizmin yıldızı parlamaya devam ederdi. Unutulmamalı ki; Ay'a ilk ayak basan Rus astronotları olmuştu. Bilimsel, teknik keşiflerde de ABD'yi geride bırakmıştı. Fakat kapitalist modernite karşısında çözülmekten kendini kurtaramadı. O nedenle Rojava Devrimi'nin savunulmasında esas olan yaşamda maddi imkanların ortaya çıkarılarak, onun savunulması değildi. Esas olan kendini savunan, devrimi koruyarak, toplumsal inşayı başaracak örgütlü, bilinçli ve her an savaşarak devrimi, kendini savunan bir halk düzeyine gelinmesiydi. Önder Apo bu konuda yaşanan yanılığı gördüğü içindir ki, basın-yayın organlarında Rojava Devrimi'ne dair ekonomist yaklaşımı öne çıkaran haberleri okuduğunda eleştirilerde bulunmuş, gerektiğinde toprakla kendini besleyecek bir bilinç ve donanımına sahip olan halk olma hedefiyle hareket edilmesi gerektiğine dikkat çekmişti. Önder Apo'nun yaptığı bu eleştiriyi ve uyarıları Efrîn'de, Serêkaniyê ve Girê Sipî'de bir kez daha doğrulanmış oldu.

Efrîn, Serêkaniyê ve Girê Sipî'de soykırımcı TC devletinin işgal ve ilhak saldırıları kapitalist modernite sistemini umutlandırmış olsa da, bu umudunu kalıcı kılması gibi bir sonuç ortaya çıkaramadılar. Önder Apo'nun eleştiriyi ve uyarıları Rojava Devrimi'ni sorgulayarak, hatalı yaklaşımlarından arınmanın önünü açtığı gibi, yapılan özeleştiriler temelinde doğrultuya girerek mücadelesinin daha ileri boyutlara taşınmasını sağladı. Bunun bir sonucu olarak yaşanan halk gerçeğine ulaşmanın bilinçliyle örgütlenme ve hazırlık çalışmaları

larına hız kazandırıldı. Sadece bununla da kalmadı. Kuzey-Dogu Suriye Devrimi haline gelen Rojava Devrimi, Kürtlerle birlikte Arap, Asuri-Süryani-Keldani, Ermeni, Çerkez, Türkmen vb topluluklarca da savunulan bir devrim haline geldi. Böyle bir sonucun ortaya çıkmasını sağlayan yine Rojava Devrimi'ne yön veren, doğrultu kazandıran Önder Apo ve onun geliştirdiği Demokratik, Ekolojik, Kadın Özgürlükçü Paradigma oldu.

Önder Apo geliştirdiği Demokratik, Ekolojik, Kadın Özgürlükçü Paradigma mayla sadece Kürdistan halkına değil, içerisinde yaşanan bölgeden başlayarak tüm dünya insanlığı için özgürlüğün, kurtuluşun, demokrasinin yolunun ne olduğunu gösterdi. Bu yönüyle Önder Apo sadece Kürt halkının değil, tüm bölge halklarının ve dünya insanlığının da önderi olarak kabul edildi. Bu yönüyle de Evrensel Önderlik haline geldi. O nedenle de Kuzey-Dogu Suriye Devrimi içerisinde Önder Apo, Kürtlerin olduğu kadar Arap, Asuri-Süryani-Keldani vb halklar tarafından da Önderlikleri olarak kabul edildi.

Aslında Önder Apo'nun Evrensel Önderlik olma özelliği Rojava Devrimi'yle birlikte oluşmamıştı. Öncesinde bu özellik oluşmaya başlamıştı. Demokratik, Ekolojik ve Kadın Özgürlükçü Paradigma ve Rojava Devrimi'yle birlikte bu özelliği daha da belirgin bir hale geldi. Apocu Hareketin daha ilk adımını attığı andan itibaren bu çok bariz bir şekilde kendini göstermişti. Haki Karer ve Kemal Pir'in Önder Apo'nun ilk yol

yoldaş saflara katılmışlardı. Bunlar içerisinde Sevrâ, Rojbin (Fatma Özen), Kadir Usta (Gayyaz Koyutürk) gibi şehadete ulaşan İskenderunlu, Mêrdînli, Sêrtli, Rihali, Adanalı olanlar da vardı.

Önder Apo'nun aynı zamanda bir Arap halk Önderliği olmasını, Rojava Devrimi'nin Kuzey-Dogu Suriye Devrimi olmasını sağlayan da bu şehit yoldaşlar olmuştur. Bu şehitlerin böyle bir rol oynamasına yol açan da yine Önder Apo'da somutlaşan düşünce ve paradigmadır. O nedenledir ki, Nadir Şêx Hesên Yoldaş'ı, Kuzey-Dogu Suriye'de yaşanan hale gelen birleşik halklar devriminin öncüleri arasında kabul etmek ve öyle anmak gerekmektedir. 1986'nın 17 Nisan'ında şehit düşen Arap Ezîz Yoldaşın yeni bir şehadet yılına girerken bu çok daha fazla önem kazanmaktadır.

Gelinen aşamada Rojava Devrimi'ni bir Suriye Devrimi, bölge genelinde de Ortadoğu Devrimi olarak görmek ve anlamlandırmak gerekmektedir. Rojava Devrimi'nin Suriye ve Ortadoğu genelinde oynadığı rol de bunu gerekli kılmaktadır. Rojava Devrimi'nin Suriye ve Ortadoğu genelinde oynamış olduğu rol dikkatle ele alındığında bu çok daha net anlaşılır olacaktır.

Rojava Devrimi Ortadoğu'da Kürt-Arap birliğine giden yolu açmıştır

Rojava Devrimi son tahlilde Suriye'nin geleceğini belirleyen bir devrimdir.

Suriye'yi kendi sınırları içerisinde hapseden bir ülke olarak görmemek gerekir. Bu dün olduğu kadar bugün de geçerlidir. Ortadoğu'da çokça söylenen 'Mırsız savaş, Suriyesiz barış olmaz' sözüyle kastedilenin ne olduğunun farkında olunmalıdır. Ortadoğu'da tarihten günümüze kadar hakimiyet ve hegemonya savaşı içerisinde olanların stratejik önemde gördükleri ülkelerin başında hep bugünkü Suriye devletinin üzerinde kurulu olduğu topraklar gelmiştir. Hep bu topraklar üzerinden Avrupa'ya, Asya'ya, Rusya'nın derinliklerine, Afrika'nın içlerine uzanmaya çalışmışlardır. Küresel sermaye güçlerinin de 'Yeni Dünya Düzeni' kurmanın en stratejik projesi olan 'Genişletilmiş Ortadoğu Projesi'yle yapmaya çalıştığı da bu coğrafyaya hakim hale gelmektir.

Küresel sermaye güçlerinin Ortadoğu coğrafyasında Suriye'ye verdiği önemin nedenini oluşturan ana etkenlerin başında, oradan Arap nüfusun hakim olduğu 23 Arap devleti üzerinde tam bir hakimiyet sağlamaktır. Rojava Devrimi, küresel sermaye güçlerinin yaptığı bu hesabı bozarak, Ortadoğu'nun Arap halklarının önüne kendilerini görebilecekleri, 'benimdir diyerek' her yönüyle sahiplenecekleri Ortadoğu gerçeğini anlatan bir proje koymuştur. Önder Apo'nun 'Ortadoğu Demokratik Halklar Federasyonu' olarak adlandırdığı bu proje, aynı zamanda Ortadoğu halklarının küresel sermaye karşısında kendilerini koruyacak tek çözüm ve alternatif olma özelliğine sahiptir. Rojava

yaygın bir hale gelmektedir. Bu ülkelerde Önder Apo'nun özgürlüğünü amaçlayan kampanyalar her gün daha fazla yaygınlaşmaktadır. Önder Apo'nun düşüncelerini benimseyerek Önder Apo'ya katılanların sayısı her geçen gün daha fazla artmaktadır. Küresel sermaye güçlerinin, tarihsel olarak Arap halkları üzerinde yağma, talan sistemi, düzeni kuran, soykırıma varan katliamlar gerçekleştiren, Arap halkının bir daha çıkmamacasına bilincine yerleşen zulmüyle anılan sömürgeci, faşist, soykırımcı TC devletinin saldırıları bu ilgi, destek ve katılımı daha da ileri bir seviyeye taşımaktadır. Gelinen aşamada da Ortadoğu'nun özgürleşmesi ve demokratikleşmesi için öncelikle Ortadoğu'nun kadim halkları arasında birliğin ve ortaklığın geliştirilmesini öngören düşünceler daha fazla tartışılarak öne çıkmaktadır. Bunlar arasında Arap-Kürt birliği, kardeşliği, dayanışması en belirgin ana tema, fikir olmaktadır.

Diğer Arap nüfusun yoğunluklu olduğu ülkelerde bu ana tema, fikir bir çığ gibi yaygınlaşırken, Kuzey-Dogu Suriye'de çok somut bir hal almaktadır. Demokratik Özerk Yönetimde, Demokratik Suriye Meclisi'nde yaşamı birlikte düzenlemektedirler. QSD içerisinde birlikte ülkelerinin öz savunmasını yapmaktalar. Özgün ve ortak örgütleriyle

**Suriye'yi kendi sınırları
içerisine hapseden bir ülke
olarak görmemek gerekir.
Ortadoğu'da çokça söylenen
'Mırsız savaş, Suriyesiz
barış olmaz' sözüyle
kastedilenin ne olduğunun
farkında olunmalıdır.
Ortadoğu'da tarihten
günümüze kadar hakimiyet
ve hegemonya savaşı
içerisinde olanların stratejik
önemde gördükleri ülkelerin
başında hep bugünkü Suriye
devletinin üzerinde kurulu
olduğu topraklar gelmiştir.
Hep bu topraklar üzerinden
Avrupa'ya, Asya'ya,
Rusya'nın derinliklerine,
Afrika'nın içlerine uzanmaya
çalışmışlardır.**

arkadaşları arasında yer almış olması da bunun bir kanıtıydı. Haki Karer ve Kemal Pir, Önder Apo'da Türkiye halkının kurtuluşunu ve özgürlüğünü görmüştü. Apocu Hareketin enternasyonal karakteri, mücadelenin ilerleyen safhalarında kendisini daha da görünür kıldı. Daha farklı haklardan, kimliklerden, kültürlerden olanlar da Önder Apo'nun düşüncesini benimseyerek saflara katıldılar. Bunlar arasında Arap, Çerkez, Alman vb halklara mensup olanlar da vardı.

Önder Apo Rojava'ya geçtikten sonra sadece Kürtlerle değil, başta Araplar olmak üzere kardeş halklardan sosyalist, devrimci, demokrat kişilerle de ilişkiler geliştirerek güçlü dostluk bağları kurdu. Kurulan bu ilişkiler içerisinde olup Apocu Hareketin saflarına katılan ve bu uğurda şehadete ulaşanlar da oldu. Bunlar arasında Apocu Hareket içerisinde Arap Ezîz olarak tanınan Nadir Şêx Hesên de vardı. Tabii, Nadir Şêx Hesên, Apocu Harekete katılan Arap halkına mensup tek yoldaş değildi. Öncesi ve sonrasında da birçok Arap

Suriye'nin geleceğinin belirlenmesi de Ortadoğu'da doğrudan tsunami etkisi yaratacak bir güce sahiptir. Özellikle de küresel sermaye güçlerinin Suriye üzerinde bu kadar fazla durmasının ve mutlaka ihtiyaç duydukları sistemi oturtmak istemelerinin altında yatan gerçeklerden biri de, böylesi bir etki gücünü kırabilmektir. Hatta denilebilir ki, Irak ve Libya'nın ardından küresel sermaye güçlerinin bir domino etkisi misali Suriye'yi açık askeri müdahale alanı haline getirmiş olmasının bir başka önemli nedeni de; Suriye'nin jeo-stratejik olarak da Ortadoğu üzerinde yaratacağı etkinin farkında olarak o gücü kendi lehlerine kullanma arayışları olmuştur. Bu yönüyle de Rojava Devrimi küresel sermaye güçlerinin yaptığı hesapları bozan devrimci bir müdahale anlamına gelmiştir. Böylece Rojava Devrimi'yle Ortadoğu'da küresel sermaye güçlerinin oluşturmaya çalıştığı 'Genişletilmiş Ortadoğu Projesi' karşısında, halklar da kendi seçenekleri ve projeleriyle çıkma olanağına kavuşmuşlardır.

Devrimi de bu projenin ilk olarak yamsallaşması anlamına gelmektedir.

Dikkat edilirse Rojava Devrimi'yle sadece Kürtler değil, o coğrafyayı kendileri için vatan olarak kabul eden, Araplar, Asuri-Süryani-Keldani, Ermeni vb topluluklar da özgürleşmişlerdir. Kuzey-Dogu Suriye'de Arap yoğunluklu kentlerin özgürleştirilmesiyle başta Araplar olmak üzere orada yaşayan diğer farklı kimlik, kültür ve inançlara sahip halklar da özgürleşmiştir. Bu Rojava Devrimi'nin doğrudan halklar arası birliği, kardeşliği, adaleti, eşitliği, dayanışmayı her şeyden önce de Ortadoğu'nun kadim halklarının birlikte, birbirlerini kabul ederek hoşgörüyü esas alan temel kültürel dokusunun temsiliyetiyle ilgili olarak ortaya çıkan bir sonuçtur. Buna enternasyonalist karaktere sahip olmak da denilebilir.

O nedenledir ki, bugün Arap ülkelerinin neredeyse tamamında Önder Apo'nun düşünceleri temel ilgi odağı haline gelmiştir. Önder Apo'nun düşünceleri aydınlar, gençler ve özellikle de kadınlar içinde giderek çok daha

toplumsal, siyasal, kültürel yaşamı birlikte örgütlemekteler. O coğrafya üzerinde yaşayan herkes gibi dil, kültür ve kimlikleriyle farklılıklarını koruyarak birlikte yaşamaktalar. Kuzey-Dogu Suriye'de oluşan bu Demokratik Özerk Yönetim çok dilli, kültürlü, kimlikli olan diğer Ortadoğu ülkeleri için de bir model olarak kabul görmeye başlamıştır.

Böylece Şehit Arap Ezîz (Nadir Şêx Hesên) Yoldaşın şahsında Rojava Devrimi'nde temsili bulan enternasyonal damar tüm Ortadoğu ve Arap nüfus yoğunluklu ülkeler için hayat veren bir nehre dönüşmüştür. Bugün Ortadoğu coğrafyasında Şehit Arap Ezîz'in adını alan akademide, her devre mezun olan yüzlerce genç, bu nehrin akışını sağlayanlar olarak, tarihsel görev ve sorumluluğunu yerine getirenler olarak şehadetinin 35. yılında Şehit Arap Ezîz Yoldaşı selamlamaktadırlar.

Ş. Kasım Engin
27 Mayıs 2020

Ta çirayê me geş nebe...

Ta ku çirayê me geş nebe,
hûn ê ti car ronahiyê
bi çavên xwe nebînin.
Ta ku em dîl û kole bin,
em ê her mîrkut û nîran,
tok û zincîran li we kin!

Hûn ê me qir bikin?
Xwelî bi serê we be!
Ger em bimirin jî,
em ê tenê dîlîtiya xwe
ji dest bidin, wînda bikin.
Ma çî ji dîlîtiyê taltir e?
Ger em bîn kuştin jî,
ma kî ji koleyê şehîd zaltir e?

Hûn ê me qir bikin?
Xwelî bi serê we be!
Piştî mirinê jî
em nahêlin hûn welatê
ji xwe re bikin mal,
em rê dan
hûn goştê me bixwin
wek qirereşk û qertal!

Qet nebe,
em ê bibin kurmik,
bikevin nav dexlûdanê we,
em ê bibin qûmik,
bikevin nav pariyê nanê we,
em ê bibin mar û mişk,
bi we vedin li nav nivînê we,
em ê bibin mîkrob û şêrpence,
biherimînin xwîna we.

Em ê bibin kul,
her carekê li dereke
laşê we derkevin,
em ê bibin jan,
ji sed aliyan ve
bi ser we de bîn,
em ê bibin zêrûyên hezarling,
gewriya we hişk bikin,
em ê bibin pîrzik li ber lêvên we.

Hûn ê me qir bikin?
Xwelî bi serê we be!
Piştî mirinê jî
em nahêlin hûn welatê

ji xwe re bikin mal,
em rê dan
hûn goştê me bixwin
wek qirereşk û qertal!

Hûn şahiyê bikin,
em ê li we bikin şînî.
Hûn behiyan deynin,
em ê bi we pêkenînê gêj bikin!
Em ê zimanê we hişk bikin,
çavan li we tarî bikin!
Em ê bibin mûyê nav nanê we
û gemar di nav ava we de!

Ta ku çirayê me geş nebe,
hûn ê ti car ronahiyê
bi çavên xwe nebînin.
Ta ku em dîl û kole bin,
em ê her mîrkut û nîran,
tok û zincîran li we kin!

Ebdulla Peşêw